

Rože Morno

# Moj put u svijet natprirodnih sila

*Naslov originala:*

A TRIP INTO THE SUPERNATURAL

By Roger J. Morneau

Neka imena u ovoj knjizi su izmijenjena da bi se zaštitila  
privatnost ljudi koji su umiješani u opisane događaje.

# 1 Imao sam savjesne hrišćanske roditelje

Rođen sam 18. aprila 1925. kao peto dijete u porodici s osmoro dece, u St. Jacquesu, malom selu u New Brunswicku, blizu granice s pokrajinom Quebec, u istočnoj Kanadi. Roditelji su mi bili pobožni katolici iz francuskog govornog područja. Dvije očeve sestre bile su monahinje, a njegov mladi brat sveštenik. Kasnije je postao rimokatoličkim monsinjorom.

Ni danas se ne prestajem diviti svojim roditeljima zbog revnosti kojom su slijedili učenja i zapovijesti svoje Crkve. Dokle god mi sjećanje seže, u našoj se porodici svakog dana zajednički molilo. Najbolje se sjećam večernje molitve. Glavni dio molitve bio je Ružin vijenac, a ponavljali smo i Molitvu svecima. Bilo je to prizivanje raznih svetaca da oni mole Boga za nas. Nas djecu boljela su koljena od silnog klečanja, ali roditelji su nas potsticali da prinesemo svoje muke Bogu na žrtvu, kako bi ih On upotrebio za kratkotrajno oslobađanje neke duše od muka vatre i duševnih patnji u čistilištu.

Naša porodica vršila je više vrsta tjelesnih pokora s namerom da zadobije Božju naklonost. Svakog smo petka postili - nijesmo jeli mesa. Ako bi ko išao svakog prvog petka u mjesecu na ispovijest i primao pričest, dobijao bi oprostajnicu za pet hiljada dana, što bi značilo da bi određena duša toliko dana ranije bila puštena iz čistilišta. U to davno vrijeme nije se smjelo ni jesti ni piti od večeri uoči primanja pričesti pa sve do sledećeg jutra. To pravilo Crkva je u međuvremenu promijenila.

Određenih dana u godini bio je običaj da svi članovi porodice provedu čitavu noć u molitvi. Jedan za drugim svi bismo po sat vremena klečali pred nekom svetom slikom i molili krunicu i razne molitve. Dani prije Uskrsa bili su vrijeme velikog samokažnjavanja. Moji roditelji bili su ljudi koji su ljubili Boga, i sve aktivnosti u njihovom životu kretale su se oko Njega. Ugoditi Bogu to je bio njihov glavni cilj.

Kad mi je bilo tri godine, teško sam se razbolio. Ljekari su izgubili nadu u moje izlječenje. Moj je otac čak obavio sve pripreme za moju sahranu. Majka je tad obećala Bogu da će, ako ozdravim, učiniti sve što je u njenoj moći da postanem sveštenik. Trebao sam dakle proslavljati Božje ime i druge pridobivati da Mu služe. Prema njenom izvještaju - odmah sam počeo ozdravljati. Liječenje je brzo napredovalo i ja sam napokon ozdravio.

Došlo je vrijeme da se priprelim za prvu pričest. Ali što sam iz katehizma više učio napamet pravila i učenja Crkve, sve mi je teže bilo to dovesti u sklad s onim što sam već znao o Hristovom jevanđelju.

Svake nedjelje prije propovijedi sveštenik je čitao po jedno poglavlje iz jednog od četiri Jevanđelja, ili iz novozavjetnih poslanica, i ja sam uvijek uživao u tome. Vraćali smo se tako jednog lijepog zimskog dana iz crkve, bilo mi je sedam godina. Sunce je blistalo dok je dvadesetak saonica klizilo zaredom kroz snijeg. Zvonjava bezbrojnih praporaca nije dopuštala da se previše razgovara. Svi smo ćutali. Ja sam nato prekinuo ćutanje upitavši majku zašto je Isus bio tako ljubazan prema ljudima dok je bio na Zemlji, a potom tako zločest nakon što je otišao na Nebo.

„Zašto pitaš tako nešto?“ rekla je ona.

„Zašto dobri Bog spaljuje ljude kroz čitava stoleća i za najmanje prestupe?“ - htio sam znati. „On sigurno ne postupa onako kao što je sam učio druge. Ti i tata činite ono što nas učite - zašto On ne čini tako? Vi nas učite da jedni drugima opraštamo pogreške. Ne bi li i Bog trebao

oprašati?“

Kad sam pogledao u njene oči, vidio sam kako joj je moj način razmišljanja bio zagonetan. Otac joj je pokušao pomoći pozivajući se na više autoritete. „Znaš, Roger, to je upravo onako kao što je tvoj ujak Felix (sveštenik) jednom rekao: Bog toliko mrzi grijeh da je, u želji da pomogne ljudima - zaprijetio tako velikom kaznom. Uostalom, naš sveti otac papa poznaje i druge razloge zašto Bog upotrebljava čistilište, a mi dakako ne smijemo dovoditi u pitanje autoritet pape.“

Učenje o pretvaranju hljeba i vina prilikom pričesti prihvatio sam kao i svako drugo dijete mojih godina. Vjerovao sam da sveštenik pretvara hljeb i vino u Hristovo tijelo i krv. Ali za Uskrs 1937. godine, kad je umrla moja majka, čuo sam nešto što me je nagnalo da promijenim mišljenje. Sveštenik je iz jednog od Jevanđelja čitao o Hristovom vaskrsenju. Ono što me je opčinilo bila je činjenica da je Isus imao poteškoća objasniti učenicima kako je zaista vaskrsao i da je stvarno biće od krvi i mesa, a ne duh. Nekoliko zanimljivih pitanja pojavilo se u mojim mislima. Je li moguće da je Nebo isto tako stvarno mjesto kao i ova zemlja, gdje ljudi od krvi i mesa mogu živjeti stvarni život a ne samo lebdjeti po oblacima u vidu nekih duhova? I, ako Isus nije duh, kako onda može biti u hostiji? Neki će ljudi vjerovatno teško razumjeti kako jedno dijete može izgubiti vjeru u Boga i okrenuti se protiv vjere. Možda ću to malo bolje objasniti ako ispričam poneki svoj doživljaj.

Na mene kao dijete ostavljalo je dubok dojam sve što bih čuo i vidio u životu odraslih. Naš je dom bio mjesto mira i radosti. Roditelji su nam davali dobar primjer kako se ljudi trebaju međusobno odnositi. Bili su ljubazni i obazrivi prema drugima, a očekivali su da i mi jedni drugima praštamo greške i budemo ljubazni. Bili su i mislima i djelom stalno obuzeti pomaganjem siromašnima i nevoljnima. A ja sam smatrao da bi Bog trebao biti barem isto toliko dobar i saosjećajan prema ljudima koliko sam očekuje da oni budu obazrivi međusobno.

Jedan naročiti događaj zaokupio je moj um. U ona vremena nije bio običaj da se automobil koristi za vrijeme zimskih meseci, i često je bilo potrebno uložiti dosta truda da ga se ponovo osposobi za vožnju kad otopli.

Otac je odlučio pozvati nekog mehaničara iz Edmundstona da se pozabavi njegovim fordovom te da ga osposobi za vožnju. Ali takva usluga trajala bi po nekoliko dana. Prije nego što je pozvao tog čovjeka, otac nam je rekao: „Taj mehaničar je protestant, ali je dobar čovjek i majstor svog zanata. Zato me, djeco, sada dobro čujte! Vrlo je vjerovatno da on s nama prije ručka neće moliti Angelus. Molim vas, nemojte buljiti u njega i nemojte ga ispitivati o njegovoj vjeri. Nemojte ga dovoditi u nezgodan položaj. Je l' jasno?“ Dok je to govorio, gledao nam je ravno u oči. Svi smo uglavnom odgovorili: „Da, tata!“

Taj čovjek je tri dana radio oko automobila, a ja sam ga posmatrao. Bio je baš onakav kako ga je otac opisao - čak i bolji. Bio je vrlo ljubazan i očito mu je pričinjavalo zadovoljstvo razgovarati sa mnom. A nije ni psovao!

Moj je otac imao tri farme i lično je upravljao njima. Imao je i priličan broj zaposlenih. Kad bi odlučio primiti kakvog novog radnika, čuo sam ga kako govori: „Znam da ćemo se vi i ja dobro razumjeti. Meni nije teško udovoljiti, ali jedno želim, i to nemojte nikada zaboraviti: moja žena i ja ne dopuštamo našim radnicima da psuju Boga ili svece. Imamo djecu koju želimo odgajiti u strahopoštovanju prema Bogu. Zato pripazite na vaše riječi!“ Uprkos toj molbi, tu i tamo bi se radnici tokom rada zaboravili i kleli sve svece.

Ali kad bi se onaj protestantski mehaničar ogrebao po ruci ili uklještio prst, rekao bi samo: „Joj! Što boli!“

Što se tiče molitve Angelus, pokazao je više strahopoštovanja nego što smo ga mi imali. Kad bi tata rekao: „Molićemo se“, on bi sagnuo glavu i sklopio oči i ruke. Mi nijesmo nikada zatvarali oči, a molitvu smo izgovarali što je brže bilo moguće.

Nakon odlaska tog čovjeka nešto me je počelo uznemiravati i nijesam to mogao odagnati iz misli. Bila je to jedna rečenica iz katehizma koju sam znao napamet: „Izvan Katoličke apostolske i rimske crkve nema spasenja.“

Moja je majka primijetila da me nešto muči te me u vezi s tim i ispitivala. Ja je nato upitah: „Majko, gde idu svi oni dobri protestanti kad umru?“

„To je dobro pitanje, Roger. Ali zašto pitaš?“ Ponovio sam joj onu rečenicu iz katehizma. Priznala je da ne zna odgovor na to pitanje i predložila da to pitam velečasnog ujaka kad nam dode u posetu. To moje pitanje ju je verovatno uznemirilo, jer je za vrijeme večere ispričala ocu naš razgovor i zamolila ga da kaže svoje mišljenje.

Ni on nije bio kadar dati neki zadovoljavajući odgovor, ali je dodao da Bog sigurno neće nijednog dobrog čoveka isključiti iz Neba, bio on katolik ili protestant. Rekao je da kad umre neki dobri protestant, anđeli ga vjerovatno uvode u Nebo, ali kroz zadnja vrata. „Protestante ne prima Sv. Petar lično sa svim počastima i poštovanjem, ali to im ne bi trebalo smetati ako su već uspjeli ući u Nebo. Ne bi smjeli očekivati da se postupa s njima kao s nekim slavnim ličnostima. Uostalom, njihovi preci počinili su veliku grešku napustivši Katoličku crkvu. Stoga svi njihovi potomci moraju računati s time da ih očekuju patnje.“

Dok sam razmišljao o tome kako je tatina argumentacija najvjerojatnije tačna, stalno mi je u mislima iznova odjekivala ona rečenica: „Izvan Katoličke apostolske rimske crkve nema spasenja...“

Prošlo je nekoliko mjeseci. Saznali smo da ujak Felix namjerava posjetiti svu rodbinu. Pitao sam tatu ne bi li mogao upitati ujaka o onim dobrim protestantima, ako se pruži prilika.

Ujak je došao. Pošto smo svi malo porazgovarali s njim, tata ga je upitao: „Felixe, reci mi gde idu dobri protestanti kad umru?“

„Zašto pitaš?“

Tata mu je objasnio moje pitanje u vezi s izjavom katehizma.

„Ono što je Roger citirao iz katehizma jest tačno,“ odgovorio je. „Izvan Katoličke crkve nema spasenja, o kome god da se radi.“

Njegova izjava izazvala je priličnu raspravu o toj temi. Otac je tvrdio da od Boga ne bi bilo pošteno da jednom dobrom protestantu ne dopusti ulazak u Nebo. Ujak je nato malo smanjio žestinu rasprave, rekavši kako duša nekog dobrog protestanta nakon smrti ponajprije ide u predpakao. Predpakao bi bilo mesto gde dospijevaju duše nekrštene novorođenčadi kad umru. „Jedno znam,“ zaključio je ujak Felix, „da, prema učenju Crkve, nijedan protestant, bez obzira bio dobar ili loš čovek, ne može ući u Nebo ili vidjeti Boga. I zapamtite: nijesam ja postavio ta pravila; ja samo podučavam. Kad bi za protestante postojao bilo kakav način da dođu na Nebo, to bi nam sasvim sigurno rekao sveti otac papa.“

Ovaj doživljaj ostavio je u mojim mislima veliki upitnik u vezi s Božjom pravednošću.

Vrijeme je prolazilo. Nekoliko godina kasnije ponovo se u mom umu iza pojma Božje pravednosti pojavio upitnik.

Jedne lijepe julske večeri svratio je kod nas neki čovjek da nam javi kako je jedan komšija iznenada umro, osam kilometara daleko od kuće. Jedna napomena uznemirila je sve prisutne: „Umro je bez sveštenikovog poslednjeg pomena!“ Donosilac vijesti je klimnuo glavom i rekao: „Da, žalosno je to, vrlo žalosno.“

Sjećam se tog događaja kao da se desilo juče. Nije dugo potrajalo i naišla su stara zaprežna kola. Polako su se klimatala. Preko pokojnika bio je razastrijet pokrivač. Naprijed je sjedio kočijaš. Noge su mu se klatile a na licu mu je bio izraz očaja.

Nekoliko komšija koji su došli da se posluže našim telefonom (u čitavom kraju samo su dvije porodice imale telefon) sjedeli su na terasi ispod produženog krova naše kuće. Nakon što su prošla kola s pokojnikom, moja majka je uzdahnula kako je to žalosno. „Da je barem pored njega bio sveštenik, koji bi mu dao oprost od smrtnih grijeha, pa da ne mora u pakao!“ rekla je. „Nadajmo se da ga terete samo manji gresi. A i samo to već znači više godina muka u čistilištu...“

„Skupićemo nešto novca i pobrinuti se da se održe mise zadušnice za pokoj njegove duše,“ dodao je otac, „jer mi se čini da njegova žena i djeca nisu u mogućnosti skupiti taj novac.“

Jedan od komšija je nato rekao: „Najradije bih vam savjetovao da zadržite taj novac. Čini mi se da je njegova duša već u paklenom ognju. Gospodine i gospođo Morneau, taj čovjek je imao duge prste. Želim time reći da je katkad znao uzeti stvari koje mu nijesu pripadale.“

„To je vrlo ozbiljna optužba,“ rekao je moj otac, „i ako nijeste u stanju to dokazati, radije mi o tome nemojte više ništa govoriti.“

Čovjek je ipak nastavio: „Nerado vam to govorim, ali sigurno se sjećate da ste prošle godine u ovo doba tražili lanac za vuču trupaca što ste ga prije toga kupili. Kad biste sada otišli u njegovu šupu, našli biste tamo svoj lanac. Lično sam ga vidio tamo prije nekoliko dana. Čak sam i upitao pokojnika za taj lanac. Rekao je da ga je pozajmio od Vas ali da Vi ništa ne znate o tome.“

Otac je zaista nekoliko trenutaka bio zbunjen, ali se ubrzo sabrao i rekao: „To je za mene nešto novo. Ali želim da čujete svi vi ovde prisutni da pred Bogom poklanjam tom čovjeku lanac što ga je posudio od mene, iako mi ga možda nije namjeravao vratiti. Ako je možda još nešto uzeo, i to mu poklanjam! Sad mu je duša slobodna od osude koja ga je teretila pred Bogom.“

„Ne želim biti drzak prema Bogu,“ odgovorio je komšija, „ali čini mi se da ste ovog trenutka velikodušniji od Njega. Moram priznati da je to najplemenitiji gest koji sam ikada vidio. Vi ste možda prvi čovjek koji je Boga prisilio da vrati jednu dušu iz pakla u čistilište da bi se tamo dovoljno očistila za ulazak u Nebo.“

Taj je doživljaj ostavio u meni veliki utisak. Nekoliko dana sam razmišljao o tome. Složio sam se s našim komšijom: moj otac zaista ima plemenitiji karakter od Boga kojemu služi. Zaključio sam da je Bog izuzetno neljubazan, jer prisiljava ljude da u čistilištu pate - samo zato što njihova porodica nema dovoljno novca da za njih plati mise zadušnice.

Događaj koji me je sasvim udaljio od Boga bila je smrt moje majke. U proljeće 1937. godine morala je u bolnicu da bi se podvrgla operaciji. Nakon dvije nedelje poslali su je kući da bi tamo provela nekoliko poslednjih dana svoga života. Meni je tada bilo dvanaest godina, doba u kojemu je dijete vrlo podložno uticajima.

Vrativši se jednog dana iz škole, pošao sam k njoj u sobu da je poljubim u čelo, kao što sam to svaki dan činio. „Sjedni, molim te,“ rekla je, „nešto bih ti rekla, što mislim da je važno i za mene i za tebe. Ti znaš da još samo kratko vrijeme mogu biti s vama, i zato želim da zapamtiš ovaj savjet: Budi u životu zahvalan ljudima koji su ljubazni prema tebi. Zahvali im, pa makar samo za čašu vode. Ljudi koji pokazu da su zahvalni na skromnim darovima primiće i više dobra.“

Bio je običaj da se rodbini, prijateljima i posjetiocima pruži prilika da poslednji put vide pokojnika u njegovu domu, a ne u mrtvačkoj kapeli. Tri dana dolazili su prijatelji, rodbina i komšije da odaju mojoj majci poslednju počast i da mole za njenu dušu. Na dan pokopa mnogi su

govorili kako je moja majka sigurno u Božjoj blizini, zato što je prethodnih dana izmoljeno toliko krunica za nju. Ali najviše nam se dopalo to što je otac naručio gregorijanske mise za pokoj njene duše.

Ujak Felix objasnio nam je da su gregorijanske mise nešto najdivnije što se može učiniti za dušu pokojnika. Ispričao je kako ih je ustanovio papa Grgur, kome je dobrobit duša u čistilištu posebno ležala pri srcu. Porodica bi se pobrinula da se određenog dana u raznim župama i samostanima održi tri stotine misa. Prema njegovim izjavama, one bi imale moć da dovedu dušu direktno u Nebo, pa ona ne bi ni ugledala plamen čistilišta.

Istog dana čuo sam jednog rođaka kako govori da gregorijanske mise staju po jedan dolar. Ukupno dakle 300 dolara. Pomislih kako smo mi, eto, srećni što je naš otac mogao omogućiti našoj majci tako lak ulazak u Nebo. Pritom sam se odmah sjetio jedne žene koja je umrla prije šest mjeseci. Budući da joj je porodica bila previše siromašna da plati čitanje misa zadušnica, bilo je jasno daje morala otići u čistilište. Pripreme za njen pogreb jako su uznemirile mog oca jer je bio član dobrotvornog vijeća naše župe.

Te večeri tata je sjeo za sto da večera, ali je zatim odlučio da ne jede. Majka je, primijetivši u kakvom je raspoloženju, pitala šta nije u redu. „Da, ionako ti mogu sve reći,“ odgovorio je. „Veći dio poslepodneva proveo sam na sastanku s članovima dobrotvornog vijeća, razgovarajući o problemima siromašnih u našoj župi. Uglavnom se raspravljalo o kupovini mrtvačkog kovčega za staru Annie. Nikad nisam bio protiv toga da se uštedi novac ako je to moguće, ali kad je župnik Paquin upitao vođu pogrebnog preduzeća koliko bismo uštedjeli ako bismo, prije polaganja mrtvačkog kovčega u zemlju, odstranili s njega krst i drške - napustilo me je strpljenje. Rekao sam župniku svoje mišljenje, i to pošteno, ali sam se ipak suzdržao zbog poštovanja prema njegovoj službi. U namjeri da okončam diskusiju, rekao sam da ću razliku u cijeni platiti ja. Takve me stvari jako uznemiruju. Doista je žalosno u današnje vreme biti siromah, posebno onda kad dođe red da se umre.“

I dok sam razmišljao o ovim događajima, nijesam mogao otkloniti misao da je Bog izuzetno nepravedan, jer dopušta da i nadalje ima sirotinju i bijedu na ovom našem svetu. S vremenom sam izgubio povjerenje i u Boga i u Crkvu i odlučio da s njima više nemam posla čim dovoljno odrastem da mogu sam poći svojim putom. U jesen 1937. otac je poslao mog brata Eduarda i mene u internat Hotel Dieu de St. Basil, koji su vodile časne sestre. Tako se dogodilo da sam primio još mnogo više vjersko učenje, što je dovelo do toga daje moje srce još više otvrdnulo.

Posmatrajući me spolja, niko ne bi ni pomislio da se u meni odvija strahovita duševna borba. Korak po korak odlazio sam sve dalje od Boga, pun gađenja, ogorčenosti i mržnje. Prošlo je još nekoliko godina; došao je Drugi svetski rat, i poziv da služim domovini.



## 2 Putovanje u svijet natprirodnog

Neobično me je privlačila pomisao da stupim u kanadsku trgovačku mornaricu. Jedan moj poznanik već je bio u njoj i govorio mi je kako mu se tamo zaista sviđa. Biti pod zaštitom carske mornarice i vazduhoplovstva - trgovačka mornarica bila je važna za vojsku - pružalo je osećaj sigurnosti i zaštićenosti.

Dvije i po godine radio sam u fabrikama raznih brodova na koje su me raspoređivali - najčešće kao ložač. Sjećam se kako bih svaki put pri stupanju na dužnost pomislio: „Neće valjda baš sada, dok sam ja tu, udariti neki torpedu u te kotlarnice.“ Poznavao sam nekoliko momaka koji su poginuli na moru. Ono što sam doživio u trgovačkoj mornarici još je više otvrdnulo moje srce prema Bogu i ljudima.

U Montrealu je nakon rata bilo teško naći neki dobar posao. Grad je bio prepun otpuštenih vojnika i svi su oni tražili posao. Odlučio sam izučiti zanat, ali takav u kome dolazi do izražaja stvaralaštvo. Nijesam želio raditi samo da zaradim za život. Odlučio sam zato uzeti dosta vremena za biranje, da bih bio siguran da sam izabrao nešto što će mi zaista pričinjavati zadovoljstvo.

Kako bih ipak nekako iskoristio vrijeme traženja, zaposlio sam se u kuglani Windsor Bowling Alleys u ulici St. Catherine West. Tih je godina to bio jedan od najboljih lokala u Montrealu. Bio sam desna ruka šefu prostorije za bilijar. Posao nije bio težak, a upoznao sam i mnogo novih ljudi i dobro se provodio.

Nedugo nakon što sam se tamo zaposlio, naišao je jedan moj prijatelj iz trgovačke mornarice. Poznavali smo se još od početka vojnog roka. Veseli što smo obojica još živi, pošli smo zajedno na večeru. Razgovarali smo o svemu i svačemu.

O jednoj je temi moj prijatelj Roland govorio s osobitim oduševljenjem: o svom novootkrivenom zanimanju za natprirodno. Ispričao mi je kakvu je sreću imao da je upoznao grupu ljudi - članove udruženja što je uspostavljalo kontakte s mrtvima. Spiritistički medij navodno je tako omogućio Rolandu da razgovara s ocem koji mu je umro dok je Roland imao samo deset godina. Otac mu je navodno dao mnoge savjete u vezi s budućnošću.

Bilo je svakako zanimljivo slušati Rolanda kako govori o svojim iskustvima iz područja natprirodnog. Kako god bilo, sve je to u meni pokrenulo nelagodan osjećaj. Upitao me je jesam li zainteresovan poći s njim na jednu od spiritističkih seansi. „Možda će ti mediji omogućiti da razgovaraš s duhom tvoje pokojne majke. To bi ti se sigurno svidjelo, zar ne?“

Njegovo oduševljenje odjednom je splasnulo kad je shvatio koliko me je sve to šokiralo. Nisam uopšte bio voljan da mu odgovorim. Posle nekoliko trenutaka ćutanja nastavio je: „Ma nije te valjda strah da razgovaraš sa dušom svoje majke, ha?“

Uspio sam nekako da odgovorim da nije, pa sam ga zamolio da mi da vremena za razmišljanje.

Pogledao me je u oči. „Morneau, ti se bojiš. Vidim to po tome kako me gledaš, na tvom licu se vidi. Čovječe, pa ti si se mnogo promijenio otkad sam te vidio poslednji put! Onaj Roger Morneau nije se bojao ničega. Sećam se kako smo ti i ja s još šestoricom novajlija obavljali mornarske dužnosti na palubi. Došao je brodski oficir i rekao nam da za sutra treba dobrovoljac koji bi se popeo na vrh glavnog jarbola da ga oboji. Upitao je: „Koji se od vas javlja da se popne gore? Nije jako visoko - samo 21 metar. Ali kad si gore, treba mnogo hrabrosti da siđeš s daske

na kojoj su te vukli gore. Treba potrbuške puzati po poprečnom jarbolu širine oko 60 centimetara, kako bi mogao obojiti i donju stranu.' Već pri samoj pomisli da idemo tamo gore svi smo se nasmrt prestrašili, i laknulo nam je kad smo čuli tebe kako se javljaš kao dobrovoljac. Bio si hrabar, dragi moj? I nemoj mi sada reći da ćeš me ostaviti na cjedilu kad bude trebalo poći na sledeću seansu? Ili...?"

Nakon tog kratkog govora nisam mogao reći ne. Odjednom sam morao biti onaj Roger Morneau koji se ničega ne boji. Upao sam u klopu.

Jedne subotnje večeri moj prijatelj i ja našli smo se u jednom domu u kojem je počasni gost bio neki medij. Bili smo predstavljeni nekima od prisutnih, ali posebna čast bila nam je upoznati se s jednim bračnim parom. On je bio profesionalni zabavljač, vođa vrlo traženog jazz sastava u to vrijeme. Njegov orkestar svirao je u najotmjenijim lokalima.

Kasno te večeri, po završetku spiritističke seanse, kad su se gosti već pozdravljali, vođa jazz sastava rekao je svojoj ženi: „Draga, kako bi bilo da i mi pođemo? Već je kasno.“

Ona je bila zaokupljena razgovorom s medijem: pokazivala je veliko zanimanje. „George, idi ti samo kući i odmori se“, rekla je. „Ja ću ostati još neko vrijeme. Belangerovi će me dovesti kući.“ George se složio s njenim predlogom i pošao iz kuće upravo kad i nas dvojica.

„Idete li kući autom?“ upitao nas je George kad smo izašli. „Ne“, odgovorio sam, „ići ćemo tramvajem, stanica nije daleko odavde.“

„Hajde, uđite! Povešću vas do stanice.“ Za vrijeme večere bilo je riječi o našim danima služenja u trgovačkoj mornarici. Spiritistički je medij, navodno, pozvao duh jednog Rolandovog druga koji je poginuo za vrijeme potapanja broda na kome se nalazio.

U automobilu nas je George počeo ispitivati o opasnostima kojima smo bili izloženi u našoj službi za vrijeme rata. Ali već smo stigli do tramvajske stanice. Tad nam je nešto predložio: „Zašto ne bismo pošli u neki restoran i zajedno nešto pojeli? Mogli biste mi pričati o vašim pustolovinama iz rata. One me oduševljavaju! Večere idu na moj račun, a na kraju ću vas odvesti kući.“

Vozio nas je u zapadni dio ulice St. Catarine, u dio grada poznat po restoranima za sladokusce. Naglo je skrenuo svog linkolna u usku ulicu koja je vodila k jednom od njegovih najomiljenijih restorana. Parkirao je iza jednog crnog cadillaca i rekao: „Joe je ovdje! Lokal je inače njegov. To je dobar momak!“

Kad smo ušli, domaćica za prijem obavijestila nas je da ćemo morati pričekati u posebnoj prostoriji dok ne bude slobodnih mjesta. Pošli smo tamo kad je Joe iz daleka uočio Georgea. Prišao je da se pozdravi s njim.

Kad je čuo da čekamo na slobodni sto, rekao je da to nije potrebno jer je prije nekoliko minuta neki bračni par nazvao i otkazao svoje mesto, te da ga mi možemo dobiti. Pošli smo za vlasnikom, koji je sa stola uklonio znak „rezervisano“, i sjeli. Prišla je konobarica i primila naše narudžbine za piće. Rekla nam je da ćemo večeru morati čekati malo duže nego obično jer je restoran pun do poslednjeg mesta. George je naručio dvostruku količinu svog najdražeg pića da mu vrijeme brže prođe. Zatim smo odgovarali na njegova pitanja o trgovačkoj mornarici i pričali o našem zanimanju za nadprirodnim.

Potrajalo je dosta dok nam je konačno stigla večera, i mi smo još jednom naručili piće. Alkohol je Georgeu razvezao jezik. Bio je spreman pričati o pojedinostima o kojima obično ne bi govorio. Pitao sam ga ne bi li nam ispričao kako je uspio postati tako slavan.

„Ne smeta mi da vam o tome pričam“, rekao je. „Reći ću vam pravi razlog svog uspeha. Riječ je o nečemu što ni moja žena ne zna. Ali morate mi obećati da ćete o tome ćutati.“ Obećali



smo mu da će ono što nam ispriča ostati tajna.

„Jeste li ikada čuli za obožavanje demona?“ „Ja ne“, odgovorio sam. „A zašto to pitaš?“ Ne odgovorivši na moje pitanje nastavio je: „Kako dugo se vas dvojica već bavite magijom?“

„George, ne razumijem što želiš reći?“

„Želim znati koliko dugo umišljate da održavate kontakte s mrtvima?“

„Ja još ne tako dugo“, odgovorio sam.

„Vas dvojica očito imate još dosta naučiti u vezi s natprirodnim. Gubite vrijeme posjećujući one spiritističke seanse. Naravno, nemojte me pogrešno razumjeti. Onakve seanse imaju svoje mjesto. One su dobra zabava za žene, koje nalaze utehu misleći da preko nekog dragog pokojnika dobijaju upute za svoj život. Vidite, večeras sam išao na seansu samo zbog svoje žene. Svake godine idem po nekoliko puta kako bi imala osećaj da imamo zajedničke interese. I to je jedini razlog. Ono što ona ne zna jeste činjenica da sam ja naučio kako pristupiti k samom izvoru te sile. Tek tamo čovjek može stvarno nešto doživjeti. Govorim vam o obožavanju demona.“

Od svega što nam je ispričao najbolje sam zapamtio jednu rečenicu. Zamolio sam Georgea: „Hoćeš li objasniti ono pitanje što si ga malo prije postavio koliko dugo umišljamo da održavamo kontakte s mrtvima? Šta si mislio, rekavši da umišljamo?“

Nasmješio se, pogledao na sat i rekao: „Kasno je već da bih vam to večeras objašnjavao, ali dopustite da vam kažem samo još nešto: Nijeste razgovarali s mrtvima!“ Potom je nastavio govoriti o svom uspehu. „Bilo je to ovako: Dugo godina činilo se da sam nesposoban kad god bih pokušao osnovati i održati svoj vlastiti jazz sastav. A onda sam imao sreću da upoznam kult demona. Tako sam uz pomoć te velike sile dobio sve što sam želio. Naravno, morao sam naučiti određene obrede da bi duhovi vodili događaje onako kako meni odgovara.“

Osmjeh mu se raširio po čitavom licu. „Od onog dana pa nadalje sa sastavom žanjem samo uspehe. Preko noći postali smo poznati i priznati. Otkrili su nas, bez ikakvih napora s naše strane, premda postojimo već dosta dugo. Proslavili smo se kao jedan od velikih sastava u našem kraju. Novinski izvještači su bili oduševljeni. Svugde se govorilo o nama. Mjerodavni ljudi s radija govorili su samo o nama i za najkraće vrijeme dospjeli smo na vrh.“

George je opet malo pijucnuo, povukao dim iz cigarete i nastavio: „Ondonda nas stalno traže. Novac teče. Dobijamo najviše honorare. Ljudi rado plešu na našu muziku. A zapravo nas pod svojim nadzorom imaju duhovi, ili drukčije rečeno: oni nas poseduju i daju nam silu, a mi dalje na ljude prenosimo njihov uticaj. Ono što slušaoci dobijaju sviđa im se, i zato se vraćaju uvek iznova jer žele još.“

Zavalio se u stolicu i zapalio novu cigaretu. Malo se zasmejao i rekao: „Moram vam nešto ispričati. Prije otprilike mesec dana dao sam intervju na radiju i pritom se uveliko zabavljam. Šestorica vodećih osoba s montrealskog i torontskog radija razgovarali su sa mnom. Sve što sam rekao očito ih je zapanjilo. I sam sam se divio svojim brzim odgovorima. Nikad ranije nijesam bio tako duhovit i dosjetljiv. I uživao sam u pažnji koju su mi poklanjali. Skoro su me obožavali. Pritom su me pokušavali prozrijeti. Dok smo se na odlasku pozdravljali, još uvijek im to nije uspjelo.“

Pogledao je na sat i rekao: „Priatelji, kasno je. Kako bi bilo da pođemo?“

Dok je čekao da plati račun, primetio je: „Nije teško razumeti moj uspjeh ako se ima na umu strahovita moć duhova, i ono što se dešava kad čovjek želi za sebe zadobiti tu silu.“

Roland i ja bili smo zadivljeni onim što nam je govorio. Dok smo se vozili kući, zamolili smo ga da nam još priča o tome.

„Osećam obavezu da vam ispričam svoje iskustvo zato što vas dvojica tražite veliku silu za svoj život. I znam da je ne nalazite posjećujući spiritističke seanse kao večerašnju. Zašto biste igrali u drugoj ligi kad možete u prvoj?“ Nato ga je moj prijatelj zamolio da nam kaže kako da pronađemo pristup k „najvišim ligama“ u svijetu duhova.

„Vas dvojica ste zaista hrabri mladići i mnogo ste učinili za svoju zemlju. Ja ću učiniti nešto veliko za vas. Pobrинуću se da vas dvojica možete doći na nas sledeći sastanak obožavanja demonu.“

A onda je svakog od nas pogledao i napokon pomalo oklevajući rekao: „U vezi s jednom tačkom želim biti siguran. Pretpostavljam da u svom životu ne gajite nikakvo strahopoštovanje prema Hristu? Jesam li u pravu? Razlog zbog koga vam postavljam to pitanje jeste taj što među nama ne možemo imati nikoga ko bi i u najmanjem bio vjeran hrišćanskom Bogu, jer bi to moglo biti katastrofalno.“

Obojica smo mu potvrdili da smo vrijeđali Boga pa smo otišli tako daleko da za nas više nema povratka.

„Da, večeras mi je to postalo jasno,“ nastavio je, „jer ste vas dvojica pozvanim duhovima očito bili zanimljiviji od svih ostalih prisutnih. Nadam se da vas nije uvrijedilo moje pitanje. Jednostavno, morao sam ga postaviti da bih bio dvostruko siguran u vašu ispravnost.“

I dok sam ja nekako oklijevao da prisustvujem sastanku obožavatelja demonu, moj prijatelj nije imao nikakvih dvoumljenja. Obrazložio je svoj stav mišljenjem da ćemo ionako dospjeti u pakao i gorjeti tamo čitavu vječnost, te zato ne bi bilo loše da se upoznamo s nekim ljudima prije nego što na kraju dospijemo tamo.

Pretpostavljao sam da George više nikad neće uspostaviti vezu s nama jer je te večeri bio pijan, i da se sledećeg jutra neće sjećati ni pola od onoga što nam je ispričao. Ali nakon nekoliko dana telefonom smo bili zamoljeni da iduće večeri u osam sati budemo spremni, jer da će on doći po nas.

To nezaboravno veče počelo je tako što nam je George objasnio neke pojedinosti o tajnom društvu kojem je pripadao. Nije bio brz vozač, činilo se da baš ne voli preticati tramvaje, tako da smo se na putu na sastanak zaustavljali mnogo puta. Imali smo puno vremena za razgovor prije nego što smo stigli na mjesto.

George nam je rekao da se ne iznenadimo kad ugledamo neke od najznačajnijih i najuspješnijih ljudi Montreala. Nanizao nam je imena barem šestorice poznatih. To me je iznenadilo, jer sam u međuvremenu stvorio predstavu o tome kako ćemo onde sresti gomilu odrpanaca. Međutim, bilo je sasvim suprotno. Svi su bili vrlo otmeni, dobro obučeni, i još prema tome uspješne ličnosti. Stekli smo osjećaj kao da nas već duže vreme poznaju i da pripadamo njima.

Sastanak je počeo petnaestak minuta po našem dolasku. Vladala je sasvim opuštenu atmosfera. Prisutni su otprilike dva sata naizmjenično pričali o velikim uspjesima, uglavnom poslovnim, koje su postizali uz pomoć duhova. Uz njihovu pomoć bili su vidoviti i imali moć prenošenja misli, te su na taj način mogli uticati na odluke drugih ljudi.

Jedan muškarac govorio je o tome kako je u svojstvu vidovitog astrologa savjetovao razne bogataše u vezi s njihovim novčanim investicijama, i na taj način sam postao bogat. Objasnio je kako svaki puta kraj njega lebdi demon koji mu daje tačne propise o tome kako i kada treba uložiti novac. Njegove stranke o tome ne bi ništa znale. „Ti bogataši imaju novac za ulaganje“, rekao je, „ali ja znam na koji se način može nešto i izvući iz tog novca.“

Duboko impresioniran, moj prijatelj ga je upitao brine li se ponekad da neće dobiti svoj

deo profita.

„Ja tražim po jedan posto od dobitka u svakoj investiciji. Dobro znate da je astrologija samo mamac. Uopšte se ne brinem; moj pratioc iz svijeta duhova brine za moje dobro. Pokušaću vam to objasniti.

Jedan bračni par pokušao mi je uskratiti zasluženi dio iz dobitka stečenog prilikom jedne prodaje industrijskih nekretnina. Dali su mi ček na priličnu svotu novca. Bio sam zadovoljan dok mi moj duh nije rekao da ih upitam kad mi nameravaju isplatiti preostalih 1.700 dolara koji su predstavljali ostatak mog dogovorenog dela od dobitka. Oboje su se vrlo uplašili. Odmah mi je rekao kako me nisu htjeli prevariti, i da će novac u roku od 24 sata biti u mojim rukama.“

Nakon svakog svjedočanstva o svom uspjehu svako bi hvalio svog duha, i to po imenu, i njemu pripisivao uspjeh ili učinak, a često bi ga nazivali i gospodarom svoga života.

Primijetio sam da su svjedočanstva obožavatelja demona, o tome kako duhovi rade za njih, često upućivala na pojedinog demona kao na njihovog gospodara i boga“. Jedan je rekao: „Bilo je divno tog dana videti kako sila gospoda boga Belzebuba djeluje u moju korist.“ Ili bi neko upitao: „Same, kako ti je bilo od našeg poslednjeg susreta?“ A odgovor je glasio: „Hvala, vrlo dobro. Bogovi su mi u mom životu zaista divno pomogli.“

Te večeri jedna mi se osoba naročito dopala. Bio je to neki ljekar. Objasnio je da su mu duhovi dali veliku hipnotičku i iscjeliteljsku moć. Dobio je sposobnost da odstrani bolove i zaustavi krvarenja prilikom teških povreda.

Nakon što je iznio nekoliko zapanjujućih izvještaja o svojim pacijentima, rekao je da mora sići u molitvenu dvoranu. „Moram otići dolje u dvoranu obaviti određene obrede, da bih se kroz moju gospodaricu, boginju Nehuštan, ponovo objavio. Zavisim od njene oživljujuće moći kojom iscjeljujem i oporavljam svoje pacijente.“

Sat vremena nakon početka sastanka pojavio se jedan posetilac koji je kasnio. Priličan broj prisutnih pozdravio ga je nazivajući ga imenom Šarmer. Kasno te večeri, na povratku kući, upitao sam Georgea: „Ko je onaj dostojanstveni čovjek što je ušao kasnije? Neki su ga oslovljavali imenom Šarmer. Ima li to ime neko posebno značenje?“

„Da, ima, ali ne mogu ti sada ništa o tome reći. Kad budeš za sobom imao više sastanaka i kad postaneš dio našeg društva, ispričaću ti nešto o njemu. To je izuzetno zanimljiv čovjek. Neki ga smatraju najveći hipnotizerom koji je Montreal ikada imao.

Uostalom, bio sam očaran što su se večeras svi zanimali za vas. To me je obradovalo. Morate biti svjesni činjenice da smo mi strogo zatvorena grupa. Bilo je vrlo teško dobiti dopuštenje za vas dvojicu da dođete na ovaj sastanak. Najprije nijesam dobio odobrenje. Zatim sam, zahvaljujući intervenciji jednog duha koji se otkrio našem svešteniku prilikom njegovog puta po Sjedinjenim Državama, primio telefonski poziv kojim mi je dao dopuštenje i pripremio put da nam se priključite i postanete članovima našeg društva. Nego, o tome ću vam još pričati. Osjetio sam neku nelagodnost čuvši da George smatra da ću im se priključiti. Roland se ipak vrlo obradovao.

„Nakon nekoliko posjeta“, rekao je George, „povešću vas u obrednu dvoranu. Vjerujem da će vam se svidjeti. Ali obrednu prostoriju moći ćete posjetiti tek u prisutnosti sotonskog sveštenika. i samo ako duhovi budu saglasni.“

Sastanak se održao u nekoj privatnoj kući. Bila je to raskošna montrealska vila. Dok smo se nalazili u prizemlju, čuli smo kako iz donjih prostorija dopiru sasvim tihi zvukovi koji su jako podsjećali na vjersku muziku i pjevanje Indijaca. Uvijek bi poneko pošao u donje prostorije i ponovo se vraćao za pola sata. Sva ta aktivnost podstakla je Georgea da se nagne na mene sa

svog dijela kauča i tiho mi kaže: „Naša obredna prostorija je dolje. Večeras nakon sastanka pričaću vam o njoj.“

Otprilike mjesec i po dana nakon što smo upoznali Šarmera, jedne večeri vraćajući se kući upitao sam Georgea da li bi hteo nešto bliže o njemu ispričati.“ Pa svakako, o tom zaista zanimljivom čovjeku morate nešto čuti. Ali najprije bih vas podsjetio da smo mi uglavnom grupa ljudi koji se kreću u okviru zakona. Ne poznajem nijednog od nas koji ne bi priskočio drugome u pomoć. I niko nema nikakvu prednost što se tiče moći koju nam daju demoni.

Ali u Šarmerovom slučaju - eh da, on je malo drugačiji od nas ostalih. Čini mi se da ima jednu karakternu slabost, i da je zbog toga upotrijebio svoju hipnotičku moć onako kako to ne bi smio. Mislim da je na neko vrijeme čak i izgubio orijentaciju.

On je vrlo lukav poslovni čovjek - vlasnik dvaju noćnih klubova - i finansijski mu ide vrlo dobro. Uostalom, vrlo je sposoban hipnotizer. On za manje od deset sekundi može neku osobu staviti pod svoju kontrolu ili u hipnotički trans - ako mu ta osoba, ili on njoj, gleda ravno u oči.

Kao vlasnik dva noćna kluba često posluje s ljudima iz šoubiznisa. Muzički sastavi najčešće gostuju četiri do šest nedjelja i zatim putuju dalje. S vremenom smo postali svjesni činjenice da su se neki sastavi raspali, ili da su izgubili ponekog od svojih članova, nakon što bi nastupili u jednom od njegovih noćnih klubova. A ako bi ko istupio iz nekog od tih sastava, bila bi to uvijek ženska osoba. Prije otprilike pola godine montrealaska policija obavila je raciju u jednom raskošnom bordelu, gde su sve prostitutke bile nekadašnje pjevačice iz noćnih klubova. Svaka od njih radila je za njega.“

„Te djevojke,“ nastavio je George, „nikad ne bi dospjele u takvo stanje da nijesu pristale na hipnozu. Onaj ko se hipnotiše, od tog se trenutka više ne može odupirati moći hipnotizera.“

### 3 Prostorije za obožavanje demona

Kad smo Roland i ja treći put došli na sastanak obožavaoca demona, George nas je obavijestio da će doći i sotonski sveštenik, navodno njihov prvosveštenik, koji se vratio s puta po Sjedinjenim Državama. Bio je uvjeren da će nam sveštenik biti naklonjen i da će nam sigurno dopustiti da posjetimo prostoriju bogova.

Nakon što smo ušli u zgradu, upoznali su nas s nekim ljudima koje ranije nijesmo vidjeli. Prišlo nam je nekoliko osoba i zaželjeli smo jedni drugima dobro veče i započeli razgovor. Pritom je ušao sotonski sveštenik. Pozdravio je prisutne rukujući se s njima, kratko porazgovarao sa svakim i pošao je prema nama. Progovorio je George: „Svešteniče, upoznao bih vas s dvije simpatične osobe.“

Tokom razgovora iznenadio nas je rekavši nam neke pojedinosti. Kad je George spomenuo da smo nas dvojica bili u trgovačkoj mornarici, rekao nam je imena brodova na kojima smo služili, a i još neke detalje koji nijesu bili nikome poznati. Moram priznati da je to ostavilo na nas veliki utisak. Rekao je da bi tokom večeri želeo porazgovarati s nama.

Ne samo njegove riječi, nego i cijela njegova pojava imali su nešto neobjašnjivo tajanstveno u sebi. Imao je prodorne oči, ćelavu glavu i dubok glas, koji je povremeno pratila neka vrsta kikotanja. Njegova je visina već sama po sebi bila dopadljiva. Rekao bih da je bio visine pokojnog generala Charlesa de Gaullea.

Nakon čitavog niza govora zahvalnosti posvećenih bogovima, sveštenik nam je ponovno prišao. Razgovor je bio prijateljski. Rekao nam je da su ga bogovi obavijestili o mnogim pojedinostima u vezi s nama, i da su izrazili želju da obogate naše živote dajući nam velike darove.

Budući da je većina posjetilaca otišla, pozvao nas je da pođemo u dvoranu bogova. Da bih vam što bolje prikazao koliko me je zapanjilo i iznenadilo ono što sam otkrio, opisao bih vam najprije svoju predstavu Sotone i njegovih palih anđela koju je u meni stvorilo katoličko vaspitanje. U mom detinjstvu odrasli su me učili da je đavo sa svojim demonima - u paklu, u središtu zemlje. Tamo su se predali beskrajnom zadatku da duše onih koji su umrli s nekim od smrtnih greha izlažu raznim vrstama muka. Opisali su mi demone kao bića napola ljudskog i napola životinjskog izgleda, s rogovima, kopitama i ognjenim dahom. Kao tinejdžer došao sam do zaključka da je sve to smiješna izmišljotina neke usijane glave koja je pokušala iskoristiti praznovjerje neobrazovanih u prošlim vjekovima. Na kraju sam posumnjao i u samo postojanje đavola i anđeoskih bića.

Sišli smo niz stepenice u veliku, lijepo namještenu sobu. Bilo je očito da su je uređivali sposobni dekorateri i dizajneri. Koračali smo divnim gusto tkanim tepisima. Tiha, ugodna muzika milovala mi je uši. Sve je pokretalo osjećanja. Pa ipak, čini mi se da su moju pažnju najviše privukle mogobrojne slike. Oko 75 ulja na platnu visilo je po zidovima, svaka otprilike 120 sa 70 centimetara. Sotonski sveštenik nam je rekao da je, ako imamo neka pitanja, spreman odgovoriti na njih.

„Ko su te osobe dostojanstvena izgleda što su prikazane na slikama?“ upitao sam.

„To su bogovi o kojima ste slušali u hvalospevima. Glavni savjetnici vladaju nad legijama duhova. Nakon što su nam se prikazali u vidljivom obliku da bismo ih mogli fotografisati, dali smo ih umjetnički naslikati na ovaj način. S obzirom da su dostojni velike časti, ispod svake slike

načinili smo po jedan mali oltar da bi obožavaoci mogli paliti svijeće i tamjan, i vršiti obrede koje od njih traže duhovi.“

Prolazeći polako prostorijom naišli smo na oltar na kom je ležao štap s obavijenom bronзанom zmijom. Sveštenik je napomenuo da je taj oltar posvećen boginji Nehušan, čiju snagu na čudotvoran način upotrebljava ljekar koga smo upoznali tokom prve posjete. Spomenuo je velika čuda što ih je bog od mjedi učinio izraelskoj djeci, nakon što su kadili pred zmijom od mjedi koju je Mojsije načinio stolecima ranije. (2. Carevima 18,4)

Na kraju prostorije stajao je veliki oltar. Iznad njega visila je slika osobe carskog izgleda, u prirodnoj veličini. Na pitanje mog prijatelja o toj slici odgovorio je sveštenik: „Slika je posvećena učitelju svih nas.“

„Kako mu je ime?“ pitao sam.

Ponosno je izjavio: „Bog s nama“.

Dok danas razmišljam o toj slici kojoj sam se toliko puta divio, moram reci da su izraz i crte lica naslikane osobe odavali jedan viši intelekt. Imao je visoko čelo, prodorne oči i držanje koje je ostavljalo utisak da je vrlo aktivan i da stoji u visokoj časti.

Sveštenikov odgovor nije bio ono što sam očekivao, a i nije bio sasvim jasan. Sigurno nije upućivao na Isusa Hrista. Ne, On to nije mogao biti. Ali da nije možda...?

„Želite li time reći, da je ta slika stvaran prikaz Sotone?“ pitao sam napokon.

„Da, tako je, i sigurno se pitate gdje su one odvratne životinjske odlike.“ Uz kikotanje je dodao: „Oprostite što se malo smijem. Verujte mi, ne smijem se vama, moja gospodo, ili vašem čuđenju. Ne, samo se zabavljam i veselim pri pomisli da je demonskim duhovima uspjelo prikriti njihov stvarni izgled, tako da i u ovo doba naučnog napretka i obrazovanja velika većina hrišćana vjeruje u priče o rogovima i konjskim kopitama.“

A onda se izraz njegovog lica izmijenio i činilo se da je zabrinut dok je govorio: „Izuzetno je važno i neophodno da današnji naraštaj navedemo da misle i veruju kako učitelj i njegovi saradnici ne postoje među duhovima. Samo tako će moći uspešno vladati stanovnicima ove planete sledećih stoljeća.“

Izraz povjerljivosti obuzeo je njegovo lice. „Ništa toliko ne oduševljava duhove koliko pronalazak puteva da ljude učine članovima budućeg carstva sotone.“

I dok smo posmatrali različite oltare i portrete, sveštenik je dalje objašnjavao da su demonski duhovi zapravo stručnjaci za razna područja. Posjeduju hiljadugodišnja iskustva i žestoko se sa silama odozgo bore za prevlast nad mislima ljudi.

Na Rolandovo pitanje zašto demoni ulažu toliko vremena i truda da zavaraju čovječanstvo, sveštenik je odgovorio da svako koga uspije navesti da se odstrani iz Hristovog carstva odmah postaje član sotoninog velikog carstva što će ga uskoro uspostaviti na Zemlji. One, koji su pod sotoninim vođstvom otišli u grob, sotona će jednog dana prizvati u život. A Hristos i Njegovi sledbenici, rekao je, imaju namjeru završiti nemilosrdnu borbu između te dvije velike sile tako što će na sotonine sledbenike pustiti oganj s neba. Ali to im neće naškoditi jer su demonski duhovi sada kadri obuzdati vatru i njenu moć da spali ljude. Rekao je da, ako sumnjam u njegove izjave, mogu otići u Indiju ili u druge krajeve svijeta gde je crna magija postala nauka, te ću videti ljude kako gaze užareni ugljen a da im se ne spali niti jedna dlačica na nogama.

Kad smo izašli iz dvorane, rekao sam da sam prilično zbunjen u vezi sa sotonom i njegovim anđelima. Moje katoličko vaspitanje naučilo me je da se sotona s demonima i dušama umrlih u stanju smrtnog greha nalazi u paklenom ognju. Šta je istina?

Sotonski se sveštenik pokazao spremnim da odvoji vrijeme i objasni nam, kao što je sam



rekao, pravo stanje stvari. „Vidim da je posjeta našoj dvorani za obožavanje pokrenula mnoga pitanja u vašim mislima. Dopustite mi da vam najprije kažem da mi, članovi našeg tajnog društva ovdje u Montrealu, predstavljamo elitu obožavalaca demona. Kad se velika borba između nebeskih sila i našega gospodara privede kraju te on napokon uspostavi svoje carstvo na ovoj planeti, mi ćemo dobiti visoke položaje ugleda i časti. Mi ćemo biti bogato nagrađeni što smo se opredijelili za onoga koji je zasad naoko slabiji. Razumijete li što želim reći? Hiljadama godina ranije naš veliki učitelj bio je gospodar nad bezbrojnim bićima u velikom svemiru. Nisu ga shvatili. Bio je prisiljen da, zajedno s drugim duhovima koji su jednako razmišljali, napusti svoje carstvo.

Stanovnici Zemlje ljubazno su prihvatili našeg učitelja. S obzirom da ima viši um, postao je zakoniti vlasnik ove planete. Naveo je prvobitne vlasnike da odustanu od svog vlasničkog prava i povjeruju u ono što je on tvrdio. Neki bi to nazvali prevarom, ali to je bilo obično postupanje prema zakonu opstanka - prirodan instinkt svojstven svim velikim vođama.

Kad je postalo očigledno da će Hristos, njegov suparnik, doći na Zemlju kako bi privukao čovječanstvo k sebi, naš učitelj i njegovi glavni savjetnici odlučili su postupati prema strategiji vrlo sličnoj onoj koja ih je u početku osposobila da pridobiju novo područje vladanja. Ovaj plan zahtijeva od svih demonskih duhova da ljudima vrlo pažljivo preporučuju da žive tako da se odstrane iz Hristovog carstva. Démoni ohrabruju ljude da umesto Hristovih reči i Njegove poruke - slušaju svoje osjećaje. Nema sigurnijeg načina kojim bi duhovi uspostavili vlast nad životom ljudi, a da pojedinac i ne opazi što se zbiva. Duhovi preporučuju i nude sve vrste krivih nauka a čovječanstvo ih spremno prihvata.“

Sveštenik je blistao od zanosa. Zamolio nas je da mu posvetimo još nekoliko minuta kako bi nam поближе pojasnio sve što nam je ispričao. Nakon što smo ga uverili da smo duboko zainteresovani i da želimo još više saznati o delovanju demona, nastavio je.

„Sjećate se, gospodo, da je izraelski kralj Solomun bio obdaren velikom mudrošću i da je privukao na sebe pažnju mnogih moćnih vladara. U isto vrijeme naš se učitelj vrlo zabrinuo zbog toga. Odlučio je uložiti ogromne napore da pod svoju vlast pokori cijeli svijet. Do tog trenutka uspjelo mu je da u svakom kraju sveta, osim u Izraelu, uspostavi idolopoklonstvo. Odlučeno je da određeni savetnici iz sveta duhova najprije navedu Solomuna da postane opsjednut samim sobom. Zatim su ga trebali navesti da povjeruje kako će za Izrael biti najbolje da s okolnim narodima sklopi razne saveze, uprkos činjenici što su ga njegovi savetnici ozbiljno upozoravali da tako ne postupi.

Plan našeg učitelja požnjeo je veliki uspjeh. Kad je nastupio dan u koji se Izrael po Solomunovu primjeru počeo klanjati i moliti Astaroti, boginji Sidonaca, Hemosu, bogu Moavaca i Milkomu, bogu Amonaca - kad su djeca Izraelova pala ničice pred kipove koji su predstavljali demone - naš učitelj je imao utisak da je njegova pobjeda potpuna. Postigao je svoj veliki cilj. Cijeli svet bio mu je pod nogama.

Nadam se, gospodo, da vam je sad potpuno jasno kako je bilo mudro što je naš učitelj prikrivio svoj pravi identitet. Tako njemu odana oruđa mogu biti sigurna da će njihov trud jednog dana biti nagrađen kad budu vidjeli kako pokoljenja ovoga sveta stoje pred njima i priznaju da je njihov učitelj veliki bog.“

U mojim se mislima oblikovala sasvim nova slika o vječnim istinama.

Nakon što smo još malo razgovarali, sveštenik je dodao: „Imate li još pitanja?“

Dok smo posmatrali slike, uočio sam da je sotonin oltar bio od masivnog mermera, dug skoro tri metra, visok oko metar i širok oko 75 centimetara. „Učiteljev oltar je izgleda iz jednog

komada...“ primijetio sam naglas. „Kako ste donijeli tako težak predmet u ove podrumske prostorije?“ Sveštenik se smiješio. „Dobro uočavate, gospodine Morneau. Ili vam je možda učitelj dao te misli da bi vam otkrio svoju veliku moć? Uostalom, gospodo moja, jedan od mojih savjetnika iz svijeta duhova rekao mi je da učitelj za svakoga od vas ima poseban plan. Ali dopustite mi da vam govorim o moći duhova. Ah da, oprostite, zapalio bih najprije jednu cigaru.“

Do tog trenutka sjedeli smo u foteljama pored velikog prozora s pogledom na grad - more svijetala. Stekao sam utisak kako sveštenik naročito uživa u tome da nam govori o glavnom zanimanju svog života, o djelovanju demona. A mi smo imali dovoljno vremena za slušanje.

„Učiteljev oltar donesen je na svoje sadašnje mjesto istom silom koju su koristili keltski sveštenici, druidi, da podignu zdanje u Stonehengeu - to je sila duhova ili levitacije, što znači lebdenja u vazduhu. Duhovi su mi pokazali velika dostignuća druidskih sveštenika iz doba starih Kelta u Francuskoj, Britaniji i Irskoj prije oko 2800 godina. Pokazano mi je da su druidi za vrijeme punog mjeseca u podne i u ponoć podizali u vazduh ogromne sive kamene blokove. Kamene gromade teške i do 28 tona namještale su se tačno na svoje mesto, i tako su nastajala njihova kulturna mesta.“

Nekoliko je puta povukao dim iz svoje *churchill* cigare, opet se naslonio i nastavio: „Kad sam vidio njihova dostignuća, pomislio sam da i ja mogu to učiniti i veseliti se tome. Stoga sam najavio našim ljudima da imam namjeru postaviti učitelju znak naše ljubavi u obliku jednog lijepog oltara. Obećali su da će se oni, ako ja imam veru da će demoni postaviti oltar na predviđeno mjesto, pobrinuti za troškove i transport do zadnjih vrata naše crkve. Bez oklijevanja sam im rekao da naruče oltar od bijelog mermerna iz Carrare. Ništa nije predobro za učitelja!

Znam iz iskustva da sila duhova ne zna za granice ako se treba zauzeti za one koji imaju povjerenje u učiteljeve riječi. I bogato su nagradili moje povjerenje! Učinili su da je za vrijeme našeg ponoćnog sastanka mermerni kamen odlebdio na svoje sadašnje mjesto.

Uostalom, gospodo moja, večeras ste bili visoko počašćeni, premda toga možda niste svjesni. Dok smo stajali pored učiteljevog oltara i posmatrali onu krasnu sliku, koja je u stvarnosti samo slabi odsjaj njegove ljepote i slave, pokazao mi se učitelj s druge strane oltara; stajao je oko tri minuta i slušao naš razgovor. Iz tog sam razloga predložio da se poklonimo, kao što smo i učinili. Činjenica da ste udovoljili mojoj želji pričinila je učiteljevom srcu, kao što sam mogao primijetiti, veliku radost.

Možda će vas zanimati i to da skoro tri mjeseca nismo bili svedoci njegove prisutnosti, zato što su Ujedinjene Nacije pripremale planove za mir. To je zahtijevalo nepodeljenu zaokupljenost učitelja zadatkom koji se nikom drugom ne usuđuje povjeriti.

Mir na zemlji ne odgovara interesima njegovog carstva pa on ima veliki zadatak da upućuje čitave legije demona da zbunjuju vođe čovečanstva i raspaljuju njihova osećanja. Poteškoće koje uzrokuju demoni zapošljavaju te vođe u iznalaženju rešenja, samo da se ne bi imali vremena sastati.“

Od svega što sam čuo jedna se izjava posebno isticala: da je sotonin portret samo slaba slika njegove lepote i slave. Odlučio sam još jednom spomenuti tu temu. Oslovljavajući sotonskog sveštenika na način za koji sam onda smatrao pravilnim, upitao sam: „Gospodine svešteniče, hoćete li mi još jednom pojasniti ono što ste maloprije rekli? Siguran sam da nisam shvatio šta ste time mislili.“ Zatim sam ponovio njegovu izjavu i čekao na odgovor.

„Da, prijatelji, portret učitelja otkriva jako malo. Kad se neki duh učini vidljivim, on obično prikriva svoju ljepotu i slavu. Kada bi nam se ovog trenutka prikazao duh ne zaštitivši nas od svog sjaja, ne bismo mogli gledati u njega a da nas oči ne zaboje.“

Dok sam nedavno boravio u Sjedinjenim Državama na odmoru, u mojoj hotelskoj sobi u Chicagu prikazao mi se jedan od glavnih savetnika. Imao je hitnu poruku za mene - da osoba kojoj sam povjerio odgovornost ovdje u Montrealu čini sve da upropasti djelo demona da vas povežu s našim društvom. Ali o tome ću vam pričati u skoroj budućnosti. U svakom slučaju, sjaj duha bio je tako snažan da nijesam mogao gledati u njega. Nakon što mi je dao nekoliko savjeta, napustio me je. Međutim, zbog šoka od one svetlosti ostao sam oko pola sata djelimično slijep. Nekoliko minuta nakon toga pokušao sam telefonirati, ali nijesam mogao pročitati brojeve na brojčaniku telefona. Morao sam zamoliti telefonsku centralu za pomoć.“

Razgovarali smo još neko vrijeme sa sveštenikom. Otkrio nam je još neke činjenice u vezi s obožavanjem demona. Prije nego što smo te noći pošli kući, morali smo se zakleti da ćemo sve što smo vidjeli i čuli sačuvati u tajnosti. Prvosveštenik je izgovorio neku magičnu formulu čije smo djelove ponavljali za njim. Zapečatili smo naš zavet sipanjem nekakvog posvećenog praha na plamen crne svijeće. Prah je ispunio čitavu prostoriju ugodnim mirisom.

Vrativši se u svoj stan nijesam mogao zaspati cijele noći. Stalno sam razmišljao o dvorani za obožavanje. Nije mi bilo lako prihvatiti zamisao da sotona i njegovi demoni zaista postoje, i da su to zapravo prelijepa bića a ne neke rugobe. Moje katoličko vaspitanje u tolikoj je mjeri udaljio moj način razmišljanja od stvarnosti da mi je zaista bilo teško prihvatiti to kao istinu. Trebalo mi je dva mjeseca iskustva s natprirodnim pojavama i priviđenjima prije nego što sam pale anđele počeo smatrati zaista onim što i jesu - lijepim i nadasve inteligentnim bićima.

## 4 Duhovi na djelu

Dvije-tri sedmice nakon posjeta dvorani za obožavanje imao sam ponovno priliku da razgovaram sa sveštenikom o Sotoni i njegovim anđelima. Kad sam mu rekao kako sam očekivao da ću naići na grupu ludaka, nasmijao se. „Obožavaoci duhova razlikuju se međusobno jednako kao i članovi bilo kog društva. Često su slika i prilika lokalne kulture. Praznoverje je vrlo rašireno po svijetu među stanovništvom gdje vlada visok stepen nepismenosti. Takvi se ljudi najjače odaju ponižavajućim oblicima obožavanja. Duhovi zavode ljude u tom pravcu, jer znaju da to vrijeda njihovog velikog suparnika - Hrista. Tvrдио je da će sve ljude privući k sebi. Ali duhovi su tokom vjekova nebrojeno puta dokazali de se On prevario. Milioni i milioni otišli su u grob a da uopšte nijesu ni čuli Njegovo ime, a kamoli vjerovali u Njega.“

Dok je govorio, sotonski sveštenik je ustao sa svoje stolice i počeo polako koračati tamo-amo. Sklopio je ruke iza leđa i zurio u pod. Povremeno bi usmjerio pogled u mene.

„Što se tiče nas ovdje u Montrealu, mi smo u vrlo dobrom položaju. Priroda nas je obdarila duhovnim sposobnostima koje su daleko iznad onih što ih posjeduju milioni koji žive na ovom području. Zato je učitelj preduzeo sve da bi nas upoznao sa stvarnim stanjem stvari u svijetu duhova. On za svakoga od nas ima poseban zadatak... Prestanite da me gledate kao da mi ne vjerujete?“

Sigurno se na mom licu vidjelo da sam šokiran svime što mi je dotad rekao. „Oprostite ako sam vas uvrijedio“, zamolio sam ga. „Vjerujem što ste rekli. Ali toliko toga još imam naučiti o volji učitelja. Sve što sam vidio ovdje u vašoj crkvi toliko je novo i drukčije od onoga čemu sam bio naučen.“

„Stvarno, nijesam hteo galamiti na vas“, odgovorio je, „i nijeste me uvrijedili. Možda ponekad nešto preozbiljno shvatim. Što se tiče načina na koji sam govorio o ljudima ovdje u Montrealu, nijesam imao namjeru da se hvalim. To je ocjena samog učitelja koji mi je stanje stvari opisao takvim.“

Ponovo je sjeo i zapalio cigaru. „Što se tiče vas i vašeg prijatelja Rolanda, prije godinu dana otkriveno mi je da ću vas sresti ovdje u našoj zgradi, ali sam na to zaboravio. I kao što sam vam nedavno spomenuo, bio sam u hotelskoj sobi u Chicagu kad me je jedan od glavnih savjetnika iz svijeta duhova podsjetio na vas i naredio mi je da odmah nazovem čovjeka na koga sam prenio odgovornost za moje odsutnosti. Počeo je rušiti sve napore duhova da vas dovedu u vezu s nama. Telefonirao sam mu, i prije nego što sam uspio nešto reći, spomenuo je da je George tražio dopuštenje da vas i vašeg prijatelja dovede na sastanak zahvalnosti i da mu je on odbio tu prednost. Ja sam ga naravno obavijestio o želji glavnog savjetnika. Zatim sam nazvao Georgea i rekao mu da će nam biti zadovoljstvo imati vas u našem krugu. Kao što vidite, učitelj mnogo drži do svakoga od nas. Prestanite zato sami sebe potcjenjivati.“

Posle te večeri ponovo sam probdio besanu noć. Razgovor sa sveštenikom stalno mi je bio u mislima.

Jedne je večeri Roland morao ostati prekovremeno na poslu, tako da mi nije uspio telefonirati prije mog odlaska na sastanak. Dok je tramvajem putovao kući, pomislio je da možda i neće zakasnuti ako ravno pođe na mesto sastajanja. Odlučio je da na raskrsnici ulice St Catherine i bulevara St. Laurent presjedne, i da me odande nazove na mesto sastanka. Međutim, telefonski broj je ostavio kod kuće. Kad bi se barem sjetio adrese, mislio je, mogao bi preko službe

informacija dobiti i broj. Izvadio je iz džepa mali blok i svoju hemijsku, ali kućni broj što ga je tako često gledao nikako mu nije dolazio u sećanje. Dok je tako šaputao: „Želim da mi pomognu duhovi“, na njegovo je iznenađenje jedna nevidljiva sila pokrenula hemijsku u njegovoj ruci i napisala ne samo kućni broj nego i ime ulice, i to vrlo lijepim rukopisom.

Bio je ushićen! Ali na informacijama su mu rekli da pod tom adresom nemaju zapisan telefonski broj.

U isto vrijeme George i ja smo se upitali šta se dešava s našim prijateljem. George je imao ideju: „Pozovimo Gerarda, vidioca, da saznamo gdje se nalazi Roland“, glasio je njegov predlog.

Nakon kraćeg prizivanja duha Gerard je zatvorio oči, položio prste na sljepoočnice i rekao: „Vidim da je Roland upravo ušao u prodavnicu cigareta na raskrsnici ulice St. Catherine i bulevara St. Laurent. Sad razgovara sa službom telefonskih informacija. Želi dobiti naš broj, ali kažu mu da broja nema u knjizi. Prenijeću mu uz pomoć duha jednu misao. Tako, sada je tamo. Okreće broj da bi razgovarao s Georgeom; pripremi se da mu odgovoriš, tebe će tražiti.“

George je pošao telefonu na drugoj strani sobe. Zvonilo je, neko je podigao slušalicu i nakon pozdrava rekao Georgeu da je poziv za njega.

Roland je bio oduševljen svojim iskustvom s duhovima. Pokazao nam je lijep rukopis i rekao: „Ovo ću da dam da se uokviri. Nikada u svom životu nisam vidio tako lijep rukopis.“ A onda se obratio svešteniku: „Pitam se zašto mi duh osim adrese nije napisao i telefonski broj.“

„Nijeste to zatražili,“ odgovorio mu je ovaj. „Prema vašoj vjeri postupaće s vama na određen način. Iskustvo što ste ga večeras imali dječja je igra u poređenju s onim što bogovi planiraju s vama, moja gospodo. Ali morate vjerovati u duhove i očekivati od njih velike stvari. Moraćete više puta doživjeti snagu i inteligenciju duhova. Vjerujem da ćete tada imati dosta vjere tako da će vam duhovi pomagati na daleko ozbiljniji način.“

Dvadesetak dana kasnije, prilikom ulaska u tu raskošnu kuću sreli smo sotonskog sveštenika. Pozdravio nas je i najavio nam sledeće: „Večeras ćete doživjeti zaista zanimljivu seansu. Jedan moj stari poznanik u našem je gradu. On je vrlo slavan profesor istorije. Predavao je na nekim od vodećih francuskih univerziteta. Njegovo poznavanje zapanjujućih detalja iz istorije učinilo ga je jednim od vodećih ličnosti u toj naučnoj oblasti. Mogao bih jednostavno reći - duhovi su ga učinili velikim. Saopštili su mu mnoge nepoznate istorijske činjenice. Večeras će preko medija otkriti mnoge pojedinosti o vojnim pohodima Napoleona Bonaparte. Trenutno je u donjoj dvorani, vrši obred i moli se. Dopustite mi da vam objasnim šta će se desiti.“

Udobno smo se smjestili i pažljivo slušali sveštenika. Njegove riječi obećavale su da će to biti vrlo zanimljiva seansa: „Jedan medij dopustiće duhu da uđe u njegovu tijelo tako da u potpunosti vlada njime. Na taj način se postaje oruđe duhova, koji tako lakše kontaktiraju s ljudima. Dešava se da šest, čak i dvanaest duhova uzme vlast nad tijelom medija. Jedan duh je možda dovoljno obaviješten povodom određenih pojedinosti iz istorije, ali nedostaju mu informacije o drugim vidovima. Pomaže mu drugi duh, koji je bio prisutan u određeno vrijeme na željenom mjestu. Duhovi su toliko precizni da su osim doslovnog ponavljanja sadržaja reči rado oponašali i boju glasa osobe koju navode.“

Nakon nekoliko minuta sveštenik je izašao da vidi je li njegov prijatelj završio s pripremanama. Ubrzo se vratio i rekao nam da svi koji žele prisustvovati seansi siđu u njihovu crkvenu dvoranu.

Sveštenik je predstavio historičara i zamolio da im pridruži šest dobrovoljaca. Duhovi su zatim trebali izabrati jednoga od njih da im posluži te večeri kao kanal za komuniciranje. Šestorica muškaraca došla su pred sveštenika koji je stao prizivati demone i molio ih da pokažu

svoju veliku moć. Duhovi koji su vodili Napoleona Bonapartu i pomagali mu pri njegovim vojnim pohodima trebali su objaviti one pojedinosti koje su zanimale gosta - slavnog historičara. Još dok je sveštenik obavljao kratak obred, jedan je duh ušao u tijelo jednog od muškaraca i počeo govoriti. Glas je imao pravi pariski naglasak i privlačan ton.

Duh nas je obavijestio da je on glavni savjetnik, specijalizovan za vojna pitanja, te da je odgovoran za čitave legije duhova. Budući da je predmet zaista složen, dodao je da su mu kao kanali potrebna još dvojica od preostalih dobrovoljaca.

Ta dvojica bili su malo prestrašeni, zatvorili su oči, i duhovi su već progovorili rekavši da ih se oslovljava s Remi i Alphonse. Oči onoga u kome se nalazio glavni savjetnik ostale su otvorene, ali nepokretne; tokom sledećih 45 minuta nije ni trepnuo.

Sveštenik se obratio historičaru i rekao: „Bogovi očekuju vaše molbe.“

Posjetioc je ustao. U ruci je imao hemijsku i mali blok. Započeo je laskajući duhovima i priznao da su mu u proteklo vreme dali razne informacije koje su ga učinile jednim od najznačajnijih autoriteta na tom naučnom području.

Nekoliko je minuta razgovarao s duhovima oslovljavajući ih s „gospodine Remi, Alphonse, i gospodine savjetniče“. A onda im je počeo postavljati pitanja. Duhovi su odgovarali bez oklijevanja.

Tokom seanse pitanja su se postepeno usredsredila na jedan poseban razgovor Napoleona i njegovih oficira. Glavni savjetnik rekao je da bi, verodostojnosti radi, bolje bilo da Alphonse i Remi reprodukuju taj razgovor. Zaista, njihovi glasovi su se u cjelosti izmijenili - sve je ličilo na razgovor dvojice ljudi.

Okrenuo sam se prema Georgeu i rekao: „To je sjajno!“

George je odgovorio nasmješivši se: „Ako misliš da je ovo nešto naročito, pričekaj da duhovi počnu imitirati glasove ljudi koje si poznao a već su godinama mrtvi. To je doista izuzetno.“ Nakon što je historičar dobio odgovore na sva pitanja o ratnim pohodima Napoleona Bonaparte, rekao je glavnom savjetniku da su mu potrebne još neke dodatne informacije u vezi s govorom montrealškog gradonačelnika Camillieua Houdea, što ga je održao na stepenicama pred gradskom skupštinom uoči stupanja Kanade u Drugi svjetski rat.

Glavni savjetnik mu je odgovorio da mu pritom on i njegovi saradnici ne mogu pomoći, jer su se sve njihove aktivnosti odigravale u Europi, ali da će posle njihovog odlaska njihovo mesto zauzeti drugi savjetnik i dati mu sve potrebne informacije.

Poslednja dvojica izabranih za medije zadržali su široko otvorenih očiju. Pitali su, ovaj put svojim vlastitim glasovima, koliko dugo su bili posrednici duhova. Onaj treći, u kojem je bio glavni savjetnik, takođe je malo zadržao, zatvorio oči i zatim ih opet otvorio; jedan drugi duh je progovorio: „Raduje me što vam mogu pomoći pri otkrivanju nepoznatog. Bio sam prisutan kad je gradonačelnik Camillieu Houde održao govor protiv toga da Franko-Kanađani služe u vojsci. Što želite znati?“

Opet je historičar glavnom savjetniku izrekao svoju zahvalnost za neprestano vođstvo duhova u svom životu. „Kako tom prilikom niko od prisutnih nije načinio stenografski zapis Haudeovog govora, danas imamo nekoliko različitih izveštaja. Plemeniti savjetniče, postoji li mogućnost da razjasniš to pitanje?“

„Rado ću vam doslovno ponoviti govor gospodina Houdea.“

Ono što se zatim desilo bilo je jednostavno neobjašnjivo. Jedva sam vjerovao svojim ušima. Čuo sam glas koji sam tokom više godina slušao možda više stotina puta preko radija. Camillieu Houde bio je često osporavani političar. Nikada nije oklijevao reći svoje mišljenje o



bilo kome ili bilo čemu.

Krajem tridesetih godina Camillieu je bio vruća tema francuskih sredstava informisanja. Njegove aktivnosti u ulozi gradonačelnika Montreala uvijek su ga iznova uvrštavale u vijesti. Radijske stanice snimale su njegove govore i primjedbe pa ih često emitovale. Tako je njegov glas postao poznat. I ja sam sada taj poznati glas ponovno čuo, s tim da je ovaj put poticao od demonskog duha. Slušali smo taj glas oko dvadeset minuta.

Prije nekog vremena ispričao sam nekome to svoje iskustvo. Ta osoba rekla je da je to najverovatnije bila duša pokojnog Camilleua. Međutim, to nije mogla biti istina. Camilleu je u to doba još bio živ. Umro je tek 12. septembra 1958. Baš kao što je i sam demon rekao, to je bilo oponašanje glasa i riječi gospodina Houdea. Te večeri, dok nas je vozio kući George nam je rekao da vjeruje kako je neko kad umre u cjelosti mrtav, i da se ljudi varaju misleći da razgovaraju s duhovima pokojnika jer su to demoni koji oponašaju pokojnika.

Onog trenutka činila mi se ta izjava zanimljivom, međutim nijesam mnogo razmišljao o njoj. George ionako o toj temi nije više želeo govoriti. Rekao je da će nam to objasniti sveštenik kad za to bude vrijeme.

Sledeće nedjelje uveče pružila se prilika da o tome porazgovaramo sa sveštenikom. Dao nam je zanimljiv izvještaj o tome kako demonski duhovi oponašaju umrle. Za njega je ta činjenica bila primjer njihove moći da zavedu ljude. Stekao sam utisak da je taj čovjek bio posebno radostan dok bi pričao o primjerima u kojima su duhovi prevarili velike ljude.

Spomenuo je tri ili četiri biblijska izvještaja, ali kako u to vrijeme nijesam proučavao Bibliju, na mene nijesu ostavili osobiti utisak. Tek kad je naveo iskustvo izraelskog kralja Saula s vračarom iz En-Dora, začudio sam se. Opisao je kako su duhovi naveli Saula da upravlja svojim životom slušajući svoja osjećanja umjesto Božije riječi. Ispričao je kako su ga u potpunosti razdvojili od njegova Stvoritelja i doveli do toga da je pred Bogom Jevreja počinio veliku gnusobu, pa su ga na taj način upropastili. „U ono doba istorije čovečanstava naš učitelj ne bi za sebe mogao osigurati veću čast no što se ona ostvarila onda kad je najviši vođa izraelskog naroda pao ničice pred demonskim duhom,“ rekao je. To što je sveštenik te večeri ispričao Rolandu i meni odigralo je nekoliko meseci kasnije značajnu ulogu pri mojoj odluci da se odvojim od kulta demona.

## 5 Požuruju me da postanem član

Jedne nam je večeri sveštenik rekao da je došlo vrijeme za Rolanda i mene da potvrdimo našu vjeru u duhove, jer mu je sam učitelj to napomenuo. „Moći ćete zatražiti jedan od mnogih darova,“ rekao je, „čim se pokažete spremnima da priznate svoju vjeru u učitelja.“

Zapravo se od nas tražilo da učestvujemo u nekom ritualu sotonskoga kulta, na kom bismo pred svim prisutnima izjavili da priznajemo Sotonu kao velikog boga i vrhovnog vladara naše planete, koji svojim vjernim sledbenicima želi dati divne darove i sposobnosti. Tada bismo rekli koji to dar želimo. Konačno bismo zapečatili izveštaj naše vjere tako što bismo posuli tamjan na žeravicu Sotoninog oltara i poklonili se pred njim.

Moj prijatelj nije nimalo oklijevao. Dok sam ja imao osjećaj da bih, prije nego što se odlučim, trebao razmisliti o svemu tome, Roland je navodio mnoge razloge zašto je baš te večeri idealan trenutak da učinimo taj korak.

Danas se stidim što moram priznati da sam popustio i učinio taj korak. Molio sam za dar proricanja ili predviđanja, i želio ga koristiti na sledeći način: da u snu vidim broj i ime konja pobjednika na određenom trkalištu; zatim bih otišao u kladionicu i uplatio opkladu. Već sledeće noći imao sam takav san. Sasvim jasno vidio sam konje i tri različita trkališta na kojima će ti konji za tri dana, u subotu, pobijediti.

Tog dana pošao sam u jednu kladionicu, i zaista, na ploči su bila ispisana imena koja sam vidio u snu. Budući da nijesam imao mnogo novca za ulog, na prvim dvjema trkama dobio sam oko 60 dolara. Međutim, treći konj je u slučaju pobjede donosio dvadesetjednostruki iznos od uloga, jer nije slovio za favorita. Znajući da su me duhovi do tada pravilno obavještavali, odlučio sam uložiti 20 dolara. Konj je dobio trku, a ja sam bio jedini koji se na njega kladio. Dobio sam 420 dolara, zahvalio i nestao. Zanesen svojom novo pronašlom srećom, sav usplahiren koračao sam ulicom St. Catherine. Ušao sam u jednu otmenu prodavnicu muške odjeće i kupio sebi odijelo ručne izrade za 200 dolara.

Slična iskustva doživio sam i sledećih subota. Nije dugo trajalo i vlasnik kladionice pozvao me k sebi u ured. Htio je sa mnom razgovarati. Pošto što smo pričali neko vrijeme, primijetio je da se baš i ne razumijem u konjske trke.

„Čudim se samo,“ rekao je, „da ste s tako malo znanja o konjskim trkama tako lako odabirali pobjednike. Možete li mi reći ko vam daje te informacije?“

Primijetivši da sa mnom neće izaći na kraj rekao mi je: „Previše me mnogo koštate! Volio bih da odete i da se više ne vratite. Ako želite adrese ostalih kladionica u Montrealu, spreman sam vam ih dati - cijeli spisak.“

Bilo je zanimljivo postati tako naglo bogat. Ali to me bogatsvo nije učinilo sretnim. Iz nekog neodređenog razloga nisam nalazio zadovoljstvo. S druge strane, Roland je uživao u životu kao nikada dotada s obzirom da su duhovi na fantastičan način radili za njega.

Jedne večeri desilo se nešto što me je istinski uznemirilo. Nakon što je mnogo njih dalo svjedočanstvo o tome što su duhovi učinili za njih, sveštenik nam je svima predložio da pođemo u donju dvoranu za obožavanje, te da tamo odamo čast demonima. „Govorićemo jezikom Neba,“ rekao je. „To jako razveseljuje našeg učitelja i vrhovne savjetnike.“ Njegova izjava bila mi je nejasna, ali pomislio sam da je možda bolje da ne pitam kako to obožavatelji đavola mogu

govoriti jezikom Neba.

Pošto smo svi sjeli u donju dvoranu, svako je dobio pjesmaricu - pravu pravcatu hrišćansku pjesmaricu. Sveštenik je čak spomenuo tri hrišćanske crkve koje su koristile takve pjesmarice. Nakon što je pred oltarom obavio kratak obred, sveštenik nas je pozvao da otvorimo pjesmarice i zajedno s njim zapjevamo određenu pjesmu. To je potrajalo oko dvadeset minuta. Ja lično nijesam ni riječi progovorio, bio sam zaprepašćen. Pošto što smo se vratili u gornje prostorije prišao mi je sveštenik i s osmjehom mi rekao: „Zapazio sam da nijeste učestvovali u našem slavljenju. Možete li mi reći zašto?“

„Jednostavno nijesam mogao skrnaviti te hrišćanske pjesme, kao što ste to vi zajedno s ostalima učinili. Činjenica da ne volim Boga nije razlog da proklinjem Njegovo ime.“

„Razumijem vas kako se osjećate, ali posle nekog vremena prilagodićete se. To je isto kao kad čovjek prvi put vidi žrtvovanje žive životinje. Isprva je šokiran, ali nakon što je to vidio nekoliko puta više mu ne smeta. Biće to na jednom ljetovalištu u Laurentinskim brdima. Prvog novembra je naime za naše ljude jedan vrlo svet dan. Iduću nedelju, kad se ponovo sastanemo, o tome ću vam reći nešto više.“

Na putu kući zamolio sam Georgea da mi objasni nešto što sam zapazio za vrijeme sastanka u čast demona. Pošto su neko vrijeme pjevali, pojedini su počeli koristiti i neki drugi jezik, ne francuski, dok je melodija ostala ista.

Objasnio mi je da su duhovi sasvim preuzeli kontrolu nad mislima tih ljudi, tako da su Sotonu i njegove glavne savjetnike hvalili jezikom duhova. Tako su osposobili ljude da ih obožavaju na uzvišeniji način. Ovakvi sastanci, objasnio je, imaju dvostruku namjenu. Prvo: već samo pjevanje hrišćanskih pjesama od strane obožavatelja đavola bilo je huljenje na Hristovo ime.

Drugo: kad bi demoni postigli vlast nad nekim od pjevača i ovi počeli Sotonu i njegove savjetnike hvaliti njihovim jezikom na melodiju hrišćanske pjesme, to bi predstavljalo najviši oblik hule na nebeskog Boga - a to Sotona posebno voli.

Uočio sam mnoštvo pojedinosti koje su ukazivale na žrtvovanje živih životinja. Zamolio sam Georgea da mi o tome nešto kaže. Odgovorio mi je da njihovi ljudi prvog novembra na posebnom mjestu u Laurentinskim brdima prinose takvu žrtvu. Ali bi on radije da nam to objasni sveštenik. Okolnosti su me spriječile da ikada o tome nešto više saznam.

Tada još toga nisam bio svjestan, ali, pali anđeli su znali da Bog radi na tome da me dovede do spoznaje o Njegovoj velikoj Ijubavi prema nedostojnim Ijudskim bićima, o Njegovom planu spasenja i o Njegovoj pravednosti pri odnosu sa Ijudima. Duhovi su odlučili da na mene izvrše pritisak da bih se što prije u potpunosti predao obožavanju demona. Željeli su da prekoračim granicu iza koje više nema povratka, o čemu ću govoriti u sledećem poglavlju.

Ulazeći jedno veče u zgradu našeg sastajališta, nijesam ni pomislio da bi to moglo biti poslednji put. Rukovao sam se s Ijubaznim ljudima koji su sve učinili da se u njihovoj sredini osjećam ugodno, da bi ujedno sami udovoljili duhovima. Nijesam mogao ni zamisliti da će - samo deset dana kasnije - ti isti ljudi postati moji najpodmukliji i najgorčeniји neprijatelji, da će planirati moju propast i biti spremni platiti velike svote novca da me neko ubije.

Svjedočanstva prisutnih te večeri bila su vrlo uticajna. Na kraju sastanka sveštenik je razgovarao s nama. Rekao je da je duhovima stalo do toga da se pokažu korisnima u našem životu. Dakle, ako smo spremni da za četrnaest dana, prvog novembra, po prijemnoj ceremoniji pristupimo njihovom tajnom društvu, duhovi ce nam otkriti svoje planove za naše živote.

Nakon mog pitanja zašto moramo proći kroz prijemni obred prije nego što nam otkriju

svoje planove za nas, sveštenik je objasnio kako je važno da pokažemo vjeru u duhove. Bez vjere nemoguće je ugoditi njihovom gospodaru, ali ako mu se svidimo, imaćemo mnoge koristi od toga.

„Molim Vas, pođite sa mnom,“ pozvao nas je, „želim da čujete kako učitelj nagrađuje ljude.“ Došli smo pred vrata jedne sobe iz koje sam te večeri već čuo zvuk pisaće mašine. Pokucao je. Neko je iznutra odgovorio da uđemo. Ušavši u sobu vidjeli smo jednog čovjeka kako velike listove papira, ispisane mašinom, stavlja u još veći omot.

„Julien, već si vidio ovu dvojicu,“ rekao je sveštenik. „Ali ne verujem da oni poznaju tvoj zadatak. Takođe ne znaju na koji su način duhovi poboljšali tvoj život, dok si ti istovremeno drugima činio dobro. Zato sam ih doveo da od tebe lično čuju šta si doživio s duhovima nakon što si primljen u naše društvo.“

Čovjek nam je ispričao kako je kao mladi advokat vidio svoju budućnost u dobavljanju informacija koje bi bile potrebne jednom velikom advokatskom uredu. Međutim, sreća mu je bila vrlo naklonjena. Vođstvom duhova upoznao se sa obožavateljima demona i njegov se život preko noći promijenio.

Pošto je primljen u njihovu zajednicu, duhovi su mu otkrili da za njega imaju posebni zadatak; da pomaže ljudima koji su počinili zločin protiv društva, a nemaju advokata koji bi im pomogao da ne završe u zatvoru.

Duhovi su htjeli da on odmah otvori vlastiti ured. Posao bi mu bio da advokatima predlaže kako da vode odbranu na sudu. Većinu posla obavili bi duhovi sami.

Dali su mu do znanja da su poslana pisma na adrese nekih advokata po čitavoj Kanadi. U njima je pisalo da će ih on obavještavati o svim potrebnim informacijama uz pomoć kojih će oni moći voditi i dobiti sudske procese koje su ranije gubili jer nijesu imali vremena za pripremu. Ubrzo nakon toga počeli su pristizati odgovori.

Zatim su mu duhovi rekli da će, ako mu je potrebna pomoć, biti dovoljno da radi samo srijedom u zgradi gdje je njihova crkva. Sav njegov napor sastojao bi se u tome da uvuče papir u pisaću mašinu i sačeka da duhovi u potpunosti ispišu odbranu.

Na sveštenikovo pitanje kako su advokati prihvatili njegove usluge, Julien je odgovorio da su s oduševljenjem upotrijebili njegov materijal jer su rezultati bili odlični. Na pitanje koliko vrijedi sav taj posao naslagan pred njim, odgovorio je da se radi o mnogim hiljadama dolara. Pri našem odlasku pozvao nas je da, kad god budemo u zgradi i zaželimo, da dođemo k njemu da vidimo kako duhovi rade.

Sveštenik je ponovio svoju ponudu da nas prime za podanike njihovog kulta. Moj prijatelj je odgovorio potvrdno, ali ja to nijesam mogao. „Žao mi je, ali ne mogu vam još zasad dati odgovor,“ rekao sam. „Sledeće nedjelje u ovo vrijeme daću vam određeni odgovor.“

Ne znajući da je to poslednji put, rukovao sam se sa sotonskim sveštenikom i otišao.

Te noći nisam mogao zaspati. Misao o pristupanju sotonskom kultu stalno mi se motala po glavi. Da se odlučim za ili protiv? Iskustva poslednjih meseci bila su mi pred očima, a isto tako i mnoga neodgovorena pitanja o silama dobra i zla. Premda sam otkrio mnoge čudne činjenice u vezi s natprirodnim, imao sam utisak da je u pitanju daleko više od onoga što sam video. Bilo mi je jasno da se ne može u cjelini vjerovati izjavama demona o tome kako je Bog nepravedno postupio prema njima. A gdje onda naći istinu? Sigurno ne u hrišćanskim crkvama, mislio sam, inače bih o tome već nešto saznao.

U toj svojoj nevolji osjećao sam potrebu da mi neko pomogne pri donošenju odluke, da bi ona bila razumna. Obuzeo me je strahovit osećaj bespomoćnosti i naterao me da glasno

uzviknem: „Ako postoji Bog na Nebu koji se brine za mene - neka mi pomogne!“ Ubrzo posle toga što sam izgovorio te reči, zaspao sam. Sedeće što sam čuo bila je moj sat budilnik. Tog četvrtka ujutro pošao sam na posao duboko utonuo u misli.

Nedugo pošto sam sreo Rolanda i s njime počeo posjećivati spiritističke seanse, dobio sam novo mjesto za koje sam se prije nekog vremena kandidovao. To je značilo da sam se morao priučiti novoj struci. U jednoj firmi specijalizovanoj za proizvodnju ženske konfekcije vezovima - učio sam vesti.

Radeći tog dana za mašinom za vezenje, stalno sam mislio o odluci koju ću morati donijeti za nedjelju dana. U petak oko podne došao sam do zaključka da mi ne preostaje ništa drugo nego da dopustim da se nada mnogom obavi prijemni obred.

## 6 Od obožavnja demona ka proučavanju Biblije

U tri sata poslepodne, kao i uvijek, zvono je označilo početak petnaest minuta odmora. Izlazeći iz pogona prošao sam pored kancelarije. Jedan od vlasnika fabrike zamolio me je da mu se javim kad se budem vraćao na posao jer mora sa mnom razgovarati.

Kasnije, u njegovoj kancelariji, ponudio mi je cigaretu i rekao: „Roger, želio bih da mi učiniš uslugu. Sigurno si me vidio kako sam jutros s jednim mladim čovekom prolazio kroz pogon da bih mu pokazao naša postrojenja. Eto, primili smo ga na posao. Počeće u ponedjeljak ujutro.“

„Pa da šefe, to je zanimljivo, ali kakve to ima veze sa mnom?“

„Sada dobro saslušaj šta ću ti reći. Meni je to vrlo važno. Pošto je otišao, nijesam mogao prestati misliti o problemu koji ima. Taj čovjek je hrišćanin, ali svetkuje subotu, sedmi dan u nedjelji. Prije nego što je prihvatio posao, objasnio mi je da zbog svojih vjerovanja želi petkom u pola četiri poslijepodne završiti s radom, tako da ima dovoljno vremena da se pripremi za svetkovanje subote. Radne sate želi nadoknaditi preko nedjelje.“

„Harry, ja te slušam, ali ne razumijem.“ „Vidim da ne znaš da biblijska subota počinje u petak zalaskom sunca, i završava zalaskom sunca u subotu uveče. Budući da sam Jevrejin, odmah sam shvatio o čemu govori, pa sam mu rekao da smo spremni zajedno s njime potražiti rješenje. Ali nijesam se usudio da ga pitam kojoj vjerskoj zajednici pripada. Želim da za mene učiniš sledeće: ja ću postaviti Cyrila za mašinu pored tvoje, i kad se vas dvojica malo upoznate, molim te saznaj kojoj crkvi pripada i šta vjeruje. Nemoj mu reći da sam ti ja nešto govorio. Budi taktičan i uzmi dovoljno vremenena, makar čekao i dvije nedjelje prije nego što spomeneš tu temu. To je zaista probudilo moju radoznalost - hrišćanin, a svetkuje biblijsku subotu. Tako nešto još do danas nisam sreo.“

Odmah sam se osjetio pozvanim da Harrya ispravim u vezi sa subotom i pravim nedjeljnim danom odmora. Upitao sam ga: „Zar ne znaš da je nedjelja sedmi dan sedmice? Ja sam to saznao još kao dijete u školi. Časne sestre su nam objasnile da je Bog stvorio svijet za šest dana, a sedmoga dana počino. Ali došlo je do greške u gregorijanskom kalendaru. Zapravo bi u kalendaru na mestu gde stoji subota trebala biti nedjelja.“

Harry se nasmiješio i otvorio jednu od fioka svog pisaćeg stola. Izvadio je leksikon, pronašao riječ subota i zamolio me da pročitam definiciju: „Subota - sedmi i poslednji dan nedjelje.“ Potom je objasnio da Jevreji nikada nijesu zaboravili na sedmični ciklus, te da je biblijski „šabat“ zaista sedmi dan nedelje, subota, kao što to uostalom i jeste slučaj u kalendaru.

O gregorijanskom kalendaru rekao je kako je zaista izvršena nekakva ispravka, ali da se ona ni u kom smislu ne odnosi na nedjeljni ciklus i njegovu promjenu. Radi se samo o ujednačavanju, jer su se kalendar i kretanje Sunca tokom 1600 godina „razišli“ za deset dana. Predložio mi je da istu stvar provjerim u nekoj boljoj enciklopediji, te da mu u nedjelju poslepodne iznesem što sam otkrio. Za tad smo se dogovorili igru bilijara.

Priznao sam mom šefu da o religiji baš nijesam najbolje obaviješten. Zahvalio sam mu se na zanimljivom istorijskom obrazloženju i vratio se na svoj posao I obećao sam mu da ću mu pribaviti pojedinosti o Cyrilovim vjerovanju.

Na poslu ponovo nijesam mogao ni o čemu drugome razmišljati osim o razgovoru s



Harryem. S nestrpljivošću sam čekao kraj radnog vremena da bih u javnoj biblioteci sproveo istraživanje. A onda sam pomislio: zašto razbijati glavu s vjerskim temama? Kakve su koristi od toga? To je samo gubljenje vremena. Ipak, ponovo sam osjetio jaku želju da proučim cijelu stvar.

Nakon posla odmah sam otišao u gradsku biblioteku. Za nekoliko minuta imao sam sve podatke o gregorijanskom kalendaru. Utvrdio sam kako je moj šef u pravu.

Papa Grgur XIII odredio je da nakon četvrtka 4. oktobra 1582. bude petak 15. oktobar 1582; zato da bi proslava Uskrsa bila u vrijeme koje je odredio Nicejski konzul. Naime, konzul je odlučio da Crkva slavi Uskrs prve nedjelje po punom mesecu nakon proljećne ravnodnevnice.

U ponedjeljak ujutro Harry nam je svima predstavio novog službenika: „Ime mu je Cyril Grosse, savršen je vezač. Izražavamo Cyrilu dobrodošlicu u naš pogon, uvjereni da će njegov rad povećati ugled našeg preduzeća.“

Dopratio je Cyrila do njegovog radnog mjesta pored mene i rekao je da će mu sigurno biti lijepo raditi na novoj mašini. Zatim se okrenuo prema meni i rekao: „Cyrile, upoznajem te s Rogerom. Bilo bi dobro da vas dvojica postanete dobri prijatelji jer ćete raditi na istim projektima. Molim te, Roger, budi tako dobar i odgovori Cyrilu na pitanja koja će imati u vezi sa sitnicama oko posla. I ako vam zatreba bilo kakva pomoć, samo me pozovite.“

Petnaestak minuta kasnije desilo se da sam imao poteškoća sa mašinom. Između ostalog, mašina je izostavljala ubode. To je značilo da ću morati ponoviti jedan deo posla. Kako je mašina nekoliko puta zaredom zatajila, postao sam nestrpljiv. I takođe proradila moja stara navika, koju sam u ono doba nazivao prozivkom svetaca s neba.

Konačno, zamolio sam šefa da provjeri je li mašina pravilno podešena. Došao je. Ponovno je zategnuo konac i pregledao mašinu na više mjesta na kojima je kvar bio moguć. Međutim nije mnogo pomoglo.

Za vrijeme odmora u deset sati Cyril i ja pošli smo u dvorište da se malo nadišemo svježeg vazduha i popričamo o mojim poteškoćama sa mašinom. Upitao sam ga zna li kakav predlog šta bih mogao učiniti da riješim svoj problem. Pogladio se rukom po licu i rekao: „Kad me već pitaš za moje mišljenje, rekao bih - da. Mislim da postoji rješenje. Imam jednu molbu, Roger: nemoj tako olako izgovarati Božije ime. Čuo sam tvoj glas i kroz buku mašina, i dobro čuo da to nije bila molitva za pomoć.“

Malo me je iznenadio njegov odgovor na moje pitanje, ali rekao je to na takav način da me nije uvrijedio. Istovremeno sam vidio priliku da saznam ono šta je Harrya zanimalo.

„Oprosti ako sam nešto rekao što te je uvrijedilo,“ odgovorio sam odmah. „Nijesam to želio. Uostalom, čuo sam da si vrlo religiozan čovek. Zanimalo bi me kojoj crkvi pripadaš.“

„Ja sam adventista sedmoga dana,“ odgovorio je.

„Nadam se da mi nećeš zamjeriti, ali ja još nikada nisam čuo za tvoju crkvu. Možeš li mi ukratko reći u šta vjerujete, i zašto?“

Cyril je objasnio da naziv njegove vjerske zajednice sadrži u sebi obrazloženje njihovog postojanja. „Adventisti sedmoga dana,“ rekao je, „pokušavaju objaviti dvije temeljne zanemarene biblijske istine, i to unutar cjelokupne biblijske poruke. Prvo: svetkovanje subote, sedmog dana nedjelje, kao spomen na stvaranje. Pozivaju ljude da obožavaju Onoga koji je stvorio nebo, zemlju, more i izvore vodene. (Otkrivenje 14,6.7) Drugo: adventisti očekuju skori Isusov povratak kao ispunjenje Njegovih obećanja da će pravedne umrle probuditi u novi život a žive pravednike preobraziti. Tako će s besmrtnim tijelima poći u susret Bogu u svemir, gde On sada priprema stanove za one koji čekaju na taj prekrasan događaj.“

Petnaestominutni odmor bio je skoro pri kraju. Vratili smo se na svoja radna mjesta.

Rekao sam Cyrilu da ne želim postati vjernik. Ali da bih ipak volio saznati još više o njegovom vjerovanju.

„Rogere, spreman sam odgovoriti na sva tvoja pitanja.“

Taj prekrasni oktobarski dan naveo me je na jedan prijedlog: „Cyrile, šta misliš da danas ručamo zajedno u prirodi? Mogli bismo sjesti negde iza zgrade i tamo jesti. Bilo bi mi drago da mi još pričaš o svojoj vjeri.“

„Dogovoreno!“

Na svom radnom mjestu s čuđenjem sam utvrdio da moja mašina opet izvrsno radi.

Počeo sam razmišljati o onome što sam čuo. Stvoritelj čovječanstva poziva ljude da misle na Njega kao na darodavca života i da Mu pokažu svoju zahvalnost nekom vrstom spomen-praznika; ta misao činila mi se zanimljivom. Hristov povratak na zemlju i vaskrsnuće; ljudi s besmrtnim tijelima putuju kroz svemir u jedno stvarno Nebo... Način na koji je Cyril to iznosio odavao je utisak da se tu radi o stvarnim događajima.

Poslepodnevni odmor nikad mi se nije činio kraćim. Na raspolaganju smo imali šezdeset minuta kao i uvijek. Ali, način na koji mi se sada otkrivala Božja riječ, s namjerom da riješi zagonetke mog života, učinio je da je taj sat prošao poput petnaestak minuta.

„Cyrile, to što si mi ispričao bilo mi je vrlo zanimljivo, ali je u meni stvorilo i niz pitanja. Bi li mi mogao odgovoriti na neka od njih?“

„Na šta misliš?“ Malo se pomaknuo da bi sada sjedeo udobnije. „Možda ti mogu pomoći.“

U želji da se uvjerim da sam ga dobro razumio počeo sam ponavljati njegove izjave: „Spomenuo si vaskrsnuće mrtvih prilikom Hristovog povratka, i ljude s besmrtnim tijelima koji će otići u opipljivo, stvarno Nebo. Rekao si da će to biti ispunjenje obećanja što ga je Isus dao svojim učenicima. Reci mi što se dešava s besmrtnim dušama ljudi kad oni umru, i šta oni rade između smrti i vaskrsnuća?“

Nagnuo sam se na zid zgrade, odgrizao zalogaj sendviča i pomislio kako će jedno vrijeme razmišljati o mom pitanju. Međutim, on mi je odmah postavio protupitanje: „Rogere, nećeš li se razočarati ako ti kažem da mi uopšte nemamo besmrtnu dušu?“

„Ne, nimalo. Ali poznajem mnoge ljude koji bi bili razočarani. Pa, na koji način obrazlažeš svoje mišljenje?“

„Riječ besmrtni nijednom se ne spominje u Bibliji,“ rekao je. „Na tri mjesta riječ je o besmrtnosti, ali ni jednom u smislu da čovek ima besmrtnu dušu. U 1.Timotiju 6,15.16 piše da Bog sam ima besmrtnost, a u 1. Korinćanima 15,53.54 spominje se besmrtnost kao poklon za one što će vaskrsnuti kad Hrist ponovo dođe. Ako Biblija kaže da samo Bog ima besmrtnost, da li je pravo da mi tvrdimo kako imamo besmrtnu dušu?!“

Slušajući njegov odgovor skoro sam ispustio sendvič iz ruke. Takvo objašnjenje nijesam očekivao, ali šta je rekao imalo je glavu i rep. „Kažeš, dakle,“ nastavio sam, „da se čovek, kad umre, u potpunosti raspada, i ništa ne zapaža od onoga što se dešava oko njega?“

„Da. Apostol Pavle u svom pismu Rimljanima ohrabruje sve hrišćane da traže neraspadljivost. (Rimljanima 2,7) Očito nam ne bi preporučivao da tražimo nešto što već imamo.“ Njegovi dokazi duboko su me se zbunili, pogotovu zato što još nikad nijesam čuo nekog hrišćanina da tako govori. Htio sam saznati još više, pa sam mu ponovno postavljao pitanja.

Objasnio je da je Isus za vrijeme svog djelovanja na Zemlji govorio o smrti kao o snu. O tome piše u Bibliji sledeće: „Naš prijatelj Lazar spava, ali ja idem da ga probudim.“ Učenici Mu nato rekoše: „Ako spava, Gospode, biće zdrav.“ Isus je govorio o njegovoj smrti, a oni su mislili da govori o običnom spavanju. Tada im istom reče otvoreno: „Lazar je umro.“ (Jovan 11,11-14)

Zatim je potkrijepio tu izjavu riječima iz 2. Timotiju 1,10, gdje kaže da je nas radi Spasitelj Isus Hrist uzeo smrti njenu moć, te da je posredstvom jevanđelja omogućio život i neraspadljivost.

Kad sam ga zamolio da mi to objasni, Cyril je rekao da Sotona i njegovi demoni uživaju u tome da varaju i zbunjuju čovječanstvo. Od onog dana kad su naše praroditelje, Adama i Evu, naveli da neposlušnošću na sebe i svoje potomke navuku bijedu, ti isti zli duhovi pažljivo su stvarali nove i nove planove kako da zaokupe pažnju smrtnih ljudi ljudskim mudrovanjem i izmišljotinama. Na taj način čovječanstvo je gubilo i još gubi iz vida Božja velika obećanja. „Nažalost, Sotona je sa svojim planovima imao iznenađujući uspjeh.“

A ja sam u sebi mislio: „Ovaj se razumije u to kako ratuju njegovi neprijatelji!“ Tražio sam da nastavi sa svojim izlaganjem. „Dolazak Mesije donio je najveći blagoslov. Nažalost, a i to moram ovde istaknuti, Izrailjski je narod uprkos objavama što ih je dobio od Boga, imao sasvim pogrešne predstavu o Mesiji, tako da Ga je većina, dok je prebivao među njima, odbacila, i jednog dana zauralala: „Raspni ga! „

Jedno od najdragocenijih Božjih obećanja jeste istina o vaskrsnuću iz mrtvih i nada u vječni život. U dane apostola su sadukeji, jedna od vodećih obrazovanih klasa kod Jevreja, vjerovali i podučavali narod da nema vaskrsnuća. Suprotno tome, mnogi okolni narodi zastupali su opet mišljenje da čovek, kad umre, prelazi u neki viši oblik postojanja.

„Iz 2. Timotiju 1,10 proizilazi,“ nastavio je, „da je velika Isusova žrtva na Golgoti ukinula smrt i opovrgla sve krive nauke u vezi s tim pitanjem. Hristovo jevanđelje jasno pokazuje da će vječni život i besmrtnost biti podareni pravednicima tek prilikom vaskrsnuća u vreme Njegova dolaska - a nikako prije. Isto tako, iz Svetog pisma je jasno da čovek, kad umre, nema osjećaj za vrijeme, već ‘doživljava’ smrtni san.“

„Cyrile, Božji Duh vam je omogućio - mislim tu na sve one koji pripadaju tvojoj crkvi - da izbjegnute jednu zamku. Mislim na nauku o besmrtnosti duše. Po mom mišljenju to je najmoćnija prevara koju su demonski duhovi izveli s nama. Čovječe, vi imate puno toga na čemu možete biti zahvalni!“ Upravo, osjećao sam potrebu da mu ispričam o svojoj vezi s duhovima, ali mislio sam da bi me to moglo koštati života. I zato sam nastavio s pitanjima: „Nadam se da ti nijesam dosadan, volio bih da mi nešto kažeš o Isusovom dolasku i vaskrsavanju.“

Moj mladi kolega pokušao je biti kratak, navodeći riječi iz 1. Solunjanima 4,13.14.16-18: „Nećemo, braćo da ostanete u neznanju o umrlima, da se ne žalostite poput ostalih koji nemaju nade. Jer, ako vjerujemo da je Isus umro i vaskrsnuo, tako će i Bog one koji su umrli ujedinjiti s Isusom dovesti s Njim... jer će sam Gospod sa zapovjedničkim zovom, s glasom arhandela i sa zvukom trube Božje sići s neba, i najprije će vaskrsnuti umrli u Hristu. Zatim ćemo mi živiti, mi preostali biti skupa s njima odneseni u vazduh na oblacima u susret Gospodu. I tako ćemo zauvijek biti s Gospodom. Zato, tješite jedan drugoga tim riječima!“

Vraćajući se našim mašinama rekao sam: „Zaista je divno na koji način shvataš život. Ko god ima nadu poput tvoje, ima veliku vrijednost.“

I dok sam tog poslepodneva vezao na svojoj mašini razne vezove, moje misli su postale, a da to niko nije primijetio, poprište žestoke borbe između Božjeg Svetog Duha i Sotoninih nesvetih duhova. Kao prvo, postalo mi je jasno zašto demoni tako snažno mrze Spasitelja svijeta. A postalo mi je jasno i zašto su proširili stotine raznih izmišljotina da bi njima zbunili i zaveli ljude, posebno onu da je čovjek besmrtn. Kao što sam već bio iskusio, podupirali su ovu đavolsku nauku prikazujući se ljudima u obliku njihovih dragih preminulih.

Takođe sam po prvi put u svom životu došao do spoznaje da postoji Bog koji voli ljude.

Ali upoznao sam i to da sam ja izgubljen čovek. Po mom današnjem shvatanju, smatram da sam tada doživio u nekom smislu, ono što će doživjeti oni koji će se jednog dana naći izvan zidova Novog Jerusalima i dizati svoj pogled k spasenima. Ti bezbožnici će vikati: „Prekasno je!“

Budući da sam shvatio kako sam duhovno izgubljen, počeo sam se znojiti, mada je u zgradi bilo prilično hladno. Otkopčao sam okovratnik, zasukao rukave - ništa nije pomoglo. Sjećam se da sam tada pošao u toalet. Došavši tamo zaključao sam vrata i naslonio se na poklopac slivnika jer me spopala vrtoglavica - toliki je bio moj duševni strah. Znoj se cijedio niz moje lice i kapao po podu.

Prekasno! Htio sam glasno kriknuti, ali sve sam progutao. Nestala je moja mržnja prema Bogu, a moj bezbožni život stajao je preda mnom. Istovremeno sam postao svjestan činjenice da sam žrtva sotonske hajke. Odjednom su me demonski duhovi mučili osjećajem obeshrabrenja kakvog nikad ranije niti kasnije nijesam doživio. Osećao sam njihovu prisutnost tako neposredno da sam imao poteškoća s disanjem; bilo je kao da mi neko krade vazduh.

U svojoj bespomoćnosti tiho sam prostenjao: „Neka mi se Bog smiluje!“ Nijesam to zamislio kao molitvu, ali osećaj gušenja odmah je nestao, a takođe i osećaj obeshrabrenosti.

Umio sam lice hladnom vodom i vratio se za mašinom. Dok sam radio, došla mi je misao da je možda Darodavac života čuo moj vapaj i oterao zle duhove. Ako jest, zašto je to učinio? Mrzio sam Boga, psovao Ga - ma nije mi više mogao oprostiti. Pa ipak, niko me drugi nije mogao osloboditi napasti kakvu sam maloprije doživio.

Sinula mi je kroz glavu i druga misao - da, kad već sam nijesam mogao dobiti oprostaj i tako očekivati vječni život, Bog možda ima namjeru da upotrijebi mene kako bi blagoslovio živote onih koje ljubi i želi dovesti na obnovljenu Zemlju.

Stekao sam čvrsto uvjerenje da je Bog vodio događaje pa sam zato i morao sresti Cyrila koji je toliko toga znao o vječnim istinama. Da, možda je bilo moguće da je Bog Neba nekoliko dana ranije čuo moj zov dok sam ležao u krevetu i rekao: „Ako postoji Bog na Nebu, koji se brine za mene, neka mi pomogne.“

„On se brine za mene: da, On se brine za mene!“ Htio sam ponovo viknuti da svako čuje moje riječi, ali sam se suzdržao. Shvativši napokon da se Bog za mene zanima, odlučio sam zapitati Cyrila da li bi mi htio još više pričati o onome šta je pročitao u Bibliji. Ako je Bogu stalo do mene - do jednog tako nedostojnog čoveka - tada se sigurno zanima i za mnoge druge ljude, za dobre ljude koji još nijesu svjesni šta je On pripremio za njih.

Ako se založim za vječnu dobrobit drugih, možda će me Bog izbaviti iz šaka demonskih sila. Mogao bih se tada do kraja života radovati mišlju da sam mnoge stanovnike zemlje upoznao sa sukobom koji bijesni iza kulisa, i time ih naveo da se svjesno odluče za Hrista. Zatim me je obuzeo osjećaj bijesa pri pomisli na to u kolikoj mjeri demoni zavode ljude. Onog trenutka odlučio sam da s njima više neću imati nikakvog posla.

Po završetku radnog vremena rekao sam Cyrilu da bih s njim išao do tramvajske stanice da još malo popričamo. Idući tako našim putem, upitao sam ga bi li on htio proučavati sa mnom Bibliju. Rekao je da bi ga to radovalo. „Želiš li da počnemo već ovog vikenda? Mogli bismo svake nedjelje proučavati jednom ili dvaput.“

„Cyrile,“ rekao sam, „iz sasvim određenih razloga, koje ti ne mogu sada reći, važno je da još večeras počnemo. Hoćemo li se naći kod tebe ili kod mene u stanu?“

Pozvao me je da ja dođem kod njega u 19 sati. Bio je iznenađen što sam zahtijevao da počnemo još iste večeri. Za tačno nedjelju dana za nama će biti niz od dvadeset i osam biblijskih tema!

## 7 Proučavanje Biblije uz duvanski dim

Pošto me je predstavio svojoj ženi i pošto smo malo razgovarali, Cyril je rekao da mi želi objasniti kakve su njegove veze s adventistima sedmoga dana. Vrijeme mu nije dopustilo da se na poslu upušta u pojedinosti. Sad mi je objasnio da sam još nije član zajednice, ali da redovno odlazi na bogoslužnja i da se sledeće subote namjerava krstiti.

Bez znanja svoje žene Cynthia, koja je adventista, već više meseci čitao je sve crkvene časopise i knjige što ih je našao u stanu, pa postao marljiv istraživač Biblije. Takođe je proučavao Bibliju zajedno s propovjednikom L.W. Taylorom, uz čiju je pomoć stekao dublje razumijevanje Svetoga pisma. I tako je odlučio priključiti se Crkvi.

Cyril je smatrao da bi bilo dobro da Cynthia vodi proučavanja. Meni je odgovarao taj predlog, pa smo biblijsko proučavanje započeli molitvom.

U ono vrijeme izišao je novi niz tema za proučavanje Biblije s naslovom 28 biblijskih pouka za zaposlene. Cynthia je predložila da se držimo uputstva. U svakoj pouci nalazilo se oko petnaest do dvadeset pitanja na određenu temu. Za svaku temu trebalo je oko sat vremena. Budući da mi se dopao taj plan, započeli smo s prvom poukom. Naslov je bio: Božja Riječ.

Činilo mi se da smo vrlo brzo prošli tu temu. Obradovalo me sve što sam saznao o Božjim objavama. Druga pouka govorila je o drugom poglavlju Knjige proroka Danila. Tačnije o usponu i padu velikih svjetskih carstava, i o ponovnom Hristovom dolasku na ovu Zemlju. Cyril je predložio da se dogovorimo kad bismo mogli proučavati Danilova proročanstva. Odgovorio sam predlogom da bismo mogli početi odmah. Bili su saglasni, i mi smo nastavili.

Jedan redak iz Biblije uticao je na mene više od svih ostalih: „U vrijeme ovih cara Bog Nebeski će podići carstvo koje neće nikada propasti i neće preći na neki drugi narod. Ono će razbiti i uništiti sva ona carstva, a samo će stajati dovijeka...“ (Danilo 2,44)

Pročitavši taj redak, hteo sam znati šta je Danilo još saznao o uspostavljanju Hristovog carstva na zemlji. Cynthia je usmjerila moju pažnju na sedmo poglavlje: „A carstvo, vlast i veličanstvo pod svim nebesima daće se ruke svetaca Svevišnjega. Carstvo Njegovo carstvo je vječno, i sve vlasti služi će Mu i pokoravati se Njemu.“ (Danilo 7,27)

Cynthia je objasnila da će riječi iz Mateja 5,5 - „Blago krotkima, jer će naslijediti zemlju!“ - tada doživjeti svoje ispunjenje. Otkrio sam da će pravednici, koji će u to vrijeme nastanjivati zemlju, biti preobraženi prilikom Hristovog dolaska.

I treću pouku smo završili brzo, tako da mi se činilo kao da smo to obavili prije isteka vremena. Nešto takvo još nikad nisam čuo. Te riječi osvojile su moje srce, i ja sam želio čuti još više. „O čemu se radi u sledećoj pouci?“ Ne mogu se sjetiti naslova te pouke, ali dobro pamtim da se u meni probudila tako jaka želja da čujem šta Božja Riječ govori o tom predmetu da sam osjećao kako ih moram nagovoriti da proučimo i tu temu.

Pripalio sam još jednu cigaretu, duboko udahnuo i naglas primijetio da bih, ako bi Cyril bio tako ljubazan i ispraznio pepeljaru, bio spreman za još jedan sat. Vratio je pepeljaru a ja sam rekao: „Ne želim da gubimo vrijeme, kako vas dvoje ne biste išli prekasno na spavanje.“ Odgovorili su da obično idu na spavanje oko jedanaest.

„Odlično, sad je tek nešto posle devet. Dobro napredujemo s proučavanjem, zato nemojmo gubiti vrijeme.“



Sjećam se njihove reakcije, kao da je bilo juče. Cynthia je upitno pogledala svog muža - bio je mišljenja da nastavimo. U međuvremenu sam već dopola popužio svoju poslednju cigaretu. Upitao sam ih da li bi im smetalo ako zapalim cigaru. To sam činio već po navici, obično onda kad sam imao utisak da sam obavio nešto vredno što je zaslužilo nagradu. A smatrao sam kako je proučavanje Biblije s mojim prijateljima nešto najvrednije što sam uopšte učinio u svom životu.

Cyril je bez oklijevanja odgovorio: „Želimo da se kod nas osjećaš ugodno. Budi slobodan.“ Ništa pametnije mi tada nije palo na pamet, i uskoro je soba bila prepuna plavičastog dima. Danas sam čvrsto uvjeren da je Božji Duh pomogao mojim prijateljima da shvate koliko sam snažno bio vezan za duvan, te da je bilo potrebno da podnesu neugodan dim kako bi me upoznali s Isusom.

Kroz mnoge godine često sam Bogu zahvaljivao za način na koji su njih dvoje savladali tu osjetljivu situaciju. Tokom sedam sledećih dana proučavali smo Bibliju svake večeri po četiri sata. Tek kad smo došli do teme „Zdrav način života“ postao sam svjestan štete koju mi je nanosio duvan, i što su moji prijatelji morali podnositi. Ta tema bila je tek na kraju našeg niza proučavanja.

Kad sam ih jednom upitao zašto su podnosili moje pušenje, Cynthia mi je objasnila: „Bilo nam je drago što si s nama, i kad si prve večeri izrazio želju da ponovo dođeš, odlučili smo da nam tvoje pušenje neće smetati ako želiš proučavati Božju Riječ.“

Ali vratimo se onom ponedjeljku uveče. Iz Božje Riječi otkrivale su mi se vječne istine i budući da sam htio što više saznati, zamolio sam za još jednu temu. „Bismo li mogli proučiti još i ovu temu? Posle toga pustiću vas da spavate.“

Na njihovim licima očitavalo se da su vrlo iznenađeni. Cyril je rekao: “Bilo bi dobro kad bismo se sastali neke druge večeri u ovoj sedmici i zajednički proučili ovu temu.“

„Nadam se da sutra naveče smijem doći kod vas da proučimo sledeću temu - uz pretpostavku da još budem u životu.“ Imao sam osećaj da bi me demoni mogli smaknuti. Nisam im u potpunosti rekao kako mi je bilo u duši, ali primijetili su da je to za mene bilo hitno, te su tako pristali da proučimo tu temu.

One večeri kad smo Roland i ja prvi put posjetili dvoranu za obožavanje demona, morali smo se zakleti svešteniku da nećemo nikome ništa reći o onome što smo vidjeli i čuli. Ponovili smo za njim dio zakletve i zapečatili naš zavjet laganim posipanjem tamjana po plamenu crne svijeće. Sveštenik je naglasio da to moramo sačuvati u savršenoj tajnosti kako ne bismo izazvali veliki gnjev duhova. Kasnije, na jednom sastanku na kome su obožavatelji demona hvalili bogove, sveštenik je objasnio da se svaki koji razgnjevi duhove nalazi u velikoj opasnosti. Jasnoće radi iznio nam je primjer osobe koja se pokazala nevjernom u jednoj naizgled nevažnoj pojedinosti. Premda je taj čovek živio u kući sigurnoj od požara, duhovi su spalili kuću sa svim što je bilo u njoj, uključujući izdajicu i njegovu ženu. George nam je rekao da je poznavao te ljude. U drugom primjeru, nevjernog člana duhovi su terorisali u njegovom domu. Sve stvari u kući razbijali su o zidove. Pritom su uništili čak i krupne komade namještaja. Čovjek je doživio šok i dospio u bolnicu. Skoro je izgubio razum.

Nijesam mogao ne misliti na takva iskustva, i zato mi je vrijeme provedeno u proučavanju Biblije bilo tako važno. Srdačno sam tražio da proučimo četvrtu pouku. Hrabrost kojom sam išao proučavati pod tim okolnostima nije se mogla pripisati mojim ličnim naporima. Danas vidim da je bio direktan rezultat činjenice da mi je tog dana na radnom mestu bila ponuđena Božja Riječ. A Božja Riječ je život. Ona ima moć u toj mjeri pokrenuti čovjeka da je spreman preuzeti na sebe i bijes samog kneza tame. Bog je imao namjeru da čujem velike istine Njegove svete Riječi, i to se



ostvarilo. Demonski duhovi nijesu to mogli ni na koji način spriječiti.

Odredili smo da ćemo se sutra sastati u sedam sati uveče. Prije nego što sam otišao, zatražio sam od Cyrila da pročita još nešto iz Biblije i da se pomoli. Čitao je reči iz Psalma: „Bog nam je zaklon i utočište, pomoćnik spreman u nevolji. Zato, ne bojte se kad se Ijulja zemlja, kad se brda ruše u more. Nek huče i bijesne valovi morski, nek bregovi dršću od žestine njihove: s nama je Jahve nad Vojskama, naše je utočište Bog Jakovljevi.“ (Psalam 46,1-4)

Na samom odlasku, ruka mi je već bila na kvaki, hteo sam od Cynthie čuti naslov sledeće teme. Naslov jedne od sledećih tema bio je: Stanje umrlih.

S nestrpljenjem sam očekivao to proučavanje. Istini za volju, nije me toliko mučilo nestrpljenje kao pitanje hoću li u utorak u devetnaest sati uopšte biti živ. Zaista sam očekivao da će me te noći posjetiti duhovi - a protiv njih nijesam imao nikakvog oružja za odbranu. Međutim, nijesam se bojao smrti. Gospodnji Duh blagoslovio je moj život - Isusovom zaslugom.

Dok sam ležao u krevetu, mislio sam na riječi iz Biblije što ih je Cyril pročitao. Uskoro sam začuo budilnik. Bio je utorak ujutro - još malo pa moram na posao. I danas mi riječi iz 46. psalma mnogo znače, jer su me naučile da gledam u Boga, koji je početak života i izvor svake sile. On može promijeniti i najbeznadežnije stanje, i na divan način osloboditi bespomoćnoga iz ruku neprijatelja.

## 8 Još jedno kratko vrijeme milosti

U utorak, tačno u devetnaest sati, bio sam kod porodice Grosse. Pitanje o stanju umrlih trebalo je te večeri zaokupiti našu pažnju. Biblija mi se u vezi sa tim činila vrlo jasnom. Odgovarala je na pitanja poput: Imaju li ljudi besmrtnost? Mogu li mrtvi hvaliti Boga? Je li carstvo mrtvih mogući izvor informacija?

Odgovor na prvo pitanje sasvim je jasno proizlazio iz Prve poslanice Timotiju 6,15.16. Samo Bog ima osobinu besmrtnosti. Drugim riječima: čovek je smrtnan.

U Psalmu 115,17 bio je odgovor na drugo pitanje: „Ne, Jahvu mrtvi ne hvale, niko od onih što siđu u Podzemlje.“ Poput udarca groma te su riječi razbile shvatanje s vjeronaukom iz mog djetinjstva u sitne komadiće.

Odgovor na treće pitanje počeo mi je otkrivati Božju ljubav i pravednost, kojima se rukovodi u ophođenju s nama jadnim smrtnicima. O tome čitamo iz Biblije: „Čovek koga je žena rodila kratka je vijeka i pun nevolja. Kao cvijet je nikao i vene već, poput sjene bježi ne zastajući...“ I zatim o čovekovom stanju kad umre: „Djecu mu poštuju - o tome ništa ne zna; ako su prezreni, o tome ne razmišlja.“ (Jov 14,1.2.21)

Posle tih riječi osjetio sam veliko olakšanje. Rekao sam mojim prijateljima: „Dobro je znati da naši dragi koji su umrli ne pate u paklu niti gledaju s neba nevolje svojih dragih na zemlji, već svi spavaju u grobu do dana vaskrsenja.“ Bog je učinio da tada shvatim da je smrt jednostavno potpuna suprotnost životu, stanje potpunog ugasnuća, nepostojanja. Postalo mi je jasno koliko je pogrešna ideja o tome da čovjek ima besmrtnu dušu, naročito nakon što sam pročitao izvještaj o stvaranju Adama iz Knjige Postanka: „Jahve, Bog, napravi čoveka od praha zemaljskog i u nosnice mu udahne dah života. Tako postade čovjek živa duša.“ (Postanje 2,7) Razumio sam da je Božji životni dah ono što oživljava i održava naš organizam. Zahvaljujući tom životnom dahu naša pluća se šire, srce kuca, krv teče žilama, i naši se udovi kreću. I kad god Bog ponovo taj dah uzme k sebi - život prestaje. Izvještajem u Bibliji, da je čovek postao živo biće, ili živa duša - za razliku od široko rasprostranjenog mišljenja da je čovek dobio dušu, Bog Sotoni i njegovim demonima zatvara mogućnost da nam se prikazuju i tvrde kako su oni duše naših pokojnika koji su navodno dostigli viši stepen postojanja.

Na kraju našeg razmišljanja o čovjekovom stanju posle smrti, preda mnom se stvorila sasvim nova slika o Božjoj naravi. Istovremeno sam jasno uočio da Ga hrišćanski svijet u više vidova sasvim pogrešno predstavlja.

Ako želite razumjeti mene i moje stanje u onih sedmicu dana, pokušajte zamisliti položaj čovjeka koji nikad nije imao Bibliju - a kamoli već isproučavanu s označenim tekstovima i bilješkama. Takvom čoveku život ne može pružiti stvarne radosti, jer čim otkrije nešto što mu pričinjava zadovoljstvo, odmah se pojavljuje i misao na smrt koja bi već sutra tom zadovoljstvu mogla učiniti kraj. Stalno je suočen s vječnošću - ali kakvom vječnošću?! Pri tome on još otkriva da ni drugi ljudi ne znaju mnogo više. A onda jednoga dana na sasvim neočekivan način sretne nekoga ko u ruci drži Knjigu čiji je autor sam Darodavac života. Odjednom sva pitanja što su ga mučila toliki niz godina dobijaju sasvim zadovoljavajuće odgovore, a dobija još i mnogo više.

Otkrio sam da nauka o vaskrsenju, onako kako je u Bibliji zapisano, nudi svim ljudima besmrtnost. „Pazite! Kazaću vam tajnu: svi nećemo umrijeti, ali ćemo se svi preobraziti, u jedan

hip, u tren oka, na glas poslednje trube; zatrubiće truba i mrtvi će vaskrsnuti neraspadljivi, a mi ćemo se preobraziti, jer treba da se ovo raspadljivo telo obuče neraspadljivošću i da se ovo smrtno tijelo obuče besmrtnošću. A kad se ovo tijelo obuče neraspadljivošću i ovo smrtno tijelo besmrtnošću, tada će se ispuniti pisana reč: „Pobjeda proguta smrt. Gdje je, smrti, tvoja pobjeda? Gdje je, smrti, tvoja žaoka?“ (1. Korinćanima 15,51-55)

Isus, Knez života, prilikom svog dolaska uz pratnju nebeskih anđela, daće besmrtnost onima koji su Ga prihvatili kao svoga Gospoda. Iznova će pokloniti život onima koji su ga radi Njega izgubili. Vaskrsenje je onaj veliki događaj na koji su čekali pisci Biblije.

Premda je apostol Pavle radi Hrista izgubio sve, bio je ispunjen radošću zato što je svoju nadu temeljio na nauci o vaskrsenju mrtvih. (Filipljanima 3,7.8.10.11) Svoje misli stalno je upravljao k Nebu: „A naša je domovina na nebesima, odakle i Spasitelja postojano očekujemo, Gospoda Isusa Hrista, koji će, prema djelotvornosti kojom može sve privući sebi, preobraziti naše bijedno telo i učiniti ga jednakim svome slavnom tijelu.“ (Filipljanima 3,20.21)

Bilo mi je zanimljivo da je, govoreći o svojim poteškoćama u Aziji kad je skoro pao u očaj, svejedno imao povjerenje u Boga, u Onoga koji podiže mrtve. (2. Korinćanima 1,8.9) Apostol nije rekao kako se nada da će sresti Gospoda prilikom svoje smrti, kao što se često podučava, već je polagao svoje nadanje u vaskrsenje.

Pokušavajući saznati iz Svetog pisma kada će pravedni dobiti nagradu, a nepravedni kaznu, pronašao sam da se to neće dogoditi posle smrti, nego posle prvog i drugog vaskrsenja. Isusove riječi su me zbunile: „Nego, kad priređueš gozbu, pozivaj siromahe, sakate, hrome i slijepe! Tada će ti biti blago, jer ti nemaju čim uzvratiti!

To će ti se uzvratiti o vaskrsenju pravednika.“ (Luka 14,13.14)

Otkrio sam da je Pavle usmjerio svoju pažnju na Hristov dolazak i na to da će lično od Isusa dobiti „vijenac pravednosti“. Pred kraj svog života ovaj već pomalo umorni vojnik krsta nosio je na svojim leđima ožiljke i rane od onih pet puta trideset i devet udaraca. (2. Korinćanima 11,24) Međutim hrabrila ga je nada u vaskrsenje. Premda svjestan činjenice da će se uskoro sresti s krvnikovim mačem, Pavle je glasno iznosio poruku koja će hrabriti čitave naraštaje vjernih ljudi. Ukazivao je na trenutak kad ce svi primiti platu vječnoga života: „Već se moja krv izliva u Božju čast, vrijeme je moje smrti blizu. Plemenitu sam borbu izvojevao, trku dovršio, vjeru sačuvao. Već mi je pripremljen vijenac pravednosti koji će mi u onaj Dan dati Gospod, pravedni sudija, i ne samo meni nego i svima koji budu željeli Njegov dolazak.“ (2. Timotiju 4,6-8)

Tokom cijelog našeg razmatranja o vaskrsenju tijela uvijek sam iznova mislio o tome kako bi pisci Novoga zaveta, da su vjerovali u čovjekovu besmrtnu dušu koja po smrti odlazi na Nebo, sigurno spomenuli da će Hrist i njih povesti sa sobom kako bi ih ponovo sastavio s njihovim pređašnjim tijelima. Nigde nijesam naišao na takvu misao. Umjesto toga mnoge biblijske riječi dokazuju suprotno. U 15. poglavlju Prve poslanice Korinćanima Pavle na primer opširno piše o pravednim mrtvima i vaskrsenju. Više puta spominje da će Isus probuditi mrtve.

Moje poslednje a možda i najznačajnije otkriće u vezi s vaskrsenjem nalazi se u Poslanici Jevrejima. Jedanaesto poglavlje govori o vjeri Božjih slugu tokom različitih historijskih razdoblja, o njihovim kušnjama, poteškoćama; o njihovoj hrabrosti i o njihovoj nadi u vaskrsenje i vječni život - nadi koja ih je i uoči smrti ispunjavala sigurnošću.

„Neke žene ponovo primiše svoje mrtve vaskrsenjem. Jedni biše stavljeni na muke, odbijajući oslobođenje da postignu bolje vaskrsenje. Drugi, opet, iskusiše izrugivanja i udarce i povrh toga okove i tamnice. Biše kamenovani, stavljeni na kušnju, sječeni, ubijani mačem; išli su tamo-amo u ovčjim kožusima i kozjim kožama, oskudni, nevoljni i zlostavljani - oni kojih svijet

ne bješe dostojan! - lutajući po pustinjama, gorama, po pećinama i zemaljskim pukotinama. I ti svi, iako su postigli pohvalno svjedočanstvo zahvaljujući vjeri, ne primiše ono što je obećano, jer je Bog nešto bolje predvidio za nas: da bez nas ne postignu savršenstvo.“ (Jevrejima 11,35-40)

Mislio sam: Kad bih bar mogao živjeti za tu divnu nadu i vaskrsenje i živjeti vječnim životom. Ali, nešto je iznenada prekinulo oduševljenje što se polako stvorilo u mojoj svijesti. Pa glupo je misliti da će mi Bog ikada oprostiti mržnju koju sam gajio prema Njemu. Ne, to je nemoguće! Bolje bi bilo da odagnam iz svojih misli nadu u vječni život. Na kraju krajeva, bio sam u vezi s demonima. To mi Bog nikada ne bi mogao oprostiti. Zaboravi na sve to, Morneau, prekasno je!

Cynthia je pred kraj proučavanja pročitala odlomak iz Poslanice Titu 2,12.13, koji hrišćanima daje savjet... da se „odričemo bezbožnosti i svjetskih požuda te živimo umjereno, pravedno i pobožno u ovom svijetu kao ljudi koji isčekuju blaženo ispunjenje nade, naime, pojavu sjaja velikoga Boga, našega Spasitelja, Isusa Hrista.“ Ovaj odlomak naveo me je da se zahvalim gospodinu i gospođi Grosse za njihovu spremnost da proučavaju sa mnom Bibliju. Još sam rekao da mi je želja da živim s nadom u prekrasan Gospodov dolazak, ali da mi je život bio takav da je to nemoguće.

„Ima nade“, rekla je Cynthia. „Mi imamo Velikog sveštenika, Hrista, koji je pravedan i u nebeskoj Svetinji obavlja službu za nas. Došao je i umro na krstu na Golgoti da bi mogao biti naš Veliki sveštenik. Kroz Njega, i samo kroz Njega možemo dobiti spasenje.“

Pomislio sam da ne bi tako govorila da zna za moju vezu s demonima.

„Za tebe postoji nada“, nastavila je, „to je sasvim sigurno. Za svakog od nas postoji kod Isusa nada. Sve dok je čovek živ i traži od Isusa pomoć, postoji nada. Želim ti to pokazati.“

Čitala je Jevrejima 4,15.16: „Nemamo, dakle, nekog velikog sveštenika koji ne bi mogao saosjećati s našim slabostima, nego Jednoga koji je iskušan u svemu (kao i mi), samo što nije sagriješio. Dakle, pristupajmo s pouzdanjem k prestolu milosti da primimo milosrđe i nađemo milost za pravovremenu pomoć!“

Posle tih riječi doslovno sam joj istrgnuo Bibliju iz ruku i rekao: „Daj mi da vidim!“ Vjerujem da me je to bio Božji Duh ispunio nadom i naveo me da joj uzmem Bibliju iz ruku. Za moje službe u kanadskoj trgovačkoj mornarici dobacio sam uže za spasavanje jednom mornaru koji je pao s palube. Zgrabio je to uže i očajnički se držao za njega. Ja sam sada bio u sličnom položaju. Uočio sam svoje stanje izgubljenosti i ugledao nadu za spas: odmah sam se uhvatio za nju.

Kako je već bilo kasno, zamolio sam Cyrila da se pomoli prije nego što pođem kući. Pitao sam smijem li i sutra uveče doći da nastavimo proučavanje. Nijesu imali ništa protiv, on se pomolio, i ja sam otišao.

Na putu kući zurio sam kroz tramvajski prozor - točkovi su škripali, vrata su se glasno otvarala i zatvarala, ljudi ulazili i izlazili a vozač izvikivao imena ulica. Misli su mi bile zaokupljene onim što je rekla Cynthia. Njene riječi odjekivale su u meni: „Za tebe ima nade, to je sigurno! Za svakoga od nas kod Isusa ima nade. Sve dok je čovek živ i traži od Isusa pomoć, ima nade!“

I kao da mi je to neko drugi šapnuo, pomislih da i za one bez nade, za nedostojne - pa čak i za obožavatelje duhova - ima nade.

Trideset i dvije godine kasnije moja supruga i ja sreli smo se s Grosseovima u Torontu u Kanadi. Ubrzo nakon mog obraćenja odselili smo se u Sjedinjene Države, i sve te godine nijesmo se vidjeli. Dok smo tako razgovarali o onim danima iz jeseni 1946. godine, Cyril je rekao nešto

što me je oduševilo, jer sam u tome prepoznao milostivo delovanje Duha božanske ljubavi u moju korist.

„Nekoliko mjeseci nakon našeg venčanja“, rekao je, „prisustvovao sam na nekoliko biblijskih predavanja Warrena Taylora, propovednika Adventističke crkve u Montrealu. Nije mi bilo teško vjerovati ono što je propovednik Taylor propovijedao, s obzirom da je neprestano navodio misli iz Biblije. Jedne večeri proučio je sa mnom temu o biblijskoj suboti. Tom prilikom nijesam mogao ne sjetiti se kako sam davno u Halifaxu upitao baku koji je pravi dan odmora. Međutim, ni proučavanje s propovjednikom Taylorom nije me u to sasvim uvjerilo. Tako sam se one večeri, a da nijesam nikome ništa o tome rekao, molio Boga da mi pomogne kako bih vjerom prihvatio subotu kao dan odmora. Molio sam Ga da mi omogući da neku drugu osobu osvjedočim o suboti.

Sledećeg ponedjeljka sam, kao i uvijek, pošao na posao. Međutim, postao sam umoran, ili nemiran, ne znam tačno; uglavnom odlučio sam dati otkaz. Čuo sam za jednu novu firmu koja je tražila radnike moje struke. Iste večeri otišao sam u tu firmu na razgovor, i na moje iznenađenje bio odmah primljen. A tamo je i plata bila veća. Vratio sam se na staro radno mesto i dao otkaz.

Došao je trenutak da otpočnem s novim poslom. Tog ponjedeljka ujutro sjedio sam pored jednog radnika koji je imao dvije čudne navike. Prvo, pušio je kao lokomotiva. Bio sam sretan što smo smjeli otvoriti prozore. Druga navika mu je bila da me je, kad god bi mu mašina zatajila, iznenadio bujicom nečuvenih psovki. Zaboravio sam za što sam se molio Bogu, ali Bog ne zaboravlja molitve svoje djece. Nikad ne bih ni pomislio da će me baš taj mladić, koji je sjedio pored mene, zamoliti i čak zahtijevati od mene da još iste večeri s njim proučavam Bibliju. Nijesam znao kakvi su to teški problemi pritiskali život Rogera Morneaua dok je tog jutra sjedio za svojom mašinom.“

Darofavac života predvidio je moju besanu noć nekoliko dana prije susreta s Cyrilom, i kratku molitvu onog jutra, te se pobrinuo da mi pruži pravu pomoć.

Kad je Cyril zamolio Boga da ga ohrabri u njegovoj želji da drži subotu, i spomenuo potrebu da to još nekome kaže, Svemogući je rekao: „Imam pravu osobu za tebe.“ Zatim je Sveti Duh pokrenuo Cyrila da promijeni radno mesto. U trenutku kad sam bio u najvećem dvoumljenju da li da donesem najvažniju odluku u životu, Bog je bio spreman da mi pomogne. Sveti Duh pripremio je sve pojedinosti. Mislim tu prvenstveno na Harrya, svog pretpostavljenog koji je bio Jevrejin, i njegovu jaku želju da otkrije kojoj crkvi Cyril pripada, te na njegovu molbu da mu u tome pomognem.

Biblijske pouke koje smo zajedno proučili dale su mi pregled vječnih istina. Božji Duh dao mi je trijezan razum tako da za razumijevanje nijesam morao imati neko duboko teološko istraživanje koje bi zahtijevalo više vremena kako bih shvatio svako pojedinačno gradivo. Budući da sam se nalazio u kriznom stanju, nijesam mogao slobodno raspolagati svojim vremenom. Znao sam da će najverovatnije vrlo skoro doći do sukoba s demonima.

Bilo mi je kao da imam na raspolaganju još samo malo vrijeme milosti.

## 9 Dan obećanja

Sigurno se sjećate da sam sotonskom svešteniku obećao da ću mu sledeće srijede dati odgovor hoću li pristupiti njihovom tajnom društvu ili ne. Demoni su obećali posebne blagoslove za moj život: ali u međuvremenu sam, u kratkom roku od dva dana, upoznao neka od velikih obećanja iz Božje Riječi.

S tim obećanjima u mislima pošao sam ujutro u srijedu na posao, pitajući se šta da učinim. Bio je to osvježavajući dan. Razmišljao sam mnogo a govorio malo, hiljade misli prolazilo je brzo kroz moj mozak. U pet sati odlučio sam da, umjesto tramvajem, pođem kući pješice. Od silne napetosti nisam mogao uživati u jelu. Odustao sam od večere. Morao sam obaviti neugodan telefonski poziv: obavijestiti svog prijatelja Rolanda kako zbog razloga koji mu ne želim reći neću doći kao i svake srijede uveče na sastanak da odam čast demonima. Zamolio sam ga neka poruči svešteniku da ću mu se uskoro javiti.

Idući ulicom Bleury u pravcu sjevera, prolazio sam kraj najrazličitijih prodavnica i ne obraćajući pažnju na njih. Međutim, na neobjašnjiv način u jednom sam trenutku ipak pogledao u jedan izlog u mnoštvu ostalih. Nakon nekoliko koraka shvatioh da je to bila Biblija. Vratio sam se i još jednom pogledao. Da, bila je to nova Biblija usred ostale tamo izložene starudije. Bila je to zalagaonica u kojoj su za malu cijenu bili ponuđeni najrazličitiji predmeti. Na malom listiću je pisalo: „Ovu Bibliju možete danas kupiti po vrlo povoljnoj cijeni. Udite, isplati se!“

Polako sam se ušaljao u prodavnicu prepunu kupaca. Kutije za izlaganje robe bile su natrpane raznim predmetima, i smještene tako da čovjek skoro nije znao gdje da stane. U jednom dijelu prostorije bila je izložena muška odjeća, sa strane su visile gitare i razni drugi instrumenti. Svugde su bile istaknute oznake cijena i upozorenja: „Povoljna prilika!“

Prišao mi je čovek niskog rasta i upitao me: „Mogu li vam pomoći?“

„Zanima me ona Biblija u izlogu. Koliko košta?“

„Ah da, Biblija! Donijeću vam je.“

„Ne morate je donositi, želim samo znati cijenu jer nemam mnogo novca kod sebe.“ Ipak ju je donio.

„Za ovu Bibliju sigurno imate dovoljno novca kod sebe. Baš sam je prije sat vremena stavio u izlog i prodajem je po vrlo povoljnoj cijeni.“ Dalje je govorio, a ja sam iz učtivosti prema njegovim godinama, pokušavao biti ljubazan. „Ako želite Bibliju za malo novca, nemojte nikada ići u prodavnicu gde prodaju samo Biblije. Dođite u prodavnicu poput ove,“ savjetovao me je.

Napokon mu je uspjelo pronaći put između gomila raznih predmeta a da ništa ne sruši. Pomislio sam kako je možda u mladosti bio akrobata. Dao mi je Bibliju i rekao: „Predivna Biblija, zar ne?“

„Koliko košta?“ ponovio sam.

„Nećete morati platiti kao u onim prodavnicama Biblija. Pogledajte, Bibliju poput ove tamo bi vjerovatno prodali za 15 dolara, možda i za više. Pokazaću vam zašto.“ Otvorio je Bibliju negdje na Novom zavjetu i rekao: „Ne razumem se mnogo u Biblije, ali znam da su najbolje ove s crveno naznačenim istaknutim tekstovima.“

Opet sam htio pitati koliko traži za tu Bibliju, ali bio je brži. „Namjeravao sam za ovu ovdje tražiti prilično visoku cijenu: ali što više s vama o tome razgovaram, cijena postaje sve



niža.“

„Odlično! Govorite dalje, sve dok ne dođete do cijene od jednog dolara i pedeset centi. Tad ću je strpati u džep i dati vam novac.“

„Dogovoreno. Dajte mi dolar i pedeset.“

Međutim to stvarno nisam želio, pa sam mu počeo objašnjavati kako ga ne želim zakinuti te da sam mu spreman platiti onoliko koliko misli da je pravo.

„Ne, ne tražim niti centa više. Kad jednom kažem cenu, ostajem pri tome.“

Nakon što sam mu dao novac, rekao je: „Neću vam omotati Bibliju. Za tako nisku cijenu ne mogu vam dati još i papir. Neće vam valjda smetati da je ponesete ovako?“

„Ne, nimalo,“ odgovorih s namjerom da napustim prodavnicu. Kad sam već zatvarao vrata, zaustavio sam se i okrenuo. Nečeg sam se iznenada sjetio.

„Nešto nije u redu?“ upitao je mali čovek. „Ovo je, gospodine, bila jedna od najneobičnijih kupovina u mom životu. Da li biste htjeli sasvim iskreno reći zašto ste mi ovu Bibliju prodali na ovakav način? Stekao sam utisak da ste je se htjeli riješiti.“

Pogledao me je ravno u oči: „Sinko moj, ovo je bez sumnje ukradena Biblija. Uzeo sam je prošlu sedmicu zajedno s još nekim predmetima što su mi ih prodali neki mladići. Do tog trenutka imao sam dobar promet u ovom mesecu. Sat vremena prije nego što ste vi došli razmišljao sam o tome kako je prodaja slabija otkako sam kupio tu Bibliju. Odmah sam je stavio u izlog. Uzmite je, pođite kući, čitajte iz nje, i neka vas Bog blagoslovi.“

Odmah sam se sjetio riječi iz Jevrejima 4,15.16. Zahvalio sam i otišao. Istinska radost ispunjavala je moje srce dok sam, s novom Biblijom pod rukom, koračao ulicom. Još od djetinjstva nijesam se tako dobro osjećao. Bilo mi je kao da je neko oduvao crni oblak koji me je pokrivao. Zaista sam se tako dobro osjećao da mi se i apetit vratio. Ušao sam u jednu jevrejsku prodavnicu prehrambenih namirnica i odlučio da kupim sendvič. Namjeravao sam ga pojesti kod kuće, i malo da čitam iz moje nove Biblije dok ne dođe vrijeme da pođem k Cyrilu na novo proučavanje.

Tada se desilo nešto što je još više probudilo moje zanimanje za Poslanicu Jevrejima.

Ušao sam u stan i shvatio da ima više sati nego što sam mislio. Ostavio sam Bibliju na stolicu za ljuljanje i pošao k prozoru da podignem zavjesu. Laktom sam zapeo za stolac - i Biblija je pala na pod. „Oh ne“, viknuo sam“ „Moja nova Biblija na podu!“

Pala je tako da su se stranice otvorile u sedmom poglavlju Poslanice Jevrejima. Čitao sam: „A Ovaj ima neprolazno sveštenstvo, jer ostaje zauvijek. Odatle slijedi da može zauvijek spasavati one koji po Njemu dolaze k Bogu, jer uvijek živi da posreduje za njih.“ (Jevrejima 7,24.25) Prešao sam pogledom preko stranice i ponovo čitao: „Glavno je u ovom izlaganju: imamo tako velikog sveštenika koji sedi s desne strane prestola Veličanstva na nebesima, službenik Svetinje i pravog Šatora, Onoga kojeg podiže Gospod, a ne čovek.“ (Jevrejima. 8,1.2)

Posredstvom tih biblijskih stihova čuo sam Isusa kako govori o sebi - da je živi, Ijubazni i moćni Izbavitelj, koji može u potpunosti spasiti sve one što kroz Njega dolaze k Bogu. To istovremeno znači da zapovijeda i demonima.

Tokom vožnje do porodice Grosse pročitao sam čitavu Poslanicu Jevrejima. Na povratku sam je, pregledao, a kod kuće sam je pročitao još jednom u cjelosti. Bio sam oduševljen tom poslanicom. Pokazala mi je da je Hristovo posredovanje u nebeskom Svetilištu za palog čoveka jednako važno kao i Njegova smrt na krstu. To je na mene ostavilo dubok utisak.

Saznao sam da Isus Ijubi i one ljude koji toga nijesu dostojni. Vidio sam u Njemu Onoga koji je kadar postaviti sve stvari na njihovo mesto. Shvatio sam da je Bog dopustio da Ga ljudi

prikuju na krst... da smrću uništi onoga koji ima vlast nad smrću, to jest đavola...“ (Jevrejima 2.14) Sad sam razumio da je moja jedina nada u tome da se u cjelosti uzdam u zasluge krvi Onoga koji može spasiti sve koji dođu k Njemu.

Od četiri biblijske pouke što smo ih proučavali te srijede uveče kod Cyrila, jedna mi je bila posebno važna. Nosila je naslov „Sudbina bezbožnika“.

Sve do tog trenutka Biblija mi je otkrivala Darodavca života kao Boga Ijubavi, kao Boga koji je toliko ljubio ovaj svet da je dao i svog Sina da svi koji u Njega veruju ne poginu, već da imaju život vječni“. (Jovan 3,16) Dva dodatna biblijska objašnjenja podvukla su tu činjenicu, na način koji nikad neću zaboraviti. Prvo, Bog nije poslao svog Sina na ovu Zemlju da bi je prokleo, nego da je spasi. (Jovan 3,17) Drugo, Bog želi spasiti sve Ijude. (1. Timotiju 2,4) Otkrio sam da sve Božje postupke prema ljudskom rodu određuje upravo Ijubav.

Zanimalo me je kako će Bog postupati s onima koji odbacuju Njegov predlog. Hoće li se Bog za tu priliku pretvoriti u sasvim suprotno biće? Dakle, hoće li Bog uživati u tome da te Ijude beskrajno muči, kao što većina hrišćana vjeruje? Od velike mi je važnosti bilo da saznam šta o tome govori Biblija.

U našem proučavanju najprije smo razmatrali porijeklo i uzročnika zla, a zatim pitanje kako će Bog postupiti s njime kad grijehu dođe kraj. Isaija kaže: „Kako pade sa neba, zvijezdo danice, kćeri zorina?“ (Isaija 14,12) Jezekilja 28,12-15 opisuje veliku mudrost i visok položaj koji je taj anđeo nekad zauzimao u Božjoj vladavini: „...Ovako govori Gospod nad vojskama Bog Izrailjev: gle, ti si pečat savršenstva, pun si mudrosti i sasvim si lijep. Bio si u Edemu, u vrtu Božjem pokrivalo te je svako drago kamenje: sarad, topaz, dijamant, hrisolit, onix, jaspid, safir, karubnkul, smaragd i zlato. Postavih te kao raskriljena heruvima zaštitnika... Savršen bješe na putevima svojim od dana svojega rođenja dok ti se u srcu ne začu bezakonje.“

Taj uzvišeni anđeo prestao se diviti krasoti Božjeg bića, odmetnuo se da bi se počeo diviti samome sebi. Zatim je divljenje samome sebi preraslo u uzdizanje samoga sebe. „Srce ti se uzoholi zbog ljepote tvoje, mudrost svoju zanemari zbog svojega blaga! Na zemlju te bacih...“ (Jezekilj 28,17) Njegova usmjerenost prema samome sebi umnogostručila se, i došao je trenutak kad je odlučio da, po vlastitom naumu, bude izjednačen s Bogom i uzvišen nad Hristom.

Prorok Isaija je rekao: „U svom si srcu govorio: Uspeću se na nebesa, povrh zvijezda Božjih presto ću sebi dići. Na zbornoj ću stolovati gori, na krajnjim visinama svete gore. Uspeću se u visine oblačne, biću jednak Višnjemu.“ (Isaija 14,13.14)

Koliko god zanimljiv bio izveštaj Biblije o Sotoninoj pobuni, ipak me je najviše zaokupilo pitanje što će Bog učiniti s palim heruvimom posle toga kad Sotona i njegovi pali anđeli pred cijelim svemirom pokažu svoj pravi karakter.

Jezekilj piše: „...Pustih oganj posred tebe da te proždre. Pretvorih te na zemlji u pepeo na oči onih što gledaše. Svi koji te poznaju među narodima, zgroziše se nad tobom! Jer ti strašilo posta, nestade zauvijek.“ (Ezekiel 28,18.19) Darodavac života konačno će uzročniku grijeha i smrti prirediti kraj. Đavola više neće biti!

Pošto sam taj biblijski tekst prvi put pročitao, pomislio sam u sebi, a zatim i rekao gospođi i gospođinu Grosse: „Kako je moguće da hrišćanski teolozi propovijedaju da će sotona vječno živjeti u ognjenom jezeru, kad Biblija kaže sasvim suprotno?“

Gospođa Grosse objasnila je da ne bih trebao biti previše iznenađen. Čak trećina anđela, najinteligentnijih bića na Nebu, tako su se prevarili da su, i pored opasnosti da zauvijek propadnu stavili na Luciferovu stranu. (Otkrivenje 12, 4.9)

Pogledali smo u Bibliju da vidimo šta ona govori o večnoj sudbini zlih ljudi. U Psalmu

37,20 piše: „A bezbožnici će propasti, naprijatelji Jahvini povenuće kao ljepota livada, poput dima se rasplinuti.“ Ovaj stih jasno govori da će propast onih koji su odbacili Božju milost i bili uporni u tome da sami sebe upropaste - biti potpuna.

Morao sam pomisliti na svoje djetinjstvo. Ljudi sa sela obično su sami proizvodili sapun. Moj otac činio je to za vrijeme hladnih zimskih mjeseci kad je prijalalo naložiti veliku vatru. Trebalo je otopiti velike količine životinjske masti i kuvati po nekoliko sati. Moj brat Edgar i ja zabavljali smo se bacajući male grudvice masti na užarenu peć. Zanimljivo je bilo posmatrati kako se mast brzo topi i nestaje.

Biblija objašnjava da će Bog zle ljude, i sve tragove zla, ukloniti s naše planete. Završili smo proučavanje čitajući riječi iz Knjige proroka Malahije i razmišljajući o njima: „Jer evo dan dolazi poput peći užaren; oholi i zlikovci biće kao strnjika: dan koji se bliži spaliće ih - govori Jahve nad Vojskama - da im neće ostati ni korijena ni grančice... I gazićete bezbožnike kao prah pod nogama u dan koji spremam - govori Jahve nad Vojskama.“ (Malahija 3,19.21)

Cyril je nato rekao da je veliki Vladar svemira Bog ljubavi, ali istovremeno i Bog pravde, i ne smijemo nikada zaboraviti da su oni koji su odbacili Božju ljubav i žrtvu Njegovog Sina na Golgoti - osudili sami sebe. Učinili su se krivima odbacivši Duha milosti. „Dolazi dan,“ nastavio je Cyril, „u kome će Bog izvesti smrtnu kaznu nad onima koji su je sami na sebe navukli. Biće to vječna smrt, ‘jer je plata grijeha smrt’ (Rimljanima 6, 23).“

Sad sam shvatio da je upravo učenje o vječnim mukama, koje hrišćani propovijedaju sa svojih propovjedaonica, mnoge ljude pokrenulo da otjeraju Boga iz svojih misli i iz svog života. I ja sam sam postao žrtva takve zablude.

Takođe sam shvatio da svaki koji želi da sazna sudbinu bezbožnika na osnovu Svetoga Pisma, da bi bio pravilno obaviješten, mora krenuti od činjenice da je zakon ljubavi zapravo temelj Božjeg vladanja. Svi Božji postupci prema ljudima - koje je On stvorio - proizlaze iz te pretpostavke. Na taj način nemoguće je vjerovati u učenje o vječnim mukama. I tako je baš to proučavanje odstranilo iz mog srca sve ono što ga je ispunjavalo gorčinom prema Bogu.

Kasnije je Cyril objasnio da su hiljadugodišnje patnje čovječanstva normalna posledica Luciferovog ponašanja na Nebu i posledica njegove velike pobune. Visok položaj koji je zauzima u Božjoj carstvu davao je veliko značenje njegovim izjavama, te podupirao njegove zahtjeve. Duh tajanstvenosti sakrivao je njegove stvarne ciljeve. Većina stanovnika Neba nije mogla predvidjeti krajnji ishod njegovog djelovanja. Grijeh se uvukao u sve djelove Božanske vlade. Lucifer je čeznuo za čašću i moći, što je pripadalo samo Bogu.

Anđeli s Neba nisu mogli razumjeti prirodu grijeha i njegove krajnje posledice. Radi dobrobiti svijeta Bog je morao pričekati da prođe dovoljno vremena da bi na taj način dopustio Luciferu i njegovim pristalicama da svojim zlim djelima otkriju strahovitu opasnost grijeha. Stanovnici svemira u tihom užasu posmatraju nevolje čovječanstva. Ono što vide ostavlja u njima neizbrisiv dojam.

Dopadao mi se Cyrilov opis velike duhovne borbe; mogao sam ga slušati još satima, ali on nije želio da dobijem, kako je to on nazvao, „probavne smetnje“. Nakon što smo razmotrili još jedno pitanje, prešli smo na nešto drugo.

„Kad svi tragovi zla budu izbrisani s ove planete,“ rekao je, „i kad Hristos stvori divan svijet kao onaj što je bio u početku, u cjelokupnom Božjem stvorenju vladat će sklad i sreća. Kako će to biti divan život!“

Način na koji su mi Cyril i Cynthia iznosili istinu o velikoj duhovnoj borbi koja se odvija između sila dobra i zla, osvjedočio me je da Sveti Duh djeluje - i da je tokom godina silno i

čudesno djelovao da bi me doveo do te tačke na kojoj sam se tada nalazio.

Sjećam se kako sam te večeri stalno gledao na sat. Bilo je 9:20. Bilo mi je jasno da Božji Duh nije na ovakav način dodirnuo moj život, ja bih se sada nalazio u razgovoru sa satanistima. Umjesto toga, veselio sam se divnoj prednosti da držim Bibliju u ruci - napokon sam donio odluku da se uz Božju pomoć oslobodim obožavanja demona. Istog trenutka, pri pomisli na sve to, prošla me je neka jeza, koža mi se naježila, kosa nakostriješila.

Pri kraju našeg razmišljanja o sudbini bezbožnika spomenuo sam gospođi i gospodinu Grosse da sam, u doba dok sam morao „štošta učiti napamet iz katehizma, nailazio na mnoštvo biblijskih izraza koji su u raznim knjigama upotrebljeni da podupru predstavu o beskrajnom kažnjavanju bezbožnika. Bili su mi u sećanju izrazi poput „večni oganj“, „večna kazna“, „i dim se njihovih muka diže u vijek vjekova“.

Moji domaćini su priznali da Biblija sadrži neke od tih izraza pa bi zaista trebalo puno vremena da istražimo njihovo značenje - ali to bi se isplatilo. I zaista smo tri dana kasnije imali zanimljivo proučavanje te teme. Vodio ga je propovjednik L.W. Taylor. Nešto više o tome reći ću malo kasnije.

Spremajući se te noći na spavanje bio sam čvrsto uvjeren da je Cyrilov Bog stvarni Darodavac života. On je i demonima dao život. Činjenica da sam mogao proučavati Božju svetu Riječ, a da me u tome nijesu ometali, bila je dokaz u prilog tome.

Međutim, u četvrtak uveče, vrativši se s proučavanja, shvatio sam da su demoni posjetili moj stan. U petak uveče, pri povratku u stan, bilo mi je jasno da mi žele nešto reći.

## 10 Odgovor za moga šefa

Mom pretpostavljenom bio sam obećao da ću saznati zašto Cyril svetkuje biblijsku subotu. Zato bih vas sada želio obavijestiti o proučavanju teme o biblijskoj suboti. Proučavanja što smo ih imali u četvrtak i petak preskočio bih s namerom da se knjiga ne bi previše odužila.

Cyrilove sledeće riječi bile su da Sveto pismo spominje biblijsku subotu kao sedmi dan u sedmici. „Četvrta od deset zapovijesti, što ih je objavio sam Bog, zaista nas opominje da se sjećamo subote i da je svetujemo. Poziv da se sjećamo upućen je vjerovatno zato što ljudi zbog svakodnevnih poslova vrlo lako zaborave na neke važne pojedinosti života.“

Otvorili smo naše Biblije i čitali zajedno četvrtu zapovijest: „Sjeti se da svetuješ dan subotni. Šest dana radi i obavljaj sve poslove svoje. A sedmoga je dana subota, odmor posvećen Jahvi, Bogu tvojemu. Tada nikakva posla nemoj raditi: ni ti, ni sin tvoj, ni kći tvoja, ni sluga tvoj, ni sluškinja tvoja, ni živina tvoja, niti došljak koji se nađe unutar tvojih vrata. Jahve je šest dana stvarao nebo, zemlju i more i sve što je u njima, a sedmoga je dana počnuo. Zato je Jahve blagoslovio i posvetio dan subotni.“ (Izlazak 20,8-11)

Bio sam iznenađen otkrićem da se zapovijest o svetkovanju Božjeg posvećenog dana vrlo razlikuje od one iz katoličkog katehizma što sam ga koristio kao dijete. Odmah sam izjavio: “To nijesu one zapovijesti koje sam učio napamet kao dijete.“

Pogledao sam na drugi stih istog poglavlja i počeo čitati: “Ja sam Jahve, Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje egipatske, iz kuće ropstva. Nemoj imati drugih bogova uz mene. Ne pravi sebi lika ni obličja bilo čega što je gore na nebu, ili dolje na zemlji, ili u vodama pod zemljom. Ne klanjaj im se niti im služi. Jer ja, Jahve, Bog tvoj, Bog sam Ijubomorani...”

Zaista sam pročitao svih Deset zapovijesti i pritom otkrio da su išle daleko više u pojedinostima nego i doslovni tekst zapovijesti iz katehizma što sam ih ja poznavao. „Teško mi je da povjerujem da su ovo Božje zapovijesti!“ - rekao sam dosta uzbuđeno.

Cyрил je pažljivo i ozbiljno objasnio da su to izvorne zapovijesti što ih je Bog dao Jevrejima preko Mojsija, i da je tekst zapovijesti kako ih ja poznajem rezultat izmjena i skraćivanja koje su sprovodili Ijudi što su se pod uticajem Sotone tokom minulih vekova okomili na sveti Božji zakon.

Duboko je na mene uticalo koliko je Gospod naglašavao da je sedmi dan posvećen dan. „I sedmoga dana Bog dovrši svoje djelo koje učini. I počinu u sedmi dan od svih djela koje učini. I blagoslovi Bog sedmi dan i posveti, jer u taj dan počinu od svih djela svojih koje učini.“ (Postanje 2,2.3)

Ono što mi je pokazalo da se Bog nije šalio sa značenjem tog dana, pokazalo mi značaje tog dana, i koliko je taj dan bio svet, bila je činjenica da je Bog Izrailjcima za vrijeme njihovog putovanja kroz pustinju svakog dana slao hranu - osim subotom. „Tada reče Jahve Mojsiju: „Učiniću da vam pada hljeb s neba. Neka narod ide i skuplja svaki dan koliko mu za dan treba. Tako ću ih kušati i vidjeti hoće li se držati moga zakona ili neće. A šestoga dana, kad spremite što su nakupili, biće dvaput onoliko koliko su skupljali za svaki dan... Šest je dana skupljajte, a sedmoga, u subotu, neće je biti.““ (Izlazak 16,4.5.26)

Zanimljivo mi je bilo vidjeti na koji je način Gospod Izrailjce želio upoznati sa svetošću njegove subote. Čitajući izveštaje o iskustvu s manom učinilo mi se čak i smiješnim što su neki

još uvijek sumnjali je li Bog stvarno mislio šta je rekao: „Bijaše nekih koji su i sedmoga dana išli da je nakupe, ali ništa ne nađoše.“ (stih 27.)

Nakon što smo u vezi s biblijskom subotom pregledali Mojsijeve spise i proročke knjige, usredsredili smo se na Novi zavjet, gdje smo otkrili kako su se Isus i prvi učenici odnosili prema suboti. Luka za Isusa kaže: „Dođe u Nazaret gdje je odrastao te po svom običaju u subotu uđe u sinagogu.“ (Luka 4, 16) Isus je jevrejskom narodu objasnio da je On gospodar subote. (Marko 2,28)

Gospodar subote nije želio promjene svetog Zakona Njegovog Oca. U propovijedi na Gori On nije ostavio mjesta za sumnju u čvrstoću temelja na kojemu počiva sveti Božji Zakon: „Nemojte misliti da sam došao ukinuti Zakon i Proroke! Ne dođoh da ih ukinem, već da ih ostvarim. Jer, zaista, kažem vam, dok postoji nebo i zemlja, ni jedna jota, ni jedna titla slova iz Zakona sigurno neće nestati, a da se sve ne ostvari.“ (Matej 5, 17.18)

Takođe smo razmatrali biblijske izvještaje o tome kako su prvi učenici svetkovali subotu. Nakon što smo iz Biblije tako mnogo pročitali o svetkovanju subote kao sjećanju na stvaranje, upitah Cyrila zna li uopšte zašto je došlo do toga da hrišćani svetkuju nedjelju, prvi dan u sedmici, kao dan od odmora.

Rekao je da Rimokatolička crkva tvrdi da je na osnovu autoriteta koji je primila od Boga, u toku prošlih vjekova sprovela promenu: „Crkva bez okolišanja daje svojim ljudima do znanja da je ona izmenila Božje zapovijesti.“

Sledeće nedelje sam otišao u gradsku biblioteku u Montrealu te se na odsijeku religije upustio u malo istraživanje. Katolički katehizam dao mi je objašnjenje u vezi sa zapoviješću koja je u njemu bila označena kao treća po redu:

„Pitanje: Kako glasi treća zapovijest?

Odgovor: Treća zapovijest glasi: Sjećaj se dana od odmora da ga svetkuješ.

Pitanje: Koji je dan od odmora?

Odgovor: Subota je dan od odmora.

Pitanje: Zašto svetkujemo nedjelju umjesto subote?

Odgovor: Svetkujemo nedjelju umjesto subote zato što je katoličke crkva promijenila svetost subote na nedjelju.

Pitanje: Zašto je Katolička crkva uvela svetkovanje nedjelje umjesto subote?

Odgovor: Crkva je postavila nedjelju na mjesto subote zato što je Hrist vaskrsnuo iz, mrtvih, i zato što se Sveti Duh u nedjelju izlio na apostole.

Pitanje: S kakvom je vlašću Crkva zamijenila subotu nedjeljom?

Odgovor: Crkva je stavila subotu nedjeljom zahvaljujući punini božanske sile koju je primila od Isusa Hrista.

Pitanje: Šta naređuje treća zapovijest?

Odgovor: Treća zapovijest naređuje da svetkujemo nedjelju kao dan Gospodnji...“

S obzirom da je to moje otkriće na mene ostavilo dubok utisak, naučio sam čitav taj odlomak napamet. Pedesetih godina kupio sam primjerak toga katehizma. Izuzetno cijenim tu knjigu.

Moj prvi zadatak bio je da objasnim mom pretpostavljenom, koji je bio Jevrejin, kakva je to vjerska uvjerenja imao Cyril. Drugi zadatak bio je otkriti kako je i gdje došlo do toga da su se hrišćani u ogromnoj mjeri posvetili nedjelji.

Sledećih mjeseci istraživao sam u tom pravcu i došao do iznenađujućih otkrića.

Tog petka uveče, na kraju proučavanja o suboti, Grossovi su me pozvali da sutradan



zajedno s njima pođem na bogoslužje. Cyril mi je objasnio da će biti kršten uronjavanjem, i da će na taj način postati član crkve Adventista sedmog dana. Dogovorili smo se da ja dođem kod njih da bismo zajedno krenuli u crkvu.

## 11 Novi život

U subotu ujutro pošao sam k svojim novim prijateljima, gospođi i gospodinu Grosse. Tamo su već bili neki njihovi prijatelji koji su došli s namjerom da ih prate do crkve. Nakon što su me Cyril i Cynthia predstavili tim prijateljima, malo smo porazgovarali. Po svom običaju izvadio sam kutiju cigareta iz džepa i ponudio ih, međutim, oni su kulturno odbili. I tako sam pomislio da adventisti možda ne puše.

Na putu u crkvu pitao sam Cyrila o tome. Odgovorio mi je da adventisti imaju univerzalni odnos prema zdravlju - ne zato da bi time stekli Božju naklonost, već zato da bi bili zdravi. Zdravi ljudi imaju više od života. Rekao mi je da se jedna od sledećih biblijskih pouka bavi pitanjem zdravog načina života. Tamo su takođe nabrojane prednosti u kojima čovek uživa ako ne puši.

Odmah sam mu obećao da tog dana neću pušiti u društvu članova crkve. Međutim, pitao sam se kako ću u tome uspeti.

Jednom kasnije razgovarao sam sa Cyrilom o činjenici da je duvan za mene bio vrlo značajan u životu. Rekao sam mu da sasvim sigurno ne bih pristao proučavati Bibliju s njim i njegovom ženom da su odmah na početku spomenuli to pitanje. Ali, oni su bili spremni podnositi moje pušenje da bi me najprije upoznali s Hristom. Tih dana još nijesam bio svjestan da me Cyril i Cynthia pokušavaju upoznati s Izvorom života. Ali Božji Duh ih je vodio.

Onog subotnjeg jutra kad sam im obećao da neću pušiti u prisutnosti vjernika, obradovali su se mojoj odluci. Vidjeli su kako su njihove molitve bile uslišene. Prije nego što su me pozvali da pođem s njima na bogosluženje, molili su Boga da blagoslovi moj život na poseban način. Molili su za dva čuda.

Prvo, da uvidim i poštujem svetost biblijske subote. Ako bi se to desilo, zamolili bi me da pođem s njima na bogosluženje. U slučaju da prihvatim njihov poziv, smatrali bi to znakom da će Bog učiniti čudo spasenja. Drugo, tražili su od Boga da mi uzme želju za duvanom.

Bog je uslišio njihove molitve na divan način. Sve do sedam sati uveče nijesam više ni pomislio na duvan. Ali tada je moje tijelo proživjelo dvočasovne muke kakve nikada prije nijesam osjetio. Zaključio sam da mi je neophodno potreban Spasitelj - Spasitelj koji bi kroz svoju ljubav učinio čudo i odstranio gospodina Nikotina koji je zasjeo u svaku poru moga tijela.

Bio je to prekrasan početak dana tog subotnjeg jutra u oktobru 1946. u Montrealu. Priroda je zračila životom, vazduh svježinom, svijetli sunčevi zraci koji su prodirali kroz krošnje drveća darivali su zemlju zracima ljubavi. Tog jutra kao da je čitav grad bio veseliji; svuda oko nas vidjeli smo dokaze da Bog ljubavi bdije nad svim. S nekim biblijskim riječima o suboti u svježem sjećanju taj dan dobio je za mene novo značenje.

Ja, spiritista, išao sam sa svetkovateljima subote u Adventističku crkvu! Moji novi prijatelji još nisu bili svjesni činjenice da sam polako počeo izlaziti iz redova palog Lucifera - njihovog najopasnijeg neprijatelja. Samo je nekoliko dana prošlo od mog posljednjeg kontakta s demonima.

U blizini crkve iznenađeno sam primijetio da su se skoro svi prolaznici na ulici kretali u pravcu crkve. Neki od njih srdačno su me pozdravili i pružili program za bogosluženje štampan na malom listiću. U hodniku crkve ugledao sam sto s izloženim časopisima i traktatima. Uzeo sam

jednu malu brošuru. U dvorani za bogoslužnje čudio sam se što je toliko ljudi došlo u tu crkvu. Sjeli smo i ja sam počeo čitati brošuru. Svirala je tiha muzika. Brošura je bila je puna informacija o organizaciji i raznovrsnim djelatnostima Adventističke crkve.

Subotnja škola započela je srdačnim pozdravom. Bila je slična nedjeljnoj školi vjeronauke, i obuhvatala je sve starosne grupe. Dio programa prije samog proučavanja Biblije činio mi se vrlo zanimljiv i poučan. Uostalom, bio sam prvi put u Adventističkoj crkvi. Zapazio sam ljude kojima je bilo važno da budu blagoslov svojim bližnjima.

Vjernici su posvetili oko četrdeset minuta proučavanju biblijske pouke. Propovjednik L. W. Taylor vodio je poseban razred za prijatelje. Tema je bila o Hristovom životu, a misao vodilja je bila činjenica da je Isus za vrijeme života na zemlji živio po načelina Božje Riječi, u čemu nam je ostavio primjer. Propovjednik Taylor iznio je misao koju sve do danas nijesam zaboravio: „Ako slijedimo primer našega Gospoda, dobijamo mir, zadovoljstvo i mudrost kakvu nam svijet ne može dati, a ni uzeti.“

Pogodnijeg trenutka za njegovu izjavu vjerovatno nije moglo biti. Biblijska proučavanja prošlih nekoliko dana s vrhuncem o biblijskoj suboti probudila su u meni želju da predam svoj život Hristu i počnem svetkovati subotu, sedmi dan sedmice. Posve zanimljivo bogoslužnje završilo je krštenjem. Jedan od krštenika bio je moj prijatelj Cyril. Kad se posle krštenja vratio na svoje mjesto, rekao sam mu da ću, ako je Božja volja, sledeće subote ponovo doći u crkvu. Zatražio sam da, ako bude prilika, porazgovoram s propovjednikom Taylorom.

Na izlazu iz crkve Cyril je upitao propovjednika ima li tog poslepodneva vremena za nas. Objasnio mu je da ću provesti dan kod njih. Propovjednik Taylor je predložio da dođe kod nas, umjesto da nas pozove u svoju kancelariju.

Bio sam vrlo zahvalan gospođi i gospodinu Grosse. Tog trenutka još nijesu mogli shvatiti kakve su sve blagoslove unijeli u moj život. Božji Duh upotrijebio ih je kao oruđa da me dovedu u neku vrstu duhovne oaze. Hristos, koji je stvorio ljepote jeseni koje sam posmatrao u raznobojnom lišću tog oktobarskog jutra, mogao je sad i mene nanovo stvarati.

Tog poslepodneva došao je propovjednik Taylor. Po uobičajenom uvodnom razgovoru o svemu i svačemu prešli smo na vjerske teme. Zanimalo ga je koliko smo daleko došli u proučavanju Biblije, i o čemu smo do sada proučavali. Naveo sam nekoliko tema i uočio kako smo zapravo proučili preko dvadeset biblijskih pouka. Još se i sada dobro sjećam kako me je propovjednik iznenađeno upitao da li je dobro čuo.

Budući da je dobio potvrđan odgovor, rekao je: „Možete li mi reći zašto ste tako puno proučavali?“ Ne sjećam se šta sam tačno naveo kao razlog, međutim pamtim dobro njegovu začuđenost što smo Grosseovi i ja prošli tako puno biblijskih tema. Smatrao sam da svako ko se susretne s biblijskom istinom proučava sa sličnim oduševljenjem.

Prije nego što sam te večeri pošao kući, Grosseovi su mi objasnili začuđenost njihovog propovjednika. Prije nekog vremena pojedini vjernici su izrazili želju da nauče kako i na koji način da prenesu svoja vjerska uvjerenja onima koji vjeruju drugačije. Upitali su propovjednika bi li im bio spreman održati predavanje o tome.

Pastor Taylor im je dao savjet da, kad proučavaju s ljudima koji se inače nijesu mnogo bavili vjerskim razmišljanjima, ne pretjeruju s obimnim i dugim proučavanjem. Dva puta sedmično biblijskih tema bilo bi idealno, jer bi na taj način ljudi imali vremena da razumiju proučeni sadržaj, te da ga tako i više cijene. Propovjednik Taylor imao je potpuno pravo predlažući oprezno i neusiljeno postupanje. Međutim, moj slučaj bio je izuzetak. Božji Duh naveo je gospođu i gospodina Grossea da postupe upravo onako kako je za mene bilo najbolje.

Rekao sam propovjedniku da je moj odlazak u crkvu tog jutra ostavio na mene dubok utisak. Zatim sam ga upitao zašto druge protestantske crkve ne drže biblijsku svetu subotu, kad ju je Bog dao kao sredstvo zadobijanja posebnog blagoslova - koji nije stavio ni na koji drugi dan.

Njegov odgovor je na početku naglasio da Crkva adventista sedmoga dana samu sebe smatra prorečenim pokretom. Kao što je Bog poslao Jovana Krstitelja da ljudima svoga vremena, koji su izgubili iz vida mesijanska proročanstva, kaže da je Spasitelj svijeta među njima, isto tako je pozvao Adventističku crkvu da u svoje vrijeme bude glas koji više u pustinji. Činjenica da mnoge protestantske zajednice ne svetkuju subotu, objasnio je pastor Taylor, pokazuje da Bog ne želi ljudima nametnuti svoju volju. Sasvim suprotno: On želi da Mu svi služe iz ljubavi, te da Ga poštuju zato što su upoznali Njegov božanski karakter i Njegovu stvoriteljsku svemoć. Bog se ne raduje odanosti iz prisile, te zato svima ostavlja slobodan izbor hoće li poštovati božanski dan odmora ili ne.

Kako je razgovor tekao, ja sam sve više shvatio da ne bih smio prećutati moja iskustva s obožavanjem demona. Moje veliko zanimanje za religijske teme bio je pastoru Tayloru znak da za to mora postojati značajan razlog. Nije mi bilo lako započeti govor o mojoj vezi s demonima. Međutim, stekao sam utisak da će propovjednik baš sada, u trenucima odluke da se oslobodim te zle sile, imati poneki vrijedan savjet za mene.

Nakon što sam mu otkrio istinu o mojim spiritističkim aktivnostima skrenuo je moju pažnju na Izvor života i sile, na Isusa Hrista. Spomenuo je sledeći biblijski stih: „Budući da u Njemu stanuje stvarno sva punina božanstva, po Njemu ste i vi ispunjeni. On je glava svakog poglavarstva i vlasti.“ (Kološanima 2,9.10) Zatim je naveo još nekoliko tekstova iz Biblije, koji su jasno davali do znanja da je Spasitelj jači od Lucifera i demona.

Ohrabrilo me je saznanje da sve sile, uključujući i palog anđela Sotonu s njegovim saradnicima, svoje postojanje zahvaljuju Hristu. To mi je saznanje pomoglo u suočavanju s demonima već sledeće noći.

Zatražio sam objašnjenje za neke biblijske izraze koje koriste oni koji propovijedaju čovjekovu besmrtnost. Nijesam dugo čekao. Pošto me je upitao imam li još neko pitanje, spomenuo sam neka od svojih najvažnijih otkrića iz Božje Riječi. Rekao sam da su mi naša proučavanja pokazala da je čovjek kao cjelina smrtnan, što je sasvim suprotno od opšteg vjerovanja da čovjekova besmrtna duša posle njegove smrti prima nagradu ili kaznu. Biblija govori da jedino Bog posjeduje besmrtnost. Čitali smo mnoge biblijske stihove koji su isticali činjenicu da će Bog spašenima prilikom vaskrsenja pravednih podariti besmrtnost. Budući da bezbožnici sami po sebi nijesu besmrtni, njihovo postojanje prestaće nakon što se izvrši kazna koja im je određena. Mada Božja Riječ jasno govori da će bezbožnici sasvim propasti i nestati, neki biblijski tekstovi kao da su tvrdili sasvim suprotno.

„Još kao dijete morao sam naučiti napamet mnogo toga iz katoličkog katehizma,“ rekao sam mu. „Pritom sam naišao na izraze koji su trebali poduprijeti prdstavu o vječnom kažnjavanju bezbožnika. Sjećam se izraza poput vječni oganj, vječna kazna, i dim se njihovih muka diže u vijek vjekova. Bio bih vam dakle zahvalan ako biste mi mogli objasniti to što mi se čini protivrečnim.“

Pastor Taylor rekao je da mnogi ljudi nepravilno shvataju pojam kazne. Oni smatraju da kaznu predstavljaju svjesne patnje, te da kazna više to nije ako ne osjećaju muke. Međutim, ako pomislimo na humano kažnjavanje, otkrivamo da veličinu kazne mjerimo prema gubitku, dakle prema nečemu što nam je oduzeto, uskraćeno, a ne samo po bolu i mukama što ih podnosi kažnjenik.

Nastavio je s izlaganjem: „Zašto smrtnu kaznu svi smatraju najtežom? Ne zato što je bol intenzivniji negoli kod ostalih; postoje oblici mučenja, kao što je bičevanje, koji prouzrokuju veću bol od vješanja ili odrubljivanja glave. Međutim, mi smrtnu kaznu ipak shvatamo kao najveću zato što se njeno djelovanje proteže na najduže moguće vremensko trajanje. Smrtna kazna oduzima žrtvi sve međuodnose i radosti života, a mi vrednujemo život po njegovom trajanju, odnosno koliko dugo smo u prilici uživati blagoslove življenja i postojanja. Upravo to je slučaj kod smrti iz koje nema oslobođenja, odnosno vaskrsenja: druga smrt uskraćuje grešniku sve one predivne beskrajne godine vječnosti. Baš kao što je život spasenih vječan, tako je i gubitak ili kazna bezbožnih - vječna.“

„Odgovara mi vaš logični način objašnjavanja, na koji pristupate ovoj temi. Ne bih vam želio oduzimati previše vremena, ali ipak bih vam bio zahvalan ako biste čitavu stvar još malo objasnili.“

„U Svetom pismu“, nastavio je, „izraz vječan, u suprotnosti s pojmovima kao što su vatra i kazna, odnosi se na posledice koje takva vatra i kazna donose. U tom slučaju pridjev vječan nema veze s vremenskim trajanjem sagorijevanja ili kažnjavanja.“

Sjedio sam na svojoj stolici uzbuđeno iščekujući da mi razbije još pokoji strah iz djetinjstva.

„Nešto nije u redu?“ upitao me je Taylor iznenada.

„Ne, ne. Sve je u redu, samo sam promijenio položaj sedenja. Molim vas nastavite.“

„Dobro. Daću vam tri kratka primjera,“ nastavio je propovjednik. „U Jevrejima 5,9 čitamo o vječnom spasenju, dakle o spasenju s vječnim posledicama što znači da nije riječ o nekoj vrsti spasenja koje je stalno u toku a nikada ne biva dovršeno.“

U Jevrejima 6,2 riječ je o večnom sudu. I opet nije riječ o sudu koji se vječno održava, već o sudu čije su posledice vječne, nakon što je jednom održan nad svim ljudima, te presudu više neće biti moguće poništiti.

Na kraju u Jevrejima 9,12 čitamo o vječnom otkupu. Nije riječ o tome da ćemo se vječno nalaziti na putu do konačnog otkupa, a nikada ga dostići, već o tome da ćemo za svu vječnost biti otkupljeni, odnosno istrgnuti od sile grijeha i smrti.

Dakle, kad Biblija govori o vječnom ognju, misli se na oganj koji će donijeti vječne, neprolazne rezultate.

U Judinoj poslanici u sedmom stihu piše da Sodom i Gomor ispaštaju kaznu - vječni oganj. Apostol Petar pak kaže da je Bog '...osudio na propast gradove Sodom i Gomor, pretvorio ih u pepeo i postavio ih za primer budućim bezbožnicima.' „ (2. Petrova 2,6)

Bio sam oduševljen time što Biblija samu sebe tumači! Nikad ranije nijesam čuo nekoga da o ovoj temi govori tako neisprekidano i kompetentno. Pastor Taylor podupirao je svaku svoju izjavu pouzdanim biblijskim navodima. Nije davao niti najmanjeg povoda za sumnju u Božju dobrotu i ljubav prema ljudima koje je stvorio po svome obličju.

Jedan izraz, međutim, koji mi se na vjeronauci još u djetinjstvu urezao u pamćenje još uvijek je čučao negde duboko u mojim mislima. Oklijevao sam postaviti to pitanje. Pomislio sam da možda i ne postoji objašnjenje. Međutim, onda sam shvatio da će se, ako propovjednik ima odgovor na to pitanje, u mojim mislima zauvijek učvrstiti činjenica da je Gospod u pravom smislu reči i Bog.

„Gospodine Taylor, šta to znači kada Pismo kaže: ‘I dim se njihovih muka diže u vijek vjekova...’ (Otkrivenje 14,11)?“ Naslonio sam se i napeto očekivao njegov odgovor.

Pastor Taylor objasnio je da Sveto pismo upotrebljava izraze vječan i u vijek vjekova za

stvari i pojave koje traju duže ili neodređeno vrijeme. Biblija tako upotrebljava izraz vječan kad govori o ulozi izrailjskog sveštenstva, o Mojsijevim naredbama, o posjedovanju Hananske zemlje, o bregovima i gorama, o samoj zemlji, te o vremenu službe jednog roba.

Oba izraza znače trajnost i dugotrajnost vremena, s tim da je dužina vremenskog odsijeka određena prirodom stvari na koje se odnose ti izrazi. Ako opisuju stvari i pojave o kojima iz drugih biblijskih tekstova znamo da nemaju kraja, onda to znači da opisuju njihovo beskonačno postojanje. Međutim, ako se to primijeni na nešto drugo što ima trajanje i završetak, znamo da je njihovo značenje na odgovarajući način ograničeno.“

Svoje izlaganje pokušao je bliže objasniti: u Knjizi Izlaska 21,2-6 piše da je rob što bi ga kupio Jevrejin morao biti oslobođen sedme godine svoga robovanja. U slučaju da rob nije želio napustiti svoga gospodara, mogao je tu svoju odluku objaviti posebnim obredom. Gospodar bi doveo svog slugu pred gradske ili seoske sudije. U njihovoj prisutnosti sluga bi se postavio u položaj gde bi mu gospodar silom probušio uvo. Sluga, odnosno rob, služio bi potom dovijeka, U tom slučaju izraz dovijeka predstavlja vremensko period od jednog dana - do mnogo godina, već prema tome koliko dugo bi živio taj čovjek.

Pastor Taylor naveo je riječi iz Psalma 21,1-5, gdje možemo naći još jednu zanimljivu primjenu pridjeva vječan. Car David bio je zahvalan Gospodu što mu je mnogo puta sačuvao život. Pred Bogom je izjavio: „Jahve, zbog Tvoje se moći kralj veseli, zbog pomoći Tvoje radosno kliče... Za život Te molio, i Ti mu dade premnoge dane do vijek vjekova.“ David je živio dosta dugo, pa riječi za vijek vjekova ovdje predstavljaju duge godine.

Nakon što mi je gospodin Taylor dao nekoliko primjera gdje se pridjev vječan odnosi na prolazne stvari i pojave, prešao je na slučajeve gdje ista riječ označava vječno postojanje. U Knjizi proroka Danila prorok tumači Navuhodonosorov san: „U vrijeme ovih careva Bog Nebeski podići će carstvo koje neće nikada propasti... Ono će razbiti i uništiti sva ona carstva, a samo će stajati dovijeka.“ (Danilo 2,44) Sedmo poglavlje nam objašnjava: „Ali će od njih carstvo preuzeti sveci Svevišnjega i oni će ga posjedovati za vijek vjekova.“ (Danilo 7,18) Kao što nam Sveto pismo jasno govori da će Hristovo carstvo, kad se uspostavi, biti vječno te da će i postojanje pravednika biti vječno, odnosno da nikada neće prestati, Biblija nam isto tako kaže da će postojanje bezbožnika prestati drugom smrću koja će biti u ognjenom jezeru.

Tokom tog proučavanja za mene je prestalo postojati brdo mraka i zabluda. Takozvane tajne koje su mučile moje katoličke roditelje dok su pokušavali biće Boga Ijubavi spojiti sa učenjem o vječnim mukama, rastopile su se kao led na tropskom suncu. Stekao sam sigurnost da Božja Riječ ne protivrječna sama sebi.

Oko sedam sati iznenada sam osjetio jaku želju za cigaretom. Začudeno sam primijetio da zapravo čitav dan nijesam pušio, pa čak ni pomislio na pušenje. Pomislio sam da je to zato što sam cijeli taj dan bio zaokupljen religijskim saznanjima. Tako sam otkrio da je moguće odagnati duvan iz misli i pluća - baveći se dobrom.

Nastavili smo razgovor o duhovnim temama. Iznio sam nova pitanja koja su me već dugo mučila. Činjenica da je propovjednik na sve imao odgovor iz Biblije - ostavila je na mene dubok utisak.

Međutim, spomenuti problem odjednom je postajao sve veći. Želja za cigaretom bila je ogromna. Slina u mojim ustima zgusnula se tako da sam jedva govorio, nos me bolio kao da sam se prehladio. Postao sam nemiran, stalno mijenjajući položaj pri sjedenju. Na kraju me je počela boljeti glava, što mi se inače rijetko dešavalo. Bol se proširila sve do potiljka.

Na moje traženje pastor Taylor ostao je s nama sve do sedam sati. Razgovarali smo o



pitanjima vjere i religije. Čim je otišao, zapalio sam cigaretu i bez prestanka pušio oko sat vremena. Svi opisani simptomi nestali su, što me je vrlo iznenadilo. Ponovo sam se osjećao dobro.

Ali, još prije nego što sam te večeri pošao kući, gospodin i gospođa Grosse porazgovarali su sa mnom o zdravijem načinu života. Pri tome su dotakli i pitanje duvana. Shvatio sam da sam zarobljen jednom navikom koja je štetna za moje zdravlje. Odlučio sam prestati s pušenjem. Znao sam da je preda mnom teška borba - osim ako se Gospodar subote, koji mi je tog dana na neko vrijeme oduzeo želju za cigaretom, ne pokaže spremnim da me za stalno oslobodi duvana.

Zahvalio sam svojim prijateljima i otišao kući. U tramvaju sam razmišljao o doživljajima proteklog dana, posebno o iskustvu s duvanom. Uvidio sam da imam više od samo jednog moćnog neprijatelja. Istovremeno sam smislio plan za koji sam bio siguran da će riješiti moje probleme s duvanom.

Pastor Taylor istaknuo je spasonosnu moć Hristove krvi prolivene na Golgoti. Ukazao mi je, i ja sam to shvatio, da palog anđela i njegove pomoćnike možemo savladati jedino kroz silu u kojoj govori Otkrivenje 12,11: „Oni su ga pobedili Jagnjetovom krvlju...”

Došao sam kući oko pola jedanaest uveče. Na ulaznim vratima našao sam poruku prijatelja Rolanda da ga nazovem bez obzira u koje doba. Ali, to će malo pričekati, pomislih. Čim sam ušao u stan, primijetio sam kako demoni nijesu mirovali. Skoro sve je bilo na pogrešnom mestu. Ali ni to me nije uznemiravalo, budući da sam se već naviknuo na neobičnosti.

Izvadio sam iz ormara tri kutije cigareta i stavio ih na sto. Otvorio sam Bibliju i pročitao iz Mateja 27,24- 54 izvještaj o raspeću. Zatim sam otvorenu Bibliju stavio na cigarete, kleknuo i počeo razgovarati s Isusom, svojim velikim sveštenikom, o mojim problemima. Zahvalio sam Mu što je blagoslovio moj život, iako sam bio Njegov neprijatelj koji je hulio na Njegovo ime - i priznao Mu svoje grijeha i zločin svoga srca. Pastor Taylor skrenuo mi je pažnju na činjenicu da se Isus Hristos u nebeskoj Svetinji zalaže za one koji se nalaze u poteškoćama, te da se naročito dobro razumije u beznadežne slučajeve. Budući da sam znao da sam ja takav slučaj, čvrsto sam se uhvatio za tu nadu koja je proizlazila iz Taylorovih reči. Napokon, borio sam se protiv neprijatelja koji su bili pametni i previše moćni za mene.

Zahvalio sam Bogu za Njegovo ohrabrenje i rekao kako mi je jasno da je sila Njegove ljubavi zadržala demone te da zato želim Njemu predati svoj život i služiti Mu onako kako On bude mislio da je najbolje. Bio sam takođe spreman izraziti svoju radost u Bogu odlukom da se sjećam dana odmora - subote. Pokazao sam na cigarete i rekao: „Gospode Isuse, molim Te, oslobodi me tog moćnog neprijatelja, oduzmi mu silu, baš kao što si već danas pokazao svoju moć. Uzmi od mene tu nezasitnu žudnju.”

Još sam tako jedno vrijeme razgovarao s Gospodom, te Mu zahvalio što me je saslušao i blagoslovio moj život. Zatim sam ustao, ponio cigarete u toalet, otvorio svaku kutiju, zdrobio cigarete i bacio ih u slivnik. Od tog trenutka više nijesam ni taknuo cigarete, niti osjetio potrebu za njima. Isus je na divan način učinio čudo svoje Ijubavi.

## 12 Nevolje s duhovima

Te iste noći uzeo sam u ruku neku knjigu s namjerom da čitam - istog trenutka bilo je gotovo sa mnom. Listić na kome je bila Rolandova poruka počeo je letjeti po sobi. Zatim se tako snažno zaletio u otvorenu knjigu da mi je ispala iz ruku. Po svemu sudeći bio je to zao duh. Moja prva pomisao bila je da ga ukorim, pa ipak, odlučio sam da se ne upuštam ni u kakav razgovor s njim, ma šta se desilo. Stavio sam listić u knjigu i nastavio čitati. Nijesam mogao dugo čekati. Neka sila istrgnula mi je knjigu iz ruku i bacila je o zid na drugom kraju sobe.

Ne zbog aktivnosti duha, već iz poštovanja prema mom prijatelju, odlučio sam ga nazvati. Telefon se nalazio u hodniku, pa u ovom slučaju nijesam želio telefonirati s tog mesta. Pošao sam u obližnji restoran. Našavši se u kabini pogledao sam na sat. Bilo je jedan posle ponoći. Dvaput je zvonilo prije nego što je Roland podigao slušalicu:

„Halo! To si ti, Morneau?“

„Da, ja sam.“

„Hej, Morneau, ludo jedna!“ skoro je vikao. „Ah, što to govorim. Nijesam baš tako mislio. Htio sam reći: igraš se sa životom. Pa šta je s tobom? Jesi li poblesavio?“

„Djeluješ mi vrlo uzbuđeno“, odgovorio sam, „kaži, šta te muči?“

„Mene? Šta mene muči? Ništa. O tebi se radi! U velikoj si nevolji, a zvučiš mi bezbrižno kao da nemaš nikakvih problema. Morneau, oduvijek sam se divio tvojoj smjelosti, ali ovaj put si otišao predaleko, i još dalje!

Okrenuo si se protiv duhova koji su ti pomagali. Sad će te ti isti uništiti. Čudi me zapravo da si još uvijek živ. Čovječe, zabrinut sam za tebe. Zato sam i presjedio čitavu večer pored telefona čekajući tvoj poziv. Zar mi nemaš ništa reći?“

„Svakako da imam. Ali kako da to učinim kad mi ne daješ prilike?“

Odmah je nastavio: „Morneau, ti uopšte nijesi svjestan u kakvoj si neprilici. U srijedu uveče već si bio u neprilici što se tiče tvog odnosa s duhovima. To sam čuo od sotonskog sveštenika. Ali sada je prekasno, zaista prekasno.“

„Rolande,“ prekinuo sam ga, „kad se smiriš, biće nam obojici lakše da razumijemo jedan drugoga. Dakle, što je bilo u srijedu uveče?“ Posle nekoliko trenutaka on se sabrao.

„Prošle srijede čim sam došao u naše sastajalište odveli su me u sveštenikovu kancelariju. Pitao me da li sam te vidio tokom sedmice. Njegov izraz lica govorio mi je da se nešto strašno dogodilo. Hteo sam znati šta je s tobom, jesi li možda mrtav, ili si doživio kakvu nesreću. Odgovorio mi je da se nalaziš u mnogo gorem položaju. U utorak, noću, za vrijeme svetog ponoćnog sata, javio mi se jedan savjetnik iz svijeta duhova i saopštio mi da zajedno s ljudima koji svetkuju subotu proučavaš Bibliju - baš s onima koje učitelj toliko mrzi. Pozvao me je da te potražim i upozorim te na opasnost u kojoj se nalaziš, ali nijesam te mogao naći.“

„Sve je u redu i pod kontrolom,“ rekao sam nato, „nijesam ni u kakvoj velikoj opasnosti.“

„To ti misliš,“ rekao je glasom koji je ponovo podsjećao na vikanje. „Večeras me je u pola sedam nazvao sveštenik da mi kaže kako si, prema izvještaju duhova, danas bio s tim subotarima na bogoslužnju, što je razbijesnulo učitelja. Što imaš na to reći?“

„Da, intenzivno sam se bavio Biblijom. Bio sam u crkvi u kojoj svetkuju subotu. I sasvim

mi je svejedno što pali anđeo osjeća zbog mene. Ako o mojim aktivnostima prošle semice želiš saznati nešto više, dođi sutra ujutro k meni.“

Na povratku kući molio sam se putem. Pošao sam u krevet. Nakon dvadesetak minuta upalila su se svjetla. Isključio sam ih. Istog trena opet su zasjala. Odlučio sam spavati pri svjetlu. Nedugo posle toga sve se počelo pomijerati. Jedna slika odletjela je prema drugom zidu i ostala tamo visiti. Stolna lampa stajala je u zraku - na nevidljivoj podlozi. Posmatrajući te aktivnosti odjednom sam shvatio da su moje molitve pridonijele da su duhovima postavljena ograničenja. Nijesu mogli razgovarati sa mnom, što su po svemu sudeći žarko željeli. Naredio sam im u ime Isusa Hrista da odmah odu. Svjetiljka i slike u tom trenutku su popadale na pod. Podigao sam svjetiljku i ispravio zdrobljeni svjetlobran, krhotine stakla od slike ostavio sam na podu da bih ih pokupio ujutro. Zahvalio sam Isusu za Njegovu pomoć i ponovo legao u krevet.

Pomisao na to da su se po prizivanju Isusova imena snažni demoni udaljili ispunila me velikom zadovoljstvom. To suočavanje učvrstilo je moje uvjerenje koje sam saopštio i mom prijatelju - da je zaista sve u redu i pod kontrolom.

Mislim da je prošlo oko sat vremena dok se duhovi nijesu ponovno vratili. Prisilio sam ih ponovno u Isusovo ime da napuste moju sobu. Otišli su bez oklijevanja, pa sam pokušao naći malo sna.

Iznenadio sam se kad su oko četiri sata ujutro ponovno započeli dosađivati. Uspravio sam se u krevetu i u mislima tražio objašnjenje zašto je Gospod dopustio duhovima da se vrate. Došao sam do zaključka da bi možda bilo dobro ako od samih demona čujem što misle o tome da sam prihvatio Isusa kao svog Gospoda i Spasitelja. (Kasnije sam shvatio da je izuzetno opasno razgovarati s duhovima.)

„Tako, dakle, želite razgovarati sa mnom,“ rekao sam, „pa govorite onda!“

„Zašto izbjegavaš razgovarati s nama?“ upitao je duh, glasom koji kao da je lebdio kroz sobu.

„Našao sam boljeg Učitelja i Gospodara.“

“Zašto si nas napustio kad smo za tebe pripremili toliko bogatstvo?“

“Tolike godine ste me vezali - nemam više nikakvih simpatija prema vama.“

„Dobro smo postupali s tobom otkako si se priključio onima koji poznaju pravi izvor bogatstva i moći,“ rekao je glasom koji kao da je zahtijevao poštovanje.

Shvatio sam da razgovaram s jednim od glavnih savjetnika iz svijeta duhova. Zrak kao da je bio nabijen energijom; njegova prisutnost bila je skoro opipljiva. Bilo mi je jasno da ne mogu izaći nakraj s takvom silom. U sebi sam se tiho molio: „Gospode Isuse, molim Te pomози mi!“ Iznenada sam se sjetio bibliškog stiha što mi ga je pastor Taylor dan prije pročitao: “K svojimа dođe, ali Ga Njegovi ne primiše. A svima koji Ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja: oni koji veruju u Njegovo ime.“ (Jovan 1, 11.12) Odmah se u meni učvrstilo osvjedočenje da će me Bog pobjedonosno provesti kroz taj vrlo opasan susret. Ispunio me duboki mir.

U daljnjem toku našeg razgovora imao sam utisak da duh stoji pred nekom vrstom krize. Osjećao sam kako ga je na mahove doslovno obuzimao očaj, jer je shvatio da se uzaludno trudi pridobiti me na svoju stranu.

„Čuj me dobro,“ rekao je, „govorim ti istinu, učitelj ima za tebe veliko bogatstvo - ako se prestaneš družiti sa njemu omraženim Ijudima i ako prestaneš svetkovati subotu koju on prezire.“

„Duše, vjerujem ti da govoriš istinu. Međutim, ja ne želim tvoje bogatstvo. Nije dovoljno veliko! Dobio sam bolju ponudu kao nagradu za moju vjernost i odanost - sve zlato što ga samo

mogu poželjeti, ali pored toga i beskrajni život da bih mogao zauvijek uživati u tom zlatu. Odlučio sam predati svoj život Isusu Hristu!“

„Ne spominji više to ime,“ rekao je duh bijesnim glasom, „moramo govoriti s tobom, ali ne spominji to ime. Ja sam jedan od glavnih savjetnika. S mojim saradnicima iz svijeta duhova pripremio sam put da te naš gospodar obaspe bogatstvom. Mi smo i Georgeu pribavili slavu i čast koju sada uživa. Zaključili smo da ste se vas dvojica sreli u namjeri da ti uvidiš kakve sve divne planove imamo za tvoj život. Ja te molim, nemoj propustiti priliku.“

„Prije deset dana još bih nasio na tvoj trik. Ali danas više ne. Ja sam sad bivši obožavatelj demona koji je nešto naučio. Isus je moj Učitelj i Gospodar. Uz Njegovu pomoć biću jedan od mnogih koji drže Njegove zapovijesti. Priključiću se svetkovateljima subote koje ti mrziš. A što se tiče tebe i tvojih prijatelja iz svijeta duhova, mogu samo reći da ste prevaranti. Nudite mi zlato - ako odustanem od vječnog života! Tako nešto izbijte sebi iz glave. Ja mogu čekati do Gospodnjeg dolaska. Tad ću imati sve zlato koje ću trebati na Novoj Zemlji.“

Približno dva minuta čulo se samo kucanje mog budilnika. Savjetnik iz svijeta duhova vjerovatno nije računao na to da ću ovako reagovati. Bilo mu je potrebno nešto vremena da smisli novu strategiju.

„Dakle,“ konačno se oglasio, „odbijaš sve gospodarevo bogatstvo i slavu - zato će siromaštvo biti tvoja sudbina. Naravno, ako ti uspije da ostaneš još nešto vremena u životu. Od ovog dana, naime, kud god pošao bićeš pod sjenom smrti.“

Nakon toga začuo sam smijeh kakav još nikada u životu nijesam čuo. Kao da mu je okrutnost bila izvor radosti. Sav sam se naježio; ipak, bio sam siguran da me Bog štiti.

“Duše,“ rekao sam mu, “kažem ti da sam se predao zaštiti Hrista s Golgote, i da sam spreman živjeti pod sjenom smrti sve dok je On uz mene. A sada ti naređujem u Njegovo ime - odlazi!“

Dok je odlazio, otvorila su se vrata prema stražnjem balkonu, takvom silinom da se kvaka zabila u gipsani zid.

## 13 Prijetnja smrću

Probudio sam se u nedjelju ujutro da bih započeo novi način života. Umjesto da posegnem za kutijom cigareta sa svog noćnog ormarića, što je inače bila moja čvrsto ukorijenjena navika, shvatio sam da više ne osjećam želju za duvanom.

Pravi talas radosti zapljusnuo me je pri pomisli da sam u osobi Isusa Hrista stekao novog i snažnog Prijatelja. Prisjetio sam se kako me Božji Duh silno blagoslovio i podupro nekoliko sati ranije u mom sučeljavanju s demonima.

Svjestan svoje Ijudske slabosti zamolio sam Gospoda da me ojača za predstojeći sukob. Uticaj drugih naveo me u prošlosti da donesem pogrešne odluke. Vrlo često sam slijedio savjete mog prijatelja Rolanda. On me je postepeno uveo u obožavanje demona.

Tokom sledećih nekoliko minuta molio sam se u sebi, ne izgovarajući riječi. Naime, čuo sam da demoni ne mogu doznati sadržaj tihe molitve. Htio sam biti za korak ispred mojih neprijatelja. Bio sam duboko zadovoljan pri pomisli da sam ih ostavio u neznanju. Osećao sam se počastvovanim da sam ja, nedostojno Ijudsko biće, mogao razgovarati s najmoćnijim Bićem cijelog svemira - a da demoni to nijesu mogli prislušivati.

Kazao sam Gospodu da ne znam kako da mom prijatelju Rolandu počnem iznositi istinu o vječnim stvarnostima. Najvjerojatnije me Roland uopšte neće htjeti saslušati da ne bi uvrijedio duhove. A prije svega pitao sam se na koji ću način odoljeti predstojećim napastima.

Na trenutak sam zastao u svojim razmišljanjima. Upravo tada sam se sjetio ponovo onih stihova iz prvog poglavlja Jovanovog jevanđelja: „K svojima dođe, ali Ga Njegovi ne primiše. A svima koji Ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u Njegovo ime.“ (Jovan 1,11.12) Sada sam imao sigurnost da će me Božji Duh pobjedonosno voditi kroz sve sukobe.

Na noćnom ormariću ležala je moja Biblija. Uzeo sam je i počeo je listati. Zatim sam je zatvorio i ponovo nasumice otvorio. Na dvjema otvorenim stranicama nalazila se sila koja je doslovno opisala moj život.

Ustao sam iz kreveta, uzeo Bibliju u ruke i čitao 37. poglavlje Knjige proroka Isaije. U njemu je bilo riječi o caru Ezekiji koji je primio vrlo uznemiravajuće pismo od Senahirima, uobraženog tiranina koji je upao u njegovu zemlju. Način na koji je Gospod riješio zaplet ulio mi je dodatno povjerenje da ne brinem zbog predstojećih događaja. Ne pomišljati na njih bilo je nemoguće; međutim, zabrinut nijesam morao biti.

U dogovoreno vrijeme došao je Roland. „Djeluješ mi iscrpljen, da nijesi bolestan?“ pitao sam ugledavši ga.

„Morneau, na smrt si nas preplašio, Georgea i mene. Jednostavno ne možemo vjerovati da bi mogao biti tako neljubazan i nezahvalan prema onome što je George za nas učinio i da bi nam bio spreman okrenuti leđa i uvrijediti našeg učitelja ne želeći primiti bogatstvo što ga je pripremio za tebe.“

„Kada si to saznao?“

„Jutros u pola šest. George me nazvao nakon što mu se jedan od glavnih savetnika iz svijeta duhova javio i obavijestio ga o tvojoj nerazumnoj odluci. Zamolio me da te vratim

pameti, inače - ode ti glava!“

„Da, mogu misliti da sam prilično uzrujao onog glavnog savjetnika mojim zahtjevom da ode.“

„Šta? Kažeš da si izbacio glavnog savjetnika? Ne shvatam te.“

„Dobro si shvatio. Jutros oko četiri sata imao sam s glavnim savjetnikom razgovor; međutim, kad je postao bezobrazan, zamolio sam Božjeg Duha da ga izbaci. Ostavio je trag na zidu prilikom odlaska.“ Pokazao sa mu udubljenje od kvake.

„Ti, Roger Morneau, razgovarao si sa jednim od glavnih savjetnika duhova? Znaš li da neki od naših članova već godinama obožavaju duhove i prizivaju ih, a još nijednom nijesu imali tu prednost da razgovaraju sa jednim od glavnih savjetnika? Ti si tek kratko vrijeme povezan sa duhovima i već ti je ukazana tako velika čast! To samo pokazuje koliko te nas učitelj cijeni.“

Lice mu je zasjalo od oduševljenja kad je uzviknuo: „Pred nama je sjajna budućnost. Hajde, pusti čitavu tu stvar s hrišćanstvom! Poći ćemo k prvosvešteniku da u tvoje ime zamoli duhove za ponovu blagonaklonost, i sve će biti u redu. Sveštenik te razumije - ne ljuti se što se zanimaš za vjeru. Zaista te razumije, čak si mu i omilio. Kaže da si po prirodi avanturista i zbog toga razumije da je sasvim prirodno da tragaš za najboljim putem. Jedino što smatra u svemu tome lošim, jeste činjenica da si zanimajući se za vjeru, našao baš te subotare a ne koju drugu crkvu. Čovječe, pa ti još uvijek ne shvataš koliko si uzrujao duhove! Svejedno, imam sveštenikovo obećanje da će sve biti u redu ako sada podeš sa mnom u njegovu kancelariju. On je već tamo i čeka nas. Stari družo, idemo li?“

Izvukao je iz džepa kutiju cigareta i ponudio me. Pošto sam odbio rekavši da više ne pušim, iznenadio se: „Morneau, pa ti si postao drugi čovjek. Odmah sam primijetio čim sam ušao. Iskreno da ti kažem, ne osjećam se baš ugodno u tvojoj prisutnosti. Ono što ću sada reći možda će ti se učiniti lakomislenim i glupim, ali imam utisak da ovdje nijesam na pravom mestu. Skoro da želim biti negde drugde.“

Dok je još govorio, shvatio sam da je Hristos ispunio u mom životu riječi apostola Jovana: „K svojim dođe, ali Ga Njegovi ne primiše. A svima koji Ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u Njegovo ime.“ Osjećao sam kako me obasjava divno Veličanstvo Gospoda Isusa, okružujući me nevidljivim zrakom sile i veličanstva koju je osjetio moj prijatelj. Zato je i reagovao na taj način.

„To što osećaš u mojoj blizini proizlazi iz činjenice da je Duh koji je uz mene jači od onoga koji je uz tebe. A što se tiče tvoje izjave da sam se izmijenio, u pravu si. Više nikad neću biti onaj Roger Morneau kojeg si ranije poznao. Za samo sedmicu dana stekao sam saznanja koja su mi vrednija od svega zlata i srebra ovoga svijeta. I upravo zato ne mogu prihvatiti bogatstvo ponuđeno od duhova. Ako bih ga prihvatio, samog sebe bih oštetio.“

Nemoj me, molim te, shvatiti pogrešno. Svjestan sam da je ponuda duhova veličanstvena, ali u njoj nedostaje nešto najvažnije, nešto što nipošto ne bi smjelo nedostajati - život. I to život u takvom obliku da bi se isplatilo imati svo to bogatstvo. Ja sam dobio bolju ponudu. Sve zlato što ga mogu poželjeti, i k tome još život bez kraja!“

Zatim sam mu počeo iznositi ljepotu vječne stvarnosti. Premda svoje izlaganje nijesam mogao potkrijepiti biblijskim citatima poput gospođe i gospodina Grosse, Božji Duh je učinio da je moj prijatelj tri četvrtine sata zadivljeno slušao. Govorio sam o pitanjima za koja sam mislio da su bitna. Jednom sam zastao, očekujući njegovu reakciju, no on je samo rekao: „Da, sad mi je jasno.“ Nije postavio nijedno pitanje, nije dao nijednu primjedbu. Zbog toga sam nastavio.

„Vidim da ne namjeravaš poći k svešteniku,“ rekao je napokon. „Međutim, ti i ja moramo



to učiniti. Moraš se vratiti u stvarnost. Sve te lijepe stvari o kojima si govorio nijesu ni za tebe, ni za mene, zato ih zaboravi. Ne želim čekati bolji život - hoću ga sada. Što se tebe tiče, Morneau, nemaš izbora. Možda misliš da ga imaš, ali nemaš ga. Umišljaš nešto, to je sve. Budi načisto s time da nijesi svoj vlastiti gospodar. Volio bih da jesi, ali nijesi. Duhovi te čitavog imaju u svojoj vlasti; što prije to priznaš, biće bolje za tebe.“ž

Bio je vrlo uzbuđen. Njegovo držanje kao da je prizivalo raspoloženje što se javlja prije katastrofe. Hodao je nervozno po sobi držeći se za ruke. „Dobio sam vrlo težak zadatak. Ovo što ću ti sada reći radije bih rekao nekom neprijatelju nego dugogodišnjem prijatelju.“

Preznojavao se u sobi iako nije bilo toplo. „Morneau, tvoji su dani odbrojani, isto tako i dani mladog bračnog para koji je odgovoran što si napustio učitelja. Međutim, moram ti reći da možeš poništiti plan uništenja što su ga načinili duhovi ako upravo sada podeš sa mnom k prvosvešteniku. On će ponovo pridobiti njihovu naklonost prema tebi i sve će biti u redu. Nikome se ništa neće desiti.“

Zastao je na trenutak da maramicom obriše znoj sa čela. „Sveštenik želi da prije svega upamtiš jedno: Niko živ još uvek nije napustio naše tajno društvo. Duhovi su nas tamo doveli, i mi njima moramo biti podređeni, ne oni nama. Dopusti da ti objasnim: Dosad smo ti i ja vjerovali da je naš susret s Georgom i njegov poziv na večeru bio puka slučajnost. Međutim, to nije istina. Noć prije toga javio mu se duh za vrijeme svetog sata s naredbom da pođe sa ženom na onu spiritističku seansu. Duh mu je već tada rekao da će sresti nas i da smo služili u u trgovačkoj mornarici. Sve do pojedinosti objasnio mu je šta da govori i čini. Duhovi su se takođe pobrinuli da se njegova žena u tolikoj mjeri zaplete u razgovor sa spiritističkim medijem da ju je George trebao ostaviti samu. Belangers ju je kasnije odvezao kući. Dakle, prijatelju, krenimo! Vrijeme ističe.“

S jednom rukom na kvaki čekao je da pođem. Pokazah mu stolicu, zamolivši ga da sjedne još nekoliko minuta, kako bih mu objasnio zašto neću ići k svešteniku. Odbio je poziv uz obrazloženje da nije više kadar podnijeti atmosferu tog mesta, da ga neka natprirodna sila sprečava da sjedi opušteno.

Rekao sam da mi pomaže prisutnost Svetoga Duha jer sam Ga tog jutra molio za pomoć. Molio sam svog prijatelja, skoro preklinjao, da se odvoji od demona i poveže s Božjom silom koja je jača, uvjeravajući ga da nema nikakve opasnosti za njega ako prebjegne. Osjetio sam potrebu da pođem još korak dalje - preko Rolanda uputio sam poziv čitavom skupu mojih prijatelja obožavaoca demona da me slijede. Ponovio sam da i za njih mogu jamčiti da im se ništa neće desiti.

„Vi volite biti poštovani i počastvovani,“ rekao sam. „Evo šta ću uraditi: nazvaću svog propovjednika i reći mu da vam za sledeću subotu pripremi mjesta u crkvi, i to izabrana mesta, sasvim naprijed u sredini. Rezervisaću stotinu mesta da budem siguran da niko neće izostati.“

„Nemoj se truditi,“ odgovorio je. „Zadovoljan sam tamo gdje jesam.“

I opet je morao obrisati znoj s lica. „A znam da i ostali tako misle.“

„Samo sam želio svima vama ponuditi blagoslove vječnog života, i pritom nijesam želio nikoga izostaviti.“ Posle toga promijenio sam temu. Na red je ponovo došao njegov ultimatum.

„Govoriš da su moji dani izbrojani, isto tako i dani mojih novih prijatelja. Kažeš da demoni namjeravaju sprovesti u djelo presudu. Prema tome, imam nešto reći tebi i svima ostalima koji gaje bilo kakve zle namjere prema meni i mojim prijateljima. Kao što sam i duhu savjetniku rekao prošle noći, sebe i svoje prijatelje stavio sam pod brigu i vođstvo Darodavca života - Hrista s Golgote. Zato sam spreman živjeti pod sjenom smrti sve dok me Hristos prati uz prisustvo svog

Duha.“

Strahovito prestrašenog lica moj prijatelj nije bio kadar govoriti skoro čitav minut. Lice mu je prebljedjelo, pogled se ukočio. Mislio sam da će se onesvijestiti.

„Jesi li dobro?“

Nije mi odgovorio.

„Rolande, je li sve u redu s tobom?“ Još uvijek je bio bez odgovora. U sebi sam se molio: „Molim Te, pomози, Gospode Isuse!“

Prodrmao je glavom i napokon rekao: „Ne znam šta se dogodilo. Imam osećaj kao da sam za trenutak izgubio svijest. Morneau, znam da je Duh koji te prati velik i moćan. Ali ne spominji mi to više. Uliva mi strah.“

Kad mi se učinilo da je opet sasvim došao k sebi, zamolio sam ga da prenese prvosvešteniku moju poruku.

„Morneau, nijesam bio baš sasvim jasan u vezi s ultimatumom. Prijetnja tvom životu prevazilazi ono što ti sami duhovi mogu učiniti. Vodeći odbor uvjeren je da bi tvojim otpadom iz naših redova u javnost mogli dospjeti tajni podaci i da bi to moglo škoditi namjerama našeg učitelja. Bilo je riječi o tome da se naruči tvoje ubistvo. Jedan član pokazao se spremnim ponuditi 10.000 dolara za tvoju smrt. Međutim, otklonili smo njegov predlog smatrajući da nije mudar.

Nešto smo ipak odlučili. Ako nas duhovi obavijeste da si s nekim izvan našeg kruga govorio o aktivnostima našeg tajnog društva, tri dobrovoljca spremna su te ustrijele prvom prilikom. Vodeći odbor smatrao je to pametnijim, jer bi tako čitava stvar ostala među nama pa ne bi postojala opasnost uplitanja zakona.

Iznijeli smo plan jednom savjetniku iz sveta duhova. U cjelini ga je prihvatio. U tu svrhu naoružao je dobrovoljce vidovitošću da u svako doba znaju gde se nalaziš. Mislio sam da ti ovo neću morati govoriti, ali tvoje protivljenje da udovoljiš prvosveštenikovim željama ne ostavlja mi drugi izbor. Žao mi je.“

„Reci svešteniku da sam smio, ali ne i glup,“ odgovorih mu. „Nemam nikakve koristi da bilo kome bilo šta govorim o tajnom društvu. O tome mogu ćutati. Ali pouzdati se u riječ duha lažljivca samo da bih preživio - ne, to neću učiniti. Još kaži svešteniku da sam u Osobi Isusa Hrista našao novog Prijatelja. ON je svemoguć, dostojan strahopoštovanja: demoni drhću već pri samom spomenu Njegovog imena. Ako se u ime Njegovog veličanstva izusti naredba, tada bježe čak i demoni savjetnici, čemu sam prošle noći sam bio svjedok.“

Ne znam da li je ono što sam osjećao moguće nazvati pravednim gnjevom, ali Rolandova prijetnja razbukkala je u meni želju da mu za sve dane njegovog života utuvim u glavu da je Bog pravedan i silan. „Sveštenik izgleda poznaje Bibliju. Neka pročita Kološanima 2, 9.10. Tamo piše crno na bijelo što sam već rekao o Gospodaru slave.“

Brzo sam napisao taj citat na komadiću papira da ga moj prijatelj ne zaboravi. „A kad već bude imao Bibliju u ruci,“ dodao sam, „volio bih da zna još nešto. Prije mnogo vjekova jedan silan car pokorio je velike narode. Međutim, jednog dana pohulio je na pogrešnu osobu i napao je nekoga ko je bio Božji lični prijatelj. Posljedica toga bila je da je izgubio 185.000 vojnika. Samo je nekolicina Senahirimovih oficira ostala u životu da vlastitim očima vide rezultat hvalisanja njihovog cara. Nakon što se vratio u Nineviju, dvojica njegovih sinova zabola su mu mač u leđa. (Isaija 37)

Rolande, sve prenesi svešteniku. Neka dobro razmisli prije nego što odluči ubiti Rogera Morneaua, da se ne, dogodi da oni koji pođu ubijati - same ne snađe smrt.

Odsada ja određujem pravila po kojima će se igrati ova igra uništavanja. I to ću činiti uz

punu podršku mog novog Prijatelja koji mi je jutros pokazao na koji način namjerava riješiti moj problem!“

Rolandove oči bivale su sve veće. Sva njegova prisutnost bila je posvećena mojim riječima. Krenuo sam do stola na kome se nalazila moja Biblija otvorena na Isaiji 37. poglavlju i zamolio da i on dođe nešto vidjeti. Podvukao sam sledeće stihove: 14-20 i 33-38. Namjeravao sam ih naučiti napamet. Pokazao sam mu zapis onoga što sam maloprije govorio. Objasnio sam kako me je Sveti Duh blagoslovio u mojim razmišljanjima toga jutra. On me je podstaknuo da otvorim Bibliju i upoznam kako Bog jednostavno može riješiti moje poteškoće. Pročitao sam mu nekoliko stihova.

„Već vidim na koji bi nam se način tako nešto moglo dogoditi,“ odgovorio je Roland, očito zabrinut.

„Da, a odgovornost je na prvosvšteniku. Reci mu da će, onog dana kad on i njegovi prijatelji ozbiljno pomisle ubiti Morneaua, Darodavac života dopustiti da umru svi ti obožavaoci demona, tako da će on, sveštenik, ostati sam - sa zadatkom da organizuje sahrane. To bi se moglo dogoditi upravo za vrijeme nekog sastanka na kome hvale svoje lažne bogove. Odjednom bi grobna tišina ispunila dvoranu.“

„Morneau, moram ići! Bojim se da će se, ako samo sveštenik ovo sazna, doista ovako nešto dogoditi. Čim odem, nazvaću Georgea. Reći ću mu da je život svih nas u opasnosti ako ne zaustavimo ta tri krvnika dobrovoljca u izvođenju njihove namjere. Ako poruka dopre do svih članova prije no što sveštenik smogne priliku da mi naredi šutnju, možda nas tad i mimoide sve to. Možda će tada pritisak da odustane od pokušaja smaknuća biti dovoljno velik da tebi omogući dug život.“

Dok smo se posljednji put rukovali rekao je da bismo se trebali izbjegavati viđati jer ne želi izazvati negodovanje duhova a ako se dogodi da se sretnemo, zatražio je da ne obraćamo pažnju jedan na drugoga. Odgovorio sam da je to njegova stvar ako tako želi.

Na taj način završilo se moje uzbudljivo putovanje u svijet natprirodnih sila, i jedno ne samo površno prijateljstvo. Medutim, blagoslovi koji su slijedili ovaj raskid bili su brojni. Sama činjenica da sam jos danas živ svjedočanstvo je Boije dobrote i ljubavi, i moći Gospoda Isusa da spasava ljude.

Rolanda više nijesam sreo. Jednom sam ga samo vidio izbliza dok je izlazio iz neke trgovine u ulici St. Catherine West. Imao je bijeli šešir na glavi i nosio je svileni odijelo. Ulazio je u pogrešno parkirani cadillac. Divno je izgledao, medutim nijesam mu zavidio.

Tog lijepog juskog dana išao sam ulicom prema tramvajskoj stanici. Moja radost u Gospodu bila je velika. Misli su mi bile u nebeskom Svetilištu dok sam razgovarao s Njim. Činilo mi se da živim život u svoj njegovoj punini.

Premda sam raskinuo s duhovima i svime što su nudili, pokušavali su ponovno uspostaviti kontakt sa mnom. Nekoliko mjeseci svake večeri se čulo kucanje u mom stanu. Jednom je došao i Cyril da bude svjedokom. Kad je čuo duhove, uzviknuo je: „Izađimo! Kako možeš ostati na ovom mjestu? Zašto se ne preseliš?“

Nisam želio priuštiti duhovima zadovoljstvo da misle kako ih se bojim. Mislio sam: ako počnem bježati, s vremenom ću morati sve više bježati. Vjerovao sam Gospodu Isusu da će mi pokloniti prijeko potrebnu pomoć i zaštitu gdje god se budem nalazio.

## 14 Mogu samo reći: Hvala!

Kad sam one prve subote izlazio iz Adventističke crkve, molio sam Gospoda da mi omogući da se za nedjelju dana nađem na istom mjestu. Druge subote ponovno sam na istom mjestu zahvaljivao Gospodu iz cijelog srca što je proteklih dana radio za mene. Doista, taj dan bio je prava radost u Gospodu i nabranje doživljenih blagoslova.

Upravo tada otkrio sam u kolikoj je mjeri korisno doživljena iskustva ponovno prizivati u sjećanje. Zapovijest da držimo subotu svetom razumijem kao naredbu koja je čovjeku data da mu pruži pribježište od neprestanog pritiska i zahtjeva svakodnevnice. Na taj način trebamo doći do vremena za razmišljanje o Božjim blagoslovima te se tako približiti Bogu i duhovno i tjelesno osvježiti.

Nakon mog sučeljavanja s duhovima, i nakon što se moj život ponovno uravnotežio, posvetio sam se zadatku da u crkvenim i svjetovnim historijskim djelima potražim kako je došlo do toga da je hrišćanska crkva počela svetkovati nedjelju, zapustila biblijsku subotu i usvojila nauke poput onih o besmrtnosti duše i vječnim mukama. Tokom pet mjeseci proveo sam skoro sve slobodno vrijeme u montrealskoj gradskoj biblioteci. S velikim zanimanjem čitao sam knjige Rimokatoličke crkve u svijetlu biblijskog proroštva. Proučavao sam živote svetaca koje smatraju stubovima rane Katoličke crkve te provjerio koliki je bio njihov uticaj na hrišćanstvo. Istorija papa dobila je za mene novo značenje. Origen iz Aleksandrije, jedan od prvih crkvenih otaca, koji je živio od 185. do 254. godine poslije Hrista, posebno me zapanjio. Uspjelo mu je povezati neke od filozofija eklektičkih škola neoplatonista s hrišćanskim naukama. To doba istraživanja i proučavanja učvrstilo me još jače u biblijskoj vjeri.

Jedne prekrasne subote u aprilu 1947. stekao sam iskustvo biblijskog krštenja uronjavanjem u vodu, te tako postao član Crkve adventista sedmog dana. Istog dana upoznao sam jednu mladu ženu, Hildu Mousseau.

Kad smo te večeri pošli kući, pastor Taylor je rekao da može povesti one koji idu na istočnu stranu, do mjesta gdje ostavlja automobil preko noći. Nas četvoro prihvatilo je predlog. Pošto smo se dovezli do parkirišta, nastavili smo pješice do tramvajске stanice.

Usput smo se Hilda i ja pobliže upoznali. Poslije toga još smo nekoliko puta išli zajedno do tramvaja. Nije dugo potrajalo dok smo otkrili da imamo zajedničke interese, sklonosti i nesklonosti. Tako je vremenom nastalo pravo prijateljstvo.

Jednog dana pomislih da bi bilo dobro upitati je da li bi željela da mi bude žena. U ono doba nije bilo jednostavno da mladić predloži djevojci brak. Sve se moralo dogoditi na pravom mjestu i u pravo vrijeme. Budući da sam više puta ponovio u glavi plan kako da postupim, odlučio sam se za jedno nedjeljno veče.

To važno pitanje trebalo je postaviti u trenutku opuštenosti. Učinilo mi se da je najbolji trenutak dok čekamo noćnog čuvara da otvori Hildi vrata.

Naime, Hilda je u to vrijeme radila kao medicinska sestra u montrealском odmaralištu te je stanovala u domu za sestre. Kućno pravilo dopuštalo je izlazak najkasnije do jedanaest uveče. Što je taj zadnji rok bio bliži, to je vrijeme čekanja bilo kraće. Uvijek je trebalo pozvoniti dva ili tri puta prije no što se pojavi vratar. Ponekad smo ga čekali i do deset minuta, već prema tome koliko je daleko bio u zgradi. Upravo zbog toga smatrao sam da je pola jedanaest onaj pravi

trenutak.

Junski dan je bio prekrasan. Proveli smo zajedno ugodno nedjeljno poslijepodne i večer. Zaključili smo dan vožnjom kroz grad u otvorenom tramvajskom vagonu. Svaki puta kad bi nakon stajališta tramvaj ponovno ubrzavao, vjetar bi podizao Hildinu dugu plavu kosu preko njenih ramena. Njene plave oči svjetlucale su odsjajući mnoštvo neonskih reklama s ulice. I što sam duže gledao u njene oči, to sam bivao uvjereniji da bi joj trebalo biti ime Hilda Geraldine Morneau.

Oko pola jedanaest stigli smo do ulaza u dom za sestre, i kao mnogo puta ranije, Hilda je pritisla zvono, naslonila se na vrata računajući na uobičajeno dugo vrijeme čekanja. Tada sam je upitao bi li se željela udati za mene. I tek što sam izgovorio rečenicu, već su se vrata otvorila i pojavio se vratar! Kad nas je ugledao, vratio se nekoliko koraka, prekrstio ruke i pogledao me kao da želi reci kako me izaziva da u njegovoj prisutnosti poljubim Hildu za laku noć.

Moje pitanje, kao i iznenadni dolazak inače sporog vratara, iznenadili su Hildu. Da se uda za mene? Odgovorila je da je razmišljala o tome i očekivala da ću uskoro postaviti to pitanje. Objasnio sam joj da zasad ne tražim ništa osim njenog da, te da ćemo se o svemu ostalom dogovoriti jednom kasnije kad joj bude odgovaralo.

Tek što sam to rekao, vratar se ljutito oglasio: „Gospođice, uđite, molim! Ili možda želite ostati vani? Imam posla, znate. Ako ne uđete, ostaviću vas napolju!“

Odgovorila mi je jednim brzim da, žurno me poljubila i skoro u suzama otrčala u zgradu.

Propustio je Hildu pored sebe riječima: „Naučiću ja vas, djevojke, da odmah uđete čim otvorim vrata.“

No, ona je odgovorila: „Ne događa se svake večeri da mladić pita djevojku želi li se udati za njega!“

Vratar se iznenadio. „E sad mi je baš žao.“ rekao je. Zašto nijeste odmah rekli da se radi o nečemu važnom. Dao bih vam još malo vremena.“

Pošao sam kući sa čudnim dojmom, valjda zato što sam se prevario u vremenskom planiranju.

Hilda je prvom prilikom nazvala svoju majku, želeći je upoznati sa svojim namjerama. „Mama, imam ti nešto divno reći.“

„O čemu je riječ?“

„Udajem se!“

„Jesi li poludjela? Imaš tek 21 godinu... A za koga bi se udala?“

„Udajem se za Rogera, mladića iz crkve s kojim sam izlazila. Uostalom, poznaješ ga. Već si ga nekoliko puta vidjela.“

„Da, da.... ali tek ste se nedavno upoznali. Ne žuri li vam se malo?“ Tada je Hilda, tako mi je sama ispričala, zaplakala. Na kraju razgovora mama joj je rekla da ne mora plakati - da će o tome porazgovarati kad budu zajedno.

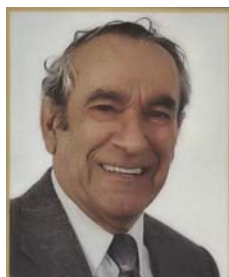
Pokazalo se da je njena mama bila puna razumijevanja za naše namjere, tako da smo izabrali 20. septembar za naše vjenčanje.

Jesen je brzo zamijenila ljeto te ga još i nadmašila toplinom, ljepotom i čarobnošću. Na dan našeg vjenčanja bila je to subota. Ustao sam rano i uočio kako je sva priroda puna života. Nakon bogoslužjenja izašli smo iz crkve. Bilo je vrlo toplo. Laki povjetarac vrtio je po tlu nekoliko suvih listova.

Naši prijatelji Ruth i Arthur Cheeseman dali su nam na raspolaganje svoj stan za svadbu. Željeli smo tiho društvo s nekima od naših dobrih prijatelja. Vjenčao nas je propovjednik L.W.

Taylor.

Gospođe Cheesmen i Mousseau, zajedno s drugim ženama, predivno su ukrasile stan za slavlje. Dok smo moja nevjesta i ja ponovili svoje obećanje pred propovjednikom, stajao sam uspravno i ponosno. Ne zato da bih ostavio dojam na svjedoke - ljude, već na mnoga nevidljiva bića koja su nas posmatrala: i na anđele koji su došli iz prisutnosti Svemogućega da bi se radovali s nama, i na demone koje je, tako vjerujem, poslao njihov bezdušni vođa. Oni su mogli posmatrati kako su njihovi revni naponi propali - otkako sam, milošću Gospoda Isusa, napustio njihove redove.



Rože Morno takođe je autor sledećih djela:

- Neobični odgovori na molitvu (*Incredible Answers to Prayer*)
- Molitva – Zašto? – Božja sila koja mijenja život (*True Stories of God's Power to Change Lives – More Incredible Answers to Prayer*)
- Kad su vam potrebni nevjerovatni odgovori na molitvu (*When You Need Incredible Answers to Prayer*)
- Čuvajte se anđela (*Beware of Angels*)